

Người Đàn Ông Xấu Hiếm Có

Contents

Người Đàn Ông Xấu Hiếm Có	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	32
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	52
9. Chương 9	59
10. Chương 10	66

Người Đàn Ông Xấu Hiếm Có

Giới thiệu

Cái người đó ngu xuẩn đến mức bị các bạn học sỉ nhục đến tự gây họa! Vì muốn trước mặt các bạn l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-xau-hiem-co>

1. Chương 1

Trước khi ra cửa, vì muốn có thêm can đảm, Ngải Điềm liền uống một ly rượu. Mặc dù chẳng ghét mấy thứ này nhưng từ lượng của cô cực kém, chỉ vừa mới uống một ít chất cồn, cô liền cảm thấy người bay bổng.

Sau đó, cô mang theo khí thế tráng sĩ đi tới quán ăn “Gió Đông Say” – một quán ăn nổi tiếng của Trung Quốc, đầu còn có chút choáng váng, gió đêm thổi qua làm nóng hai gò má, hòa tan nỗi sợ hãi trong lòng.

Trận chiến này, cô chỉ được thắng, tuyệt đối không thể thua. Ngải Điềm buông lỏng lòng mình, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt rực cháy tạo thành hai ngọn lửa xinh đẹp.

Đẩy chiếc cửa gỗ lim được chạm trổ tinh xảo ra, bên trong liền xuất hiện một thế giới cổ điển. Quán ăn này được trang trí rất cổ kính, vừa vào cửa Ngải Diễm thiếu chút nữa cho là mình đã đi vào một thế giới khác rồi.

Đã bước vào chiến trường, cô muốn mình phải tỉnh táo.

- Tiểu thư, xin hỏi cô muốn dùng cơm một mình sao? – Một người phục vụ tươi cười đến chào hỏi.

- Không, tôi có hẹn người. – Tay phát phát, Ngải Diễm tập trung tìm người, đi tới chỗ gần cửa sổ đang có một người ngồi.

Một người đàn ông đưa lưng về phía cô, khi càng ngày càng đến gần người đàn ông đó, trái tim nhỏ của cô càng đập mạnh lên.

Thôi kệ đi, cũng từng tuổi này, mặt mũi để làm gì? Tự ái để làm gì? Cô nhanh chóng bước đi đến chỗ đó, cái gì cũng không thêm quan tâm nữa.

Cố gắng hít một hơi thật sâu, Ngải Diễm giương cằm, tăng tốc đi đến, rồi kéo ghế ra, đặt mông ngồi xuống đối diện với người đàn ông kia .

Đừng khấn trương, đã đến lúc “kiểm hàng” rồi.

Cô hít mạnh, từ từ đem tầm mắt nhìn lên trên, vừa nhìn thấy, liền ngậy người, đầu lập tức bị bổ làm đôi, chỉ có một câu để hình dung đó là – Người đàn ông xinh đẹp mà xấu tính.

Trên một cái bàn vuông chạm khắc hoa hồng, cô ngồi đối diện với người đàn ông đó, một cái đầu tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt tinh xảo đến hoàn mỹ, hai hàng lông mày như được tô bằng mực Tàu, khắc sâu vào hai tròng mắt, ánh mắt sáng quắc lại có hồn, nhìn rất chính trực và ngay thẳng, màu da trắng tựa thiên sứ, sắc môi đỏ thắm.

Anh có vóc dáng tuyệt đẹp, chỉ có thể dùng từ Mỹ Nam để diễn tả. Cứ như một người đi ra từ những bức tượng điêu khắc.

Một thân Tây trang cứng nhắc, ngược lại hoàn toàn với nét ưu nhã tỏa ra từ bên trong, tay anh chống cằm, lộ ra đồng hồ Cartier kim cương, chứng tỏ anh là một người đàn ông xa xỉ và rất biết hưởng thụ.

Phong độ, gợi cảm và nguy hiểm.

Ngải Diễm bối rối, cô không ngờ “hàng” lại tốt như thế, trái tim nhỏ nhảy loạn, đầy khấn trương, làm tay chân cô luống cuống.

Cô không chút nghĩ ngợi liền uống sạch ly rượu đỏ đang đặt trên bàn, để cồn rượu hòa tan vào trong cơ thể tạo thành một thứ xôn xao kỳ lạ nơi trái tim. Ngải Diễm, mày tuyệt đối không thể lùi bước, vì có thể rửa sạch nhục nhã với bạn bè, phải kiên trì.

Bị Ngải Diễm gọi là người đàn ông xinh đẹp mà xấu tính, Tề Trọng Khải cũng bắt đầu quan sát người phụ nữ đang xông vào tầm mắt mình. Dung mạo của cô không tính là đẹp, cũng không xấu xí, chính là một người phụ nữ thanh tú, trên đường tiện tay lôi kéo liền một đống những cô gái loại này....

Chỉ là, nét mặt của cô biến hóa khôn lường, trái lại rất thú vị, ánh mắt cũng hừng hực ý chí chiến đấu, giống như chuẩn bị ra sân chém giết.

- Anh là. Zack? - Nhận thấy người đàn ông xinh đẹp mà xấu tính đang ra sức quan sát mình, Ngải Diễm kinh ngạc một chút.

- Là tôi. - Tề Trọng Khải vươn vai, có một chút ngoài ý muốn, vì sao cô biết tên tiếng Anh của anh.

- Anh. bằng giá trung bình của anh là bao nhiêu? –Người đàn ông này sao không giống những người đàn ông trước, hay là người đàn ông này giá cao hơn?.

- Bằng giá? Bằng giá nào? - Lần này, thật khiến bụng Tề Trọng Khải đầy hứng thú.

- Cái gì? Anh không biết sao? - Trên mặt cô là vẻ mặt chẳng thể tin tưởng được.

Ngải Diễm đỏ mặt, nội tâm nguyên rửa cái người đàn ông đang muốn nâng giá của mình lên, làm cho cô phải tự mình mở miệng giải thích, chẳng lẽ anh ta chê tình cảnh của cô chưa đủ bi thương sao?

Người đàn ông vừa xinh đẹp vừa hư hỏng đưa ánh mắt nhìn về phía cô, chờ cô tiếp tục nói.

- Tôi là đăng tin tìm kiếm - Ngải Diễm dễ nổi nóng – tôi vào một số trang web mô giới về tình cảm, muốn tìm một người yêu. - Trong lòng cô lệ rơi đầy mặt, tự nhiên lại nói chuyện này cho người khác nghe, nhục chẳng thể tả nổi.

Lại nói, nếu như lúc đó không ngu đến mức đi nổ lung tung với bạn bè, cô còn liên kết tình cảnh của mình với mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn, khoe khoang với mấy cô gái kia về việc mình được gả vào gia đình giàu có ra sao thì cô cũng chẳng điên làm ra loại chuyện mất mặt như hiện tại. Lời nói này khiến cô nhớ đến lời hứa của mình một năm về trước, cô nói rằng trong ngày đi du lịch sẽ mang theo một người đàn ông cực phẩm đến.

Tất cả mọi người chờ nhìn cô thất bại, ngay cả đám bạn thân của cô cũng hướng về cô không ngừng mắng xối xả, nói cô cá tính thối nát không chịu nổi kích động nhỏ. Nói cô là loại nếu bị một người khác nói động, cô liền ra ngoài đường phố cưỡi trường chạy mấy vòng.

Cô buồn bực quá, cô cũng biết ở khắp nơi đều nói cô ngu xuẩn, muốn đập cô chết, nhưng nghĩ đến Thái Vi chạy đến trước mặt cô lên mặt dạy đời; dưới cơn nóng giận, cô liền nổi lên ý định lên các trang web đặc biệt chuyên cung cấp người yêu nhờ giúp đỡ.

Vì vậy, hôm nay cô mới đến nơi này, gặp người đàn ông kia.

Nhớ đến đây, Ngải Diễm liền thấy lòng bi ai!

- Người yêu giả? - Tề Trọng Khải ngẩn ra, khoe miệng trong nháy mắt thất thủ, nụ cười tràn lan.

Thú vị, rất thú vị đó, cô gái trước mắt này tự nhiên đem anh ngộ nhận thành người đóng vai người yêu cô để kiếm tiền?

Chỉ là, đây đúng là một cô gái kỳ quái.

Anh vốn là ít chịu ra mặt trước truyền thông, trường hợp công khai phần nhiều là với nhân viên cấp dưới hay giám đốc báo đài mà thôi, nhân viên cấp dưới trong công ty cũng hiếm khi được biết anh là ai.

Che giấu bản thân, cân nhắc tâm tình, tầm mắt Tề Trọng Khải ba phần đọng lại bảy phần sắc bén nhàn nhạt đảo qua cô gái trước mặt, trong nháy mắt giết chết Ngải Diễm yếu ớt, làm lòng “gái ế” không khỏi phập phồng.

Cái người đàn ông xinh đẹp nhưng hư hỏng này có lực sát thương rất mạnh, tuyệt đối ở cấp bậc vô địch. Mặc dù chỉ ngồi yên lặng, phát ra khí thế vô cùng cường tráng, cô hoài nghi mình có nhìn nhầm anh không. Chính là anh sao?

- Tại sao cô muốn tìm người đóng giả bạn trai? - Tề Trọng Khải bưng ly rượu lên, cử chỉ ưu nhã khẽ nhấp một cái.

- Bởi vì. – Nồng độ cồn trong cơ thể len lén lên cao, cô cắn cắn môi, nói cho anh biết sự thật - Bởi vì tôi cần một người đàn ông hoàn mỹ có thể cùng tôi đi ra mắt bạn học của mình.

- Ra mắt hội bạn học?

- Là mấy bạn học thời đại học thôi. Bởi vì năm nay có người đề nghị mọi người cùng nhau đi du lịch, mọi người có thể đem theo bạn trai hoặc chồng của mình.

- Địa điểm là ở đâu? - Tề Trọng Khải không chút khách khí cắt đứt lời cô, để cho cô gái nhỏ có hơi khó chịu một chút.

Người đàn ông này không chỉ mạnh mẽ ở bên ngoài, giọng điệu nói chuyện cũng rất tự cao tự đại, cho người ta cảm giác anh rất ngông cuồng.

- Đảo Luân Lý – Vì lợi ích thực tế nên đi du lịch ở khu vực Đông Nam Á luôn là lựa chọn hàng đầu.

- Cũng chỉ là đi du lịch với bạn bè, tại sao lại muốn tìm người đi cùng? - Tề Trọng Khải nhanh chóng đặt câu hỏi ngược lại, thái độ bắt buộc người khác phải trả lời thành thật.

Ngải Diễm có hơi sợ, ánh mắt chớp cũng không chớp được chỉ nhìn chằm chằm anh, cách nói chuyện của anh làm cho cô có chút ảo giác mình đã tìm lầm người.

Ừ. Đều là ảo giác, hù dọa không thể làm cô ngã! Anh là người đang cần tiền, nên chỉ có thể nhận tiền làm sao lại nhận tình cảm... Loại đàn ông như thế này, cô không có gì phải sợ cả.

- Cái vấn đề này liên quan nghiêm trọng đến bí mật cá nhân, tôi không có nghĩa vụ trả lời. - Cô ưỡn ngực, trông mong có thể làm ình thôi một mỗi, tìm lại được chút phần chấn.

- Cũng đúng.

- Cái gì?

- Tôi nghĩ trong trường hợp của cô cần phải tốn tiền tìm một người đàn ông đi cùng.

Chỉ có thể nói trực giác của Ngải Diễm là đúng, Tề Trọng Khải là người vang danh khắp nơi với tai tiếng người hư hỏng lại có tính xấu .

Cái gì gọi là “Hư hỏng”?

Miệng anh hư, tính tình rất xấu, làm người càng tệ hơn.

Căn cứ theo những việc anh đã làm trước đây, anh có thể dễ dàng ngược đãi nhân viên hay dùng ruột heo xiết cổ họ chết mà không cần phải báo cáo cho ai, anh là ông chủ lớn chuyển thể từ linh hồn của ác quỷ; anh có một khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng tuấn tú, miệng cũng có thể độc chết người mà không cần đền mạng.

Anh phiền toái, hay bắt bẻ, yêu cầu khi làm việc rất cao, đối với các nhân viên cơ hồ là rất nghiêm khắc, do đó anh lãnh đạo Tập đoàn “Nguyệt Hoa” nhanh chóng trở thành Tập đoàn ẩm thực lớn nhất Đài Loan.

Thân là Tổng giám đốc Tập đoàn “Nguyệt Hoa”, Tề Trọng Khải vừa đẹp trai lại vừa có nhiều tiền, không cần suy nghĩ cũng biết anh là loại có rất nhiều phụ nữ bu quanh.

Nhưng không phải ai cũng có thể lên giường với anh, cộng thêm năng lực xuất sắc của bản thân, chưa từng có cô gái nào được anh để mắt tới; mặc dù có, cũng rất mau liền bị anh hù dọa đến bỏ chạy.

Anh xấu xa, biết làm cho người ta hận đến nổi điên lên..., trên đời tuyệt đối không ai thật lòng quan tâm đến anh.

Những người phụ nữ ham tiền tài và địa vị của anh, ái mộ vẻ đẹp của anh thì nhiều không đếm hết, đồng thời anh rất ít khi tin tưởng một ai. Cái khuôn mặt kia hấp dẫn, đôi môi mỏng vô cùng quyến rũ, thể nhưng khắc ra toàn lời cay nghiệt, sắc bén, hoàn toàn không lưu ý đến cái gọi là tình cảm và thể diện.

Anh có thể xem là một người đàn ông đẹp trai nhất cũng là người đàn ông xấu xa hiểm có, ở bên cạnh anh chỉ có thẹn và thẹn.

- Anh... anh nói như vậy là có ý gì! - Ngải Diễm tức giận liền quát lớn.

- Từ trước đến giờ lời nói của tôi luôn đi vào trọng tâm. – những người nhân viên cấp dưới cũng thường “ca ngợi” anh như thế.

- Quá đáng! - Lấy điện thoại di động HTC ra, cô cẩn rằng nghiêng lợi vào một địa chỉ web, chuẩn bị vào trang web “Diễm Tâm dễ nổi nóng” để tố cáo.

- Chẳng lẽ cô từ bé đến lớn, chưa từng cùng ai nói qua chuyện yêu đương sao, cũng không có lấy một người bạn trai, mỗi tuần chỉ ở nhà xem phim thần tượng, mộng ảo làm nữ chính? - Tề Trọng Khải lắc lắc ly rượu trong tay, đem tất cả bí mật của cái cô phân tích chính xác từng chi tiết.

Ngải Diễm tức đến nổ tung

- Anh đừng có nói xàm! Tôi đương nhiên đã có bạn trai, chỉ lâu lâu nhàm chán tôi mới xem vài bộ phim thần tượng, không phải mọi tuần đều xem.

Cuối cùng cô vẫn nói một câu cam chịu, sau khi không ngừng phản bác

- Vậy sao bảo tôi làm bạn trai cô?

- Bắt cá hai tay nên chia tay rồi. - Nói xong, Ngải Diễm thật muốn lệ rơi rời đi.

- Từ đó về sau không có người con trai nào ở bên cạnh? - Tề Trọng Khải đùa cợt hỏi. Xem ra ở cùng với cô gái bình thường này thế mà lại không buồn chán, người đàn ông này quyết sẽ làm việc chưa từng làm.

- Anh thật rất đáng ghét! Tôi mới là người bị hại. - Cái người đàn ông thối nát đó không chỉ bắt cá hai tay, còn nói cô giúp hắn đầu tư vào cổ phiếu, lừa gạt mất của cô ba mươi vạn.

Người khác có tiền, có nhà cửa, cô không có nó nên trở thành một cô gái xấu xí. Người đàn ông gặp cô liền chạy như bạc bay, thẳng trước con chó cưng của cô cũng qua đời, bên cạnh chỉ còn mình cô gọi là “Gái ế”.

Cô “còn dư lại” thật khổ mà!

- Cô nhất thời không nghĩ ra biện pháp nên muốn tìm một người đóng giả bạn trai đi du lịch cùng cô và bạn bè của cô?

- Đúng rồi! - Cô nhin không được sự bi thương trong lòng, buồn buồn gật đầu.

- Đây thật là chuyện ngu xuẩn nhất mà tôi từng gặp. - Tề Trọng Khải cười lớn lên.

- Cái miệng của anh đúng là vừa xấu lại vừa thối! Tôi nhất định muốn tố cáo anh.

Ngải Diễm lập tức lướt lướt màn hình điện thoại di động, nào biết hộp thư góp ý của khách hàng vẫn chưa vào được, đột nhiên có một cô gái vô cùng xinh đẹp đi tới, đưa mắt nhìn chăm chăm cô

- Cô là ai? Đây là chỗ ngồi của tôi, lập tức đứng lên.

Cái gì? Đây là vụ gì thế? Ngải Diễm ngây người. Chẳng lẽ, chẳng lẽ, người trước mặt không phải là Zack sao?

Không thể nào, người bên wed rõ ràng đã nói với cô, hiện Zack đang nghỉ ngơi bên trong quán này, bên trong lại không có ai khác.

- Giả ngốc cái gì, tôi bảo cô đứng lên - Sắc mặt của cô gái xinh đẹp đang là vô cùng tức giận, lo lắng cuộc hẹn hôm nay sẽ bị cô phá hư.

Nói giỡn cái gì, cô đã rất cố gắng mới có được một cuộc hẹn với Tề Trọng Khải, coi như miệng anh ta cực kỳ xấu, làm cho cô tức đến độ phải chạy vào toilet để hạ giận, nhưng dù sao cũng là người đàn ông mà toàn bộ các cô gái Đài Loan phải nằm sấp mộng mơ, coi như cô bị anh chọc tức đến nổi khủng cũng muốn có được anh

- Tiểu thư, là tôi tới trước. - Lo lắng người đàn ông tốt này sẽ bị cướp đi, Ngải Diễm thà chết cũng không chịu dời cái mông nhỏ đứng lên.

- Cô định làm cái gì? - Cô gái xinh đẹp nổi đóa, Tề Trọng Khải là người cô tha thiết ước mơ muốn cùng kết hôn, làm sao có nửa đường lại bị cướp trắng như thế này.

- Là tôi đến gặp anh trước! Cô muốn cái gì, cũng muốn chờ tôi xong rồi, anh ta mới có thể tiếp chuyện với cô.

- Cô nói điên khủng gì vậy?

Tề Trọng Khải ngồi xem một màn kịch vui còn phụ họa cười to. Cô gái kia tuyệt đối là binh lính nhà Trời, nếu không chính là đầu ít đi mấy cọng gân, chưa rõ chuyện gì lại đến đây gây loạn.

Đầu của cô làm từ cái gì? Bã đậu? Ha ha ha. Thật buồn cười quá!

Ngải Diễm đang muốn cùng đối phương nói đạo lý để bảo vệ quyền lợi của mình, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, cô liền định thân lại trả lời điện thoại.

- Alo.

- Tiểu thư Ngải, cô đã đến trễ nửa giờ rồi, chuyện này cô có muốn tiếp tục làm hay không? – Ở đầu dây bên kia, giọng một người đàn ông trẻ tuổi không nhận được nên hỏi.

- Cái gì? - Ngải Diễm quát lại lớn. – Anh gì đó ời, xin hỏi anh là ai?

- Tôi là người mới vừa hẹn cô xong, bảy giờ rưỡi tại quán Gió Xuân Say.

- Dạ - Người con trai bên kia cũng không ngừng thúc giục, Ngải Diễm quát lớn từ trên ghế nhảy dựng lên - Anh là Zack? Nhưng hiện tại là chuyện gì tôi không rõ.

- Tiểu thư Ngải, tôi đang ở Gió Xuân Say, hay cô đang nghĩ là tôi nói linh tinh? – Người đàn ông có nick name Zack tức giận nói.

- Chờ một chút! Anh mới vừa nói chúng ta hẹn ở nơi nào? - Ngải Diễm quát lớn với người bên kia điện thoại, sau đó lại nhìn Tề Trọng Khải.

- Gió Xuân say?

Đó là một nơi khác! Hình như cô lầm quán ăn rồi.

Bởi vì chữ viết của hai quán ăn này rất giống nhau, cô lại chưa đến đây lần này, nên không rõ lắm “Gió Xuân Say” và “Gió Đông Say” không phải là một, đến lúc này cô vô cùng mơ hồ.

Cả hai quán đều chuyên bán các món ăn Trung Quốc, nhưng một quán chuyên bán các món Tứ Xuyên và Hồ Nam giữ lại hương vị truyền thống; một quán dung hợp và cải thiện theo hương vị hiện đại.

Hơn nữa tập đoàn “Nguyệt Hoa” còn cực kỳ lớn mạnh, nó nắm hầu hết các quán ăn nơi đây, có thị phần trải rộng khắp Đài Loan, Bắc – Trung - Nam đều có dấu chân của Tập đoàn, nó nắm trong tay hơn ba mươi quán ăn và nhà hàng, năm ngoái hạn ngạch buôn bán của Tập đoàn vượt qua con số một tỷ hai, gần đây còn dự tính sẽ mở một số cửa hàng chuyên thức ăn Nhật theo phong cách truyền thống.

A a a a! Dù sao điểm này cũng không quan trọng, quan trọng là cô mới vừa rồi thế nhưng lại đặt mộng ngồi xuống, đem người đàn ông trước mặt tưởng lầm là Zack; kể hết chuyện bí mật cho anh ta nghe

Không biết là rắc rối như thế này, còn bị chất cồn rượu tác quái, đầu Ngải Diễm như hôn mê, ánh mắt thoảng nhếch lên, còn vô ý cãi nhau với cô gái trước mặt.

Làm bộ không nhìn thấy, đầu chuyển sang bên cạnh, đối mặt với gương mặt tuần tú cười đến gian tà của Tề Trọng Khải, cô lập tức hóa đá.

Lần này lớn chuyện thật rồi.

- Tiểu thư Ngải, cô đang đùa giỡn với tôi sao?

Ở đầu bên kia di động điện thoại, giọng nói của người đàn ông là đang rống giận. Ngải Diễm cố gắng trấn tĩnh trong lòng, yên lặng rơi lệ.

- Không phải! Anh cứ ngồi đó đi, hiện tại tôi sẽ lập tức chạy tới - Ngải Diễm vội vã quát, sau đó cúp máy.

Đang muốn xoay người thoát khỏi hiện trường, Tề Trọng Khải cũng đẩy ghế đứng lên, trong lòng cô liền vô cùng lo lắng, cũng không biết người đàn ông này đang muốn nói gì, lập tức nhấc chân chạy như điên.

- Ê

Chạy mau!

Ông lớn, chuyện của tôi không liên quan đến ông nữa. Cô vừa thở hổn hển vừa chạy.

Hướng về quán “Gió Xuân Say” không ngừng chạy, nội tâm Ngải Diễm không ngừng nguyên rửa cái Tập đoàn “Nguyệt Hoa” đáng chết.

Đúng, cô biết các Tập đoàn lớn kinh doanh về ăn uống, khi muốn tạo thương hiệu, đặt tên quán chắc chắn sẽ có một đồng cái lý do liên quan, nhưng cũng không nên đặt đồng âm như thế, hại cô chỉ vì không để ý một chút, lại hồ đồ đến lâm chỗ, làm náo loạn không tính, gây thêm một loạt chuyện cười.

Dừng! Mới vừa rồi cái người đàn ông vừa đẹp mà tính cách cổ quái kia, rõ ràng biết cô nhận lầm người rồi sao lại không nói, tự nhiên ngồi nói dốc với cô một lúc lâu như thế, thật là ăn no quá rồi rảnh mà.

Hùng hổ chạy đến trước cửa quán ăn “Gió Xuân Say”, Ngải Điềm nhanh chóng đi vào quán, sau đó nhìn quanh tìm bóng dáng của Zack.

Ngải Điềm nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, dưới ánh đèn màu vàng nhạt bình yên, một bàn toàn khách đang ngồi trò chuyện, căn bản không gặp bóng dáng của ai đang ngồi chờ người.

Trong bụng cô gấp gáp, vội vàng hỏi một người phục vụ:

- Cô có thấy vị khách nào ngồi một mình gần cửa sổ hay không?

Không khí trong quán ăn rất cầu kỳ, sao chẳng gặp một người nào đang dùng cơm hết? Người phục vụ suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới trả lời:

- A! Có một người đã dùng cơm một mình, ngồi ở cửa sổ kia. Nhưng năm phút trước đã đi rồi ạ, hơn nữa còn rất tức giận, đem theo vài món ăn gọi dư xách đi cùng.

Mặt Ngải Điềm như đưa đám, hai vai rũ xuống, đẩy cửa kính đi ra khỏi quán ăn.

Đều do cô nhớ lầm địa điểm, cho nên hiện tại dù muốn gặp người kia một lần cũng không thể, không biết cái người được gọi là Zack, tự xưng là luôn hoàn thành tốt nhiệm vụ kia còn có thể nhận lời cô nữa hay không.

Ngải Điềm vội vàng lấy điện thoại di động ra, muốn gọi lại cho Zack, chợt một bóng đen vượt lên, theo sau là bàn tay người con trai đó đặt lên màn hình điện thoại di động của cô, không cho cô bấm nút gọi.

- Zack. - Cô cho là người kia quay lại, vui vẻ ngẩng đầu, không ngờ đụng đôi mắt người kia, anh ta là người cô mới vừa gặp ở “Gió Đông Say”, đem cô trở thành một trò vui.

- Anh... Anh theo dõi tôi? - Cô kinh ngạc nhìn Tề Trọng Khải.

- Không phải cô là muốn tìm Zack sao? Tôi cũng có tên tiếng anh là Zack.

Vừa nghĩ tới mới vừa không biết cô bị rút gân, rút phổi gì, tự nhiên móc tim móc ruột đem chuyện bi thương đời mình kể hết cho anh nghe, hiện tại lại phải gặp người con trai này lần nữa, tâm Ngải Điềm liền muốn chết cho xong.

- Người đàn ông nhảm chán này mau cút đi, tiểu thư tôi rất vội. - Cô xoay người, vừa định bước thật nhanh ra khỏi chỗ này, dù sao giả chết cũng tốt hơn.

Không bao lâu, Tề Trọng Khải lại đi tới bên cạnh cô, vỗ vỗ bả vai của cô, muốn làm bạn chung đường với cô.

Cô không để ý tới, tiếp tục ngẩng đầu mà bước, đi về phía lộ lớn thênh thang. Ừ, mặc dù phía trước là đường Hữu Mã đang trong giai đoạn xây dựng, không thể không quay đầu lại đi một con đường khác.

Nhưng khi vừa quay đầu lại, Ngải Điềm liền bị Tề Trọng Khải ngăn lại.

- Cô không phải cần tìm một người bạn đi du lịch cùng sao? - Anh ngắn gọn hỏi vào chủ đề chính.

Ngải Điềm nghe anh nói lớn, lập tức nhảy tới, lấy tay che cái miệng của anh, hận không được sử dụng ánh mắt giết chết anh một lần cho xong

- Anh muốn nói gì thì nói, chỉ mong anh có thể dùng âm lượng nhỏ hơn, không cần làm cái máy phóng thanh đi tuyên truyền khắp nơi, rồi thì khiến tôi thành rỗng bay phượng múa, diễn trò trước mặt mọi người, khiến toàn thế giới đều biết tôi đi thuê người yêu.

Tề Trọng Khải nghe vậy liền cười tươi.

Cô gái này rất thú vị, anh quyết định đuổi theo cô tới đây là sáng suốt, anh đang lo việc dùng bữa tối với cô gái kia sẽ thiếu hứng thú, nay có cơ hội thoát thân vội gì không làm.

Anh đối với phụ nữ thật ra là không có hứng thú gì, có gặp cũng chẳng thể nãy xin tình cảm, nhìn qua đã thấy không thuận mắt, cộng thêm anh đối với bất kỳ chuyện gì cũng bất bẻ, miệng thì siêu cấp xấu xa, nghĩ đến chuyện ôm ấp yêu thương với một cô gái nào đó, trái tim đã chán ghét, nên chỉ sau mấy câu nói phụ nữ đều bị anh làm cho phát khóc.

Nhưng người con gái trước mắt cứ mãi dưng lờn nhím, rất thú vị nha.

Đã thật lâu không có buông lỏng tâm tình như vậy, còn có thể tận tình mở miệng nói sốc người khác, vì vậy anh quyết định ném thử một chút cảm giác khi làm bạn trai của cô.

Tránh thoát bàn tay Ngải Diễm, bỗng anh nhận ra trong tay cô có một mùi thơm thoang thoảng, nó cứ thế quẩn quanh trái tim Tề Trọng Khải khiến lòng anh không ngừng xôn xao, khóe miệng cong lên một nụ cười, gương mặt tốt lên bảy phần.

Cắm hận nhìn vào mắt Tề Trọng Khải, Ngải Diễm lập tức đi đến gần, rất nhanh lên tiếng

- Anh đây rốt cuộc là muốn cái gì?
- Tôi đang thiếu tiền, nếu như cô cần, tôi có thể làm bạn trai của cô - Tề Trọng Khải cười trộm.
- Anh không phải là Zack. Vì sao muốn làm bạn trai đóng giả của tôi? - Ngải Diễm kinh ngạc một chút, không thể tin được trên thế giới lại có chuyện éo le như thế này.
- Tôi cũng có thể coi là nghiệp dư. - Tề Trọng Khải hơi lỏng bả vai, coi như có thể rẻ tiền hơn một chút.
- Trai bao nghiệp dư sao? - Thật là làm cô ngu mất rồi.
- Trước tôi quen bị người ta bao nuôi, nhưng nay muốn đổi nghề một chút, cho nên muốn kiêm chức bạn trai cô lấy ít tiền sài.

Tề Trọng Khải lộ vẻ mặt thành thật, Ngải Diễm bị dọa đến có chút bối rối, nhất thời cũng không nhớ được gì, định sẽ tin anh một lần.

Không nói thì thôi, nói đi thì phải nghĩ lại, nhìn anh một thân quần áo hàng hiệu, nhất định là bị những người đàn bà kia làm hư rồi, cô mới được anh sao?

Tuy nói mặt mũi tự ái là rất cao? Nhưng cô cũng không thể vì vừa phun oán, muốn nổ mà trở thành kẻ tán gia bại sản. Hơn nữa, mặc dù có mời được anh đi bên cạnh cô nửa giờ, nhưng anh. Thật sự là một người con trai đẹp nhưng rất “hư”, cô hoài nghi mình có chịu được những câu nói chọc tức của anh hay không?

- Vậy anh ra giá bao nhiêu? - Cô run lên, theo bản năng siết chặt chiếc túi xách của mình, mặc kệ như thế nào, hỏi rõ ràng giá cả rồi tính sao.

Từng ở trên thương trường chiến đấu với bao nhiêu hạng người khác nhau, chút tâm tư nhỏ của cô, làm sao thoát khỏi con mắt tinh tường của Tề Trọng Khải, dĩ nhiên anh đã đoán ra được bảy, tám phần.

- Cô dự tính cho tôi khoảng bao nhiêu?

Không ngờ người kia hỏi ngay điểm yếu của cô, bắt cô ra giá trước, Ngải Diễm nhất thời sửng sốt.

Ngày đó trong điện thoại, cô cùng với người bên web tìm người yêu nói chuyện qua, bao nhiêu lính mới vẫn có giá cao, nghe nói nổi tiếng là những người có thể đỏ, một ngày của họ khoảng vài vạn. Hại cô ở đầu dây bên kia điện thoại cắm hận bản thân không tìm thấy ình một người yêu thật sự, thật là sinh lắm giới tính rồi.

Nhớ lại hàng trăm giá thù lao khác nhau mà người bên trang web từng cho cô biết, nhưng cô cũng không thể nào kiểm chứng được, hơn nữa cái đó là chi phí ban đầu, chưa tính đến chuyện ép giá và trả giá?

Ngải Diễm suy nghĩ một chút, cuối cùng yếu ớt nói:

- Nhiều nhất. Một ngày sáu ngàn.

Đánh giá sáu mươi phần trăm như vậy ổn chứ?

- Một ngày sáu ngàn lại muốn bao xuống tôi?

Trời sinh miệng Tề Trọng Khải luôn nói thẳng, không nhịn được liếc cô một cái, sau đó lạnh lùng không ngừng khi dễ, không ngừng phỉ nhổ, đem tất cả nóng giận tập kích lên người Ngải Diễm.

- Anh suy nghĩ một chút đi, tôi còn phải gánh cả chi phí đi lại và ăn uống, đó còn chưa tính những chi phí dự trù phát sinh khi đi chơi, hơn nữa là anh tự nhận công việc này, lại không cần đi làm việc mà chỉ cần đi chơi, thế mà một ngày lại kiếm được sáu ngàn. Bên ngoài còn rất nhiều người chẳng hề thua kém gì anh cả. Một ngày họ chẳng thể kiếm được đến sáu ngàn.

Ánh mắt Tề Trọng Khải tiếp tục cao ngạo.

- Bà cô à, bây giờ cô đang mang giá cả thị trường ra ép giá tôi sao?

Đầu óc Ngải Diễm chậm chạp xoay chuyển, cô thấy độ tuổi lão hóa của mình đang đến gần. Rất lâu sau cô mới nói:

- Không phải như vậy sao hừ hừ Mà tôi không phải là bà cô, chính anh mới là ông bác đó. Cô tức giận.

Trong lòng Tề Trọng Khải cười lạnh, trong một phút anh có thể kiếm được trên dưới vài chục vạn, cô lại dám mở lời nói cho anh biết bằng giá của anh là sáu ngàn?

Chỉ là cũng được, trò chơi này rất thú vị nha, người con gái này chưa hề biết thân phận và địa vị của anh, vừa lúc anh cũng rất lâu chưa ình được một kỳ nghỉ ngắn hạn, đi một chuyến ra đảo giải trí như thế cũng không tệ.

Thấy một hồi lâu mà Tề Trọng Khải không có lên tiếng, trọng bụng Ngải Diễm liền quỳnh lên, nhìn ăn, nhìn uống tăng giá thêm năm trăm, chỉ là vừa định nói thì anh lại lên tiếng trước:

- Được. Tôi đồng ý.

- Anh đồng ý thật sao? - Ngải Diễm ngây người mấy giây mới có thể hoàn hồn.

- Thật, nếu đã thỏa thuận xong thì chúng ta ký hợp đồng đi. - Tề Trọng Khải nói.

- Ký hợp đồng? hả? Trong tay tôi không có giấy, bút, không bằng chúng ta đi.

- Tới đây. - Tề Trọng Khải lôi kéo cô lại bên cạnh mình, đi bộ qua một đoạn đường nhỏ, dừng lại trước chiếc xe hơn Bentley, ý bảo cô lên xe.

Trời! người này giàu thật. Chân Ngải Diễm khẽ rung lên hai cái, xem ra anh rất giàu có, rất đủ “tư chất” làm bạn trai ai đó, khẳng định anh đang được rất nhiều quý bà triệu phú bao nuôi, thế giới này sao lại có chuyện bất công như vậy?

Chiêm ngưỡng chiếc xe hơi Bentley mới tinh, tay cô run rẩy mở cửa xe, sau đó ngồi vào ghế phụ lái, Tề Trọng Khải đã sớm ngồi ở bên trong, khuôn mặt chẳng hề có chút kiên nhẫn liếc nhìn cô.

Đúng là xe xịn không giống các loại xe khác, bên trong rộng rãi và thoải mái hơn nhiều. Anh lấy từ trong cặp táp da ra một tờ giấy trắng, sau đó dùng cặp táp làm bàn đệm, bắt đầu cầm bút viết nhanh.

Thừa dịp này, cô không nhịn được nhìn chăm chăm anh, không thể tin được người đàn ông này lại là trai bao, sự giàu có của anh đều do phụ nữ mang lại.

Cẩn thận đánh giá gương mặt của anh đẹp hơn bất cứ một người đàn ông nào, khiến trái tim nhỏ của cô lại bắt đầu loạn chiến, nhiệt độ trong xe giống như tăng lên vài độ.

- Xong rồi, cô xem một lượt cần gì thì bổ sung vào, sau đó ký tên lên - Tề Trọng Khải quay sang nhìn cô, đem hợp đồng giao cho cô.

Cô run lấy bầy nhận lấy, cẩn thận đọc những dòng chữ nhỏ bên trong, vừa nhìn liền không nhịn nổi, oa, chữ viết của người con trai này vừa cứng cáp lại vừa có lực, vừa khí thế lại vừa mạnh mẽ. Rõ ràng chỉ là nội dung một bản hợp đồng đơn giản không cần tuân theo các bước khi soạn thảo một hợp đồng quan trọng, nhưng anh vẫn viết nó đầy đủ và nhanh gọn, chứng tỏ anh cũng là người học cao hiểu rộng, hình như

cô đã có chút xem thường anh. Nhìn cái hợp đồng này; trong vài phút anh lại viết ra một hợp đồng giống như cô và anh đang ký hợp tác hàng chục triệu vậy, các hợp đồng cô được xem qua trong phim thần tượng đều không giống như thế. Thật là giống như anh đã soạn những hợp đồng như thế này hàng ngàn lần rồi, đúng là làm cho người ta giật mình mà.

Trước khi bị ai đó bao nuôi, anh và người ta cũng viết ra hợp đồng như thế này sao?

Ngải Diễm kinh ngạc với chính suy đoán của mình, tay đã bắt đầu hoạt động, xẹt xẹt mấy cái đã ký tên xong, sau đó điền thêm thời gian hợp đồng có hiệu lực.

- Cần con dấu sao? Tôi không mang theo con dấu?

- Không sao, có thể dùng thứ khác để thay thế.

- Cũng được? Là cái gì?

- Cái này....

Cầm trắng mịn của cô đột nhiên được nâng lên, mặt Tề Trọng Khải che mất tầm mắt của cô lại, anh rất muốn hôn cô, muốn thử qua mùi vị non mềm của môi cô.

Lại nói, nếu không hỏi qua một tiếng mà đã hôn, như thế là một người đàn ông hèn hạ Nhưng mà bây giờ anh lấy thân phận là bạn trai giả của cô, lòng xấu hổ tạm thời có thể nghỉ phép, không quan tâm tới.

Tề Trọng Khải yên tâm đem đầu lưỡi của mình chui vào chiếc miệng ngọt ngào của cô, cảm nhận hương thơm ở nơi ấy, bắt đầu khảo nghiệm chính mình đối với cô gái này có bao nhiêu hứng thú.

Ừ, cảm giác khá tốt. Đã trải qua rất nhiều quan hệ luyến ái nam nữ, cuối cùng cũng tìm được một cô gái miễn cưỡng phù hợp với mình, xem ra anh có thể thông báo với thư ký chuẩn bị nghỉ phép vài ngày.

2. Chương 2

Kể từ ngày nhận được nụ hôn cháy bỏng đó, hồn Ngải Diễm liền chạy hơn phân nửa. Thật may là công tác của cô ở công ty chỉ là một nhân viên nhỏ, ngày ngày làm những chuyện vặt vãnh, nhưng lại rất nhiều việc cần làm khiến cho cô mệt đến độ không còn như sức lực để nghỉ linh tinh.

Sau đó, thời gian rảnh rỗi cũng đến, ngày gặp hội bạn học cũng đã cận kề.

Đoạn thời gian này cô không có liên lạc cùng Zack nữa, anh nói anh họ Tề, cho tới tên thật cũng không tiết lộ, cô có thể lý giải, đây đại khái là luật lệ của giới trai bao....

Trong đại sảnh sân bay, thời tiết mặc dù lạnh, nhưng Ngải Diễm vẫn mặc quần áo ngắn và mỏng, nghĩ đến mấy phút sau nghênh đón cô chính là ánh mặt trời nóng bỏng và biển xanh thẳm, trong lòng liền hưng phấn.

Kéo chiếc va-li nhỏ đến địa điểm tập hợp, hơn mười người đang đứng đợi cô, xa xa Ngải Diễm đã nhìn thấy sắc mặt khinh ghét của mọi người hướng về phía mình.

Thái Vi và cô mãi mãi là tình địch của nhau.

Nói như vậy cũng không phải lắm, trời sinh phụ nữ có từ trường ganh tỵ rất mạnh, từ nhỏ đến lớn các cô đều dựa vào từ trường này để phán đoán đối phương là đối thủ hay sẽ kết bạn với nhau, những chuyện này nó sẽ trở thành vòng tròn luẩn quẩn không dừng.

Loại từ trường này lại vô chừng, không có căn cứ phán đoán, cũng không có tính logic, thuần túy chính là một loại trực giác, giác quan thứ sáu; không nhất định là con gái mới có, ngay cả đàn ông cũng có, có thể nói đây là một từ trường vô hình, khiến hành động của con người trở thành không có tình, không có lý.

Những điều này cũng có thể giải thích, tại sao sự ghen ghét lại như một món ăn yêu thích, ăn mãi không chán, hơn nữa không giới hạn tuổi tác.

Những ngày đầu tiên trở thành sinh viên đại học, đôi mắt của Thái Vi liền có từ trường này, và nhanh chóng đem cô liệt vào danh sách đen, từ đó hai bên gặp nhau chẳng còn vui vẻ gì, trong đó ân oán về chuyện tình cảm đã khiến cô đau lòng nhất

Lớn nhất là sự việc bị truy tố ở năm hai, khi ấy cô dùng tất cả tâm tư và nỗ lực để theo đuổi một bạn học, ai ngờ Thái Vi lại mượn hai tiếng “thất tình”, cố ý hèn người bạn học đó uống rượu đến nửa đêm. Hôm sau, Thái Vi cùng người bạn học ấy trở thành một đôi, chính thức trở thành người yêu của nhau.

Điều này cũng bình thường thôi, ai ngờ, sau một thời gian cô dẹp tâm dẹp mộng, lại nghe tin đồn Thái Vi xinh đẹp đã đá người bạn học kia, còn lên lút buông lời nói, ban đầu chính là vì không muốn để cho cô quen người bạn học đó, mới cố ý hèn bạn học kia đi uống rượu, sau đó nhân cơ hội tỏ tình.

Cô tức bể bụng! Cho dù chuyện quá nhiều năm, hôm nay nhớ tới tâm vẫn còn đau đớn, cảm giác mình và người bạn học kia đều bị Thái Vi mang ra làm trò chơi.

Đúng là đồ con gái lòng dạ thối nát, lúc ấy bởi vì không cẩn thận tiết lộ tin tức, cơ hồ tất cả bạn cùng lớp cũng biết cô thầm mến người bạn học kia, tình yêu còn chưa bắt đầu liền thất bại, từ đó mọi người đều đem chuyện tình này của cô ra nhạo báng.

Từ đó trong lòng cô vĩnh viễn mang Thái Vi làm thành kẻ thù số một của mình!

Cực kỳ căm hận, Thái Vi lại vẫn bí mật cười nhạo cô, nói người đàn ông tốt vĩnh viễn không thể coi trọng cô, còn cố ý nhân mày nhíu mặt, dùng giọng đùa giỡn để nói về chuyện tình ngày xưa của cô.

Đây cũng lý do tại sao lúc này cô cần phải dùng hết mưu trí, mang một người đàn ông vô cùng hoàn mỹ để gặp bạn học cũ, trước mặt bọn họ làm chủ một phen.

Nội tâm Ngải Diễm phấn kích cuồng phát, mang trên mặt nụ cười giả tạo, bước chân thong thả đến bên cạnh mọi người.

- Diễm Diễm, cô không phải nói muốn dẫn bạn trai mới của mình cùng tham gia sao?

Thái Vi kéo mép tóc màu đen huyền, khoác tay chồng mình Phú Nhị Đại nói vào trọng điểm vấn đề, cười đến vui vẻ như cá gặp nước.

Nổi điên coi như xong, duy trì nụ cười tê dại, cô còn đang muốn giết chết cái người kia, căn bản là cố ý làm cô khó chịu đây mà.

Vui vẻ, vui vẻ! Ngải Diễm cười giễu cợt, mặt ngoài cười trong lòng không cười.

- Ha, ha. . . . anh ấy có sự nghiệp lớn, thời gian là vàng bạc, anh ấy đang bàn giao một số việc ở công ty, sau đó sẽ trực tiếp tới đây sân bay.

Thật may là tối hôm qua cô đã cùng anh ta thảo luận một ít về gia cảnh của anh, đến lúc đó máy móc lấy ra dọa người cũng không sao, sẽ không có gì phải lo lắng

- Oa, bạn trai cô nhất định là ông chủ lớn. - người bạn học bên cạnh khoa trương cười to.

- Diễm Diễm, cô nói dối.

- Tôi đâu rảnh hơi đi lừa gạt người khác?

- Tôi đoán, ông ta đã hơn bốn mươi tuổi, vợ trước sinh con nên bị bỏ rơi..., bụng có chút lớn, đầu hói, diện mạo có chút giống người cổ đại.

- Cô nói sai hoàn toàn. Ánh mắt Diễm Diễm sao có thể kém thế? Tôi đoán người đàn ông kia phải là cả người dưới toàn chương ngại vật mới đúng, nói thí dụ như không có năng lực

Nghe xong câu nói của Tổng Tổng, Ngải Diễm tức đến bể mạch máu.

Bạn học thời đại học của cô đều là đệ tử của Chương Môn Nhân hết sao?. Trong đó chỉ có Rhona là bạn tốt nhất của cô, từ thời đại học đã thân đến khi ra xã hội vẫn còn dính lấy nhau.

Cực kỳ khó chịu à, tối hôm qua cô nhận được điện thoại của Rhona, nói tạm thời sang Thượng Hải công tác, chuyến du lịch này không thể đi được, muốn chính cô đi vui vẻ, còn dặn dò cô cẩn thận chớ bởi vì giận dữ nhất thời mà bị bọn kia tiện miệng đâm chọt hư huyết não.

- Điềm Điềm, sao cô không nói lời nào vậy? - Miêu đến gần thấy Ngải Điềm ngậm chặt miệng, sắc mặt khó coi, Thái Vi rất tốt bụng lên tiếng chuyển sự chú ý tới người cô.

Mẹ nó! tất cả bọn họ đều là kẻ đê tiện, cô còn nói cái gì.

- Yên tâm, bạn trai tôi bảo đảm không phải như các người nghĩ đâu.

Không muốn ở trước mặt bạn học cũ lại tức giận, Ngải Điềm hờ hợt nói.

Mọi người ngượng ngùng nhìn cô, tâm trạng rất mong chờ xem trò vui, tán gẫu đâu có vui, cũng không bằng xem trò vui sắp đến.

Thời gian chậm chậm trôi, thời gian phải lên máy bay chỉ còn mười lăm phút, trên trán Ngải Điềm nhô ra từng vệt mồ hôi lạnh, từng giọt từng giọt chảy xuống tai.

Chết! chết rồi! ngày hôm qua trước lúc ngủ cô chỉ có gửi cho anh ta một tin nhắn, đơn giản báo cho Zack hôm nay tập họp lúc mấy giờ; địa điểm tại đâu, cũng không có thấy anh xác nhận lần cuối, chẳng lẽ anh lừa cô sao?

Thời điểm đáy lòng cô gần như tuyệt vọng, một bạn học cũ đứng bên cạnh đột nhiên vỗ vỗ bả vai cô, chỉ về đằng trước.

- A, có phải bạn trai của bạn tới không?

Trong lòng Ngải Điềm như có cái gì kích động, lập tức hất đầu nhìn sang, liền thấy một người mặc quần sọc ngắn, gập chân kéo, đầu bóng, mặt dơ bẩn, hai mắt vô hồn, bụng bia, trong nháy mắt dạ dày của cô liền trỗi dậy, rất muốn nôn ra.

- Làm ơn! Đó mới không phải là bạn trai của tôi - Ngải Điềm cố gắng kiềm chế hỏa khí nơi bao tử.

- Ngải Điềm, tôi muốn hỏi có phải người đàn ông hướng bên này không?, cho nên.

Thật là đủ rồi! Điều kiện cô kém thế sao? Nếu không phải là cùng những người ở đây là bạn học đã quen biết từ lâu, cô thật muốn hất đầu rồi đi.

Chỉ là trong đầu vẫn còn chút yếu đuối, nên cô mới không làm được!

Hít sâu mấy chục cái, Ngải Điềm máy móc xoay người, nghĩ sẽ nói một câu cho đỡ tức, bên cạnh bỗng nhiên lại ồn ào.

Mệt! lại đem người đàn ông nào làm thành bạn trai cô? Cái miệng nhỏ đã chuẩn bị hàng trăm câu nói, Ngải Điềm hướng về bạn học cũ đang không ngừng thảo luận gì đó

Đúng là một soái ca.

Không chỗ nào chèn được, họ muốn rút cả cằm. Khi Tề Trọng Khải một thân hàng hiệu đi về phía Ngải Điềm, tại chỗ đâm đê tiện. . . . à không, đâm bạn học cũ, cằm bọn chúng như muốn rơi xuống đất, mắt muốn lòi ra ngoài, hàm răng không thể ngậm lại, lời nói cũng không chen ra được.

Chỉ có mặt Ngải Điềm là vui vẻ, nắm tay áo Tề Trọng Khải, âm lượng dè dặt.

- Anh điên sao?! Chúng ta là muốn đi đảo Luân Lý chơi, không phải Zehder Sicily, anh mặc đồ như sát thủ là sao?

- Anh mới vừa rồi có chuyện cần giải quyết, không kịp về nhà thay quần áo.

Tề Trọng Khải nói sơ qua. Ba mươi phút trước anh mới vừa cùng với giám đốc phát triển tập đoàn Thiêm Thụ đàm phán số tiền đầu tư ột hợp đồng lên đến hơn một tỷ.

Ngải Điềm còn muốn mắng đôi câu, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông luống cuống tay chân đem một cái vali đen kéo tới đây, rất cung kính cúi đầu nói với Tề Trọng Khải.

- Tổng giám đốc, hành lý của ngài.

Ha ha, thoải mái! Cô xoay mặt, quả thật nhìn thấy sắc mặt Thái Vi đang hầm hầm, ưm, không sai biệt lắm với một kênh rạch bị phóng uế bốc mùi hôi thối.

Tâm tình thật sự rất thoải mái.

Từ Đài Bắc bay thẳng ra đảo Luân Lý là năm giờ, khéo miệng Ngải Diễm thủy chung vẫn giữ nguyên nụ cười.

Thái Vi càng khó chịu, cô càng thoải mái, ha ha! Mọi người đối với Zack của cô tò mò chết rồi; những bạn học ngồi trước, ngồi sau không ngừng thăm quan, từng cây hoa si đang nở, muốn cùng Zack trò chuyện. Trong lòng Ngải Diễm không ngừng hưng phấn.

- Phụ nữ ham hư vinh thật đáng buồn. – Cô gái bên cạnh vẫn thủy chung yên lặng quan sát biểu tình biến hóa của Tề Trọng Khải, thế mà anh lại lạnh lùng khắc ra câu này.

Ngải Diễm đang ăn bữa phụ do máy bay cung cấp, thiếu chút nữa nghẹn chết. Cô không muốn chết yểu, thiếu chút nữa đã quên cô phải tốn khá nhiều tiền để che miệng người đàn ông này, so với những gì mấy người bạn học thuộc phái Chương Môn Nhân nói ra, thì miệng người con trai này phải gọi là cao thủ thuộc hàng Võ Lâm Minh Chủ.

- Cô tốn tiền mướn đàn ông chính là muốn xem bộ mặt thối của tình địch mình hả?

Tề Trọng Khải ăn nói lịch sự ưu nhã, vừa thấy còn tưởng rằng anh đang hưởng thụ bữa tiệc lớn, mùi vị nhỏ trên máy bay cũng bị anh ngửi thấy, thật giỏi.

Ngải Diễm len lén trừng với anh.

- Âm thanh trên máy bay không được tốt, ngộ nhờ bị người khác nghe, tôi rất xấu hổ à.

- Tầm mắt cô thật nhỏ.

- Đúng rồi, thế giới của phụ nữ chỉ nhỏ như thế thôi. Đối với phụ nữ mà nói, mặt mũi là quan trọng nhất, anh có hiểu hay không?! Nhất là khi phải đứng trước mặt một đám bà tám, thua so chết còn thảm hại hơn nhiều, anh hiểu chưa?

Không, đàn ông vĩnh viễn không hiểu!

Bọn họ không thể giải thích vì sao phụ nữ lại thích hư vinh, lòng háo thắng, lòng đố kỵ, lại càng không rõ ràng tại sao phụ nữ vĩnh viễn không ngừng thù hiềm nhau, đến chết cũng không thể nhận thua.

Bọn họ càng không cách nào hiểu, bên trong lòng của phụ nữ cấu tạo rất đặc biệt, mặc dù một giây nữa sẽ chết, giá trị sinh mạng chỉ còn lại một phần trăm, nhưng trong một giây đó chỉ cần tình địch đứng ở trước mặt, trong nháy mắt sẽ sống lại, lực chiến đấu lên cao tột đỉnh, tình nguyện oanh liệt chết trong trận, cũng không thể thua mất mặt!

Cái này gọi là phụ nữ!

Cô vĩnh viễn không quên được gương mặt của Thái Vi trong một phút ấy, nhìn cô ta ôm khư khư cuốn sách, khoe khoang chiếc nhẫn kim cương trên ngón vô danh, bộ dạng kia phách lối người người nhìn, người người hâm mộ, cô liền tức đến hộc máu!

Giáo dục Tề Trọng Khải xong, Ngải Diễm cầm khăn giấy lên tùy tiện chùi miệng, từ trong bao rút ra một kịch bản.

- Cái này cho anh xem qua đề phòng trường hợp xấu.

Tề Trọng Khải hạ thấp tầm mắt, nhìn kịch bản được ghi chú rõ ràng, khéo miệng muốn giương lên lại co quắp đi vô cùng xấu xí.

- Cô còn thay tôi tạo dựng một thân phận giả?

Cô dùng ánh mắt giết người cảnh cáo anh phải giảm nhỏ âm lượng trong giọng nói, Ngải Diễm vừa cắn bánh mỳ Ý vừa nói:

- Rất vất vả mới nghĩ được bao nhiêu đó, anh nên cảm ơn tôi đi.

- Cô nghĩ tôi là Tổng giám đốc của Tập đoàn Nguyệt Hoa ư? - khoe miệng Tề Trọng Khải giương lên độ cong nhất định, lòng không ngừng cười trộm.

- Đúng vậy, anh không phải có giới thiệu mình họ Tề sao? - Thật đúng là nhờ anh giới thiệu họ làm cô có linh cảm này. Dù sao anh cũng là một người thần bí, quả thật cũng với người trong ảnh họa trong có nhiều khác biệt, xem qua tướng mạo giống anh càng không khác nhiều, ngay cả tại trang web tập đoàn cũng không có để hình ảnh, cho nên rất an toàn, cộng thêm phong thái của anh, không thể nào là giả vờ.

Tề Trọng Khải cười.

Cô lại muốn quyến rũ anh, đem Tề Trọng Khải còn có tài liệu của Tập đoàn “Nguyệt Hoa” tập đưa tới trước mặt anh? Chuyến du lịch này thật là ngoài mong được.

Máy bay hạ cánh, sau khi làm xong thủ tục nhập cảnh, làng du lịch đã phái người tới đón, mọi người sẽ ở trong khách sạn Bvlgari nổi tiếng của đảo Luân Lý.

Khách sạn Bvlgari tọa lạc tại bờ biển, bên cạnh sườn đồi, dung hợp giữa phong cách truyền thống với phong cách hiện đại.

Chỉ là hiển nhiên mọi người đối với người đàn ông bên cạnh cô còn có hứng thú, từ quây lễ tân của khách sạn lên đến phòng ngủ vẫn bị quấy rầy; bọn họ dường như không muốn tha cho người đàn ông này.

- Anh sao quen biết Diêm Diêm vậy? - Hoa si thứ nhất hỏi.

- Lúc đi thị sát một quán ăn, đúng lúc đó cô đến “Gió Đông Say” dùng cơm, tôi đặc biệt bị cách dùng cơm của cô ấy hấp dẫn.

Mẹ nó! Điều này cũng có thể sao?! Xem ra cô không cần phải lo lắng về kế hoạch quyến rũ anh.

Ngải Diêm ngồi ở trên ghế sa-lon, dựa lưng vào nệm êm, uống chút nước trái cây do nhân viên khách sạn cung cấp, còn có thể ăn chút kẹo ngọt hay đậu phộng miễn phí. Umh, rất ngọt, ăn thật ngon!

- À quên nữa! Chúng ta thật vinh hạnh có thể cùng tổng giám đốc công ty lớn đi du lịch. - Hoa si số hai bắt đầu chân chó.

- Anh Tề, tôi có thể gọi anh là Zack không? - Hoa si số ba bắt đầu nghĩ rút ngắn khoảng cách.

- Xin lỗi, chỉ có bạn gái của tôi mới có thể như vậy gọi tôi như vậy.

Thái độ Tề Trọng Khải thủy chung không mặn không nhạt, nếu như không phải là bạn tâm đến lời nói Ngải Diêm, thua so chết còn thảm hơn, cái miệng “hư hỏng” của anh đã sớm rục rịch góc đầu dây, muốn nói lời nào phải làm cho người ta nội thương rồi.

Tâm hự, khí hồng “bành” một cái liền nổ tung, ha ha ha. Ngải Diêm vui vẻ đến ngọt ngào như đang ăn kẹo đường, ngọt đến cười đến cả hàm răng còn cảm thấy đau, một ánh nhìn cũng có thể phun ra mật.

- Bạn thật rất lợi hại nha. Nhanh chóng có thể làm bạn gái Tổng giám đốc Tập đoàn “Nguyệt Hoa”. - Thái Vị chợt nói qua, ánh mắt căm hận nhìn trừng trừng cô.

- Ha ha, xin lỗi, thật xin lỗi, Zack nhà tôi nếu đem so sánh với chồng của cô chỉ là cao hơn một chút, đẹp trai hơn một chút, tóc nhiều hơn một chút, mắt to hơn một chút, lỗ mũi cao hơn một chút, bụng nhỏ hơn một chút, bắp thịt nhiều hơn một chút. Ừ, không sai biệt lắm.

Ngải Diêm nghĩ cái này rất đáng! Cô gái này rất phách lối. Quả thực làm Thái Vị giận đến sầm mặt lại.

- Cũng chỉ là đùa vui một chút mà thôi, cô đừng tưởng là thật, bối cảnh nạm vàng như Tề Trọng Khải và Phú Nhị Đại có ở cạnh cô cũng không có kết quả tốt đâu.

- Vui đùa một chút cũng rất thoải mái. Ít nhất tôi có thể cùng người đẹp trai từng có một đoạn tình cảm như thế, thật là quá tốt đẹp rồi. - Ngải Diêm căn bản không đau không nhột, dù sao Zack vốn cũng không phải là Tề Trọng Khải à..., Dừng lại.

- Cô chắc chắn sẽ bị lây bệnh qua đường sinh dục.

- Được rồi, được rồi. tôi hiểu biết rõ cô đồ kỵ với tôi vì bữa tối cô không được ôm người đẹp trai như anh ấy ngủ, chờ tôi dùng xong sẽ cho cô biết cảm giác của mình. Được chứ?

- Êe tiện! – Thái Vi giận đến hất đầu bỏ đi.

Ngải Diễm đứng đó cười đến miệng muốn té ra, tiền này bỏ ra đúng là thật không uổng phí! Không hổ danh là trai bao cấp tiêu chuẩn, ha ha ha, thoải mái quá.

- Nhìn ra được, cô rất vui vẻ phải không?. - Ngồi ở trên xe tiến về phía biệt thự, Tề Trọng Khải luôn nhìn cô gái bên cạnh không ngừng ôm bụng cười.

- Nhờ có anh, cuối cùng tôi cũng có thể tìm lại chút mặt mũi. Zack, tôi thật sự yêu anh chết đi được! - Ngải Diễm cười đáp, khoe mắt phun lệ, kích động giơ hai cánh tay ra ôm chầm lấy Tề Trọng Khải.

Cái ôm đó đơn giản là cái ôm bạn bè, ôm cảm kích, thế nhưng thân thể của anh lại nổi lên phản ứng cổ quái, thậm chí có điểm nóng ran. Cô vẫn đắm chìm trong vui sướng, không biết cử chỉ thân mật của mình làm cho người ta hiểu lầm.

Cho đến khi anh ấn cô vào lồng ngực, hơi thở phái nam nồng nàn thổi vào tai cô, khiến tim cô liên đập nhanh hơn, cô mới thất kinh, vừa rồi cô chỉ lo tâm tình vô cùng sáng khoái của mình, quên rằng nhiệt độ cơ thể của anh đang tăng cao.

- Zack, em chỉ nói giỡn với anh thôi.

- Anh không có để ý em cứ tiếp tục. – Anh cố ý hướng đến lỗ tai trắng nõn cô thổi khí, ngoài ý muốn đánh trúng vùng mẫn cảm của cô.

Cả người Ngải Diễm ngồi phịch ở trong ngực anh, hai chân đều không ngừng run rẩy. Trời!, sức tấn công thật là đáng sợ!

- Tiền gửi ngân hàng của tôi chỉ có sáu con số. Không có tiền vốn bao nuôi anh đâu. - Cho nên xin anh buông cô ra a a a a!

- Bây giờ anh là bạn trai em, tự nhiên có nghĩa vụ phải chăm sóc khách hàng, tạo sự hài lòng cho khách hàng. - Bờ môi của anh như đang rà soát vành tai của cô, hài lòng nhìn bên má cô đang dần chuyển màu sắc.

- Tôi đang rất vui vẻ, đến nỗi trái tim muốn nhảy múa. - Thật là kỳ quái, cũng không phải là lần đầu ôm ấp bạn trai, như khi bên cạnh anh nhiệt độ cơ thể bỗng lớn hơn rất nhiều.

- Chẳng lẽ cô không có kinh nghiệm?

- Kinh nghiệm là cái gì?, tôi chỉ biết kỳ kinh nguyệt mà thôi – Cô cười khúc khích, đùa bỡn ngu ngốc.

Cho nên anh tin chắc rằng cô không có kinh nghiệm. Tề Trọng Khải đối với chuyện này càng nghe tâm tình càng tốt hơn, trên môi vẽ ra độ cong nhất định, bàn tay đặt trên lưng cô êm ái lướt qua, trong thoáng chốc đã làm toàn thân cô run rẩy.

- Chúng ta thử một chút xem sao.

- Thử cái gì?

- Làm bộ chúng ta đang làm người yêu thật sự của nhau, tất cả thử nghiệm qua một lần. Không được phép từ chối. - Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả anh cũng cảm thấy kinh ngạc về chính mình.

Những lời này tự nhiên lại bật thốt ra, anh chưa từng suy nghĩ nhiều như thế, giống như đã sớm muốn đề nghị như thế với cô, một cô khó nói lên lời, khiến cơ thể kích động đến co rút.

Anh đối với hai tiếng “tình yêu” không có kinh nghiệm, nhưng anh biết, mình đối với cô gái này, trong lòng nảy xin rất nhiều cảm giác thâm kín.

- Anh điên rồi sao? – Tình yêu nam nữ?! Cô mới không cần cùng người yêu đồng giả này lên giường!

- Cô không phải đã nói muốn thử qua tôi một chút xem thoải mái ra sao ư? - Không biết duyên cớ vì sao, anh chính là rất xấu tâm muốn trêu chọc cô, nhìn cô ngượng ngùng, thẹn thùng, làm cho bộ ngực của anh dần nóng lên, tâm tình vui vẻ khác thường.

- Đây chẳng qua là muốn chọc giận Thái Vi, chứ tôi không có. - Được rồi, được rồi, cô đúng là có ảo tưởng qua cùng anh trên giường lăn lộn, cô là một cô gái có tinh thần khỏe mạnh, ảo tưởng một cái không quá đáng chứ?

Lòng gái ế chưa xót không biết phải nói gì.

- Tôi nguyện ý không thu thêm phí dùng thử của cô.

Không thu phí ư?! trong chốc lát cô gái nhỏ có chút kích động vì nghĩ đến món lời lớn lại có thêm tiện nghi này.

- Vậy suy nghĩ lại một chút... như thế cũng tốt lắm.

Cô lộ ra một nụ cười gian trá, cười đến đôi mắt to ngập nước biến thành trăng rằm, nhưng suy nghĩ nhanh chóng chuyển một cái, rồi lại đột ngột như mùa thu tiêu điều.

Không! Không! không! Quá nguy hiểm! cô tự nhiên lại bị anh dụ dỗ!

Quả thật là người càng đẹp càng nguy hiểm, đàn ông cũng không ngoại lệ, cô thật là sơ suất quá.

Ngải Diễm vội vàng đổi lời nói:

- Ách, chuyện tôi suy tính chỉ là đùa giỡn mà thôi. anh. anh. anh. ngàn vạn đừng tin là thật nha. Chúng ta giữ quan hệ như bây giờ là tốt rồi

Tề Trọng Khải cười cười, ngừng rót nụ cười vào tai cô, đôi mắt tối dần, ngực cổ động không rõ tâm tình gì. Trong lòng anh hiện lên một cỗ dự cảm, trò đóng giả này, nói không chừng có lẽ sẽ thay đổi hoàn toàn thế giới của anh.

Bvlgari không hổ danh là khu nhà nghỉ cao cấp, nơi này có năm mươi villa chính tất cả đều do những kiến trúc sư hạng nhất thiết kế, bên trong mọi căn phòng đều là một không gian tuyệt vời.

Đập vào mắt có thể thấy được hàng mây tre hoặc là gỗ lim cao cấp, tràn đầy phong cách phương Nam, phong cảnh hữu tình, Ngải Diễm vừa đi vào cửa liền bước đến chiếc ghế nằm giữa nhà, thả lỏng tâm tình, bắt đầu cảm nhận sự mệt mỏi của tứ chi.

Chạy đi ngẩng qua căn phòng, cô chợt sững sốt một chút. Cái gì thế, phòng tắm tự nhiên không có cửa! Mặc dù trong phòng có một cái tủ treo quần áo, nhưng chỉ cần ngồi ở phòng khách hơi nghiêng đầu tìm tòi, liền thấy được cảnh xuân sắc bên trong

Ngải Diễm đang diên tiếc, liếc mắt vừa đứng nhìn thấy Tề Trọng Khải cởi quần áo ra, tháo cà vạt xuống, nhiệt độ trong phòng do đó dần nóng lên, anh mặc đồ vest nặng nề thế mà một giọt mồ hôi cũng không chảy, thực không phải người thường mà.

Không chỉ hiện ngang, mạnh mẽ; toàn thân cao thấp cũng rất nhẹ nhàng, khoan thai, áo sơ mi nền trắng áp kim tuyến không tìm được một dấu chỉ một giọt mồ hôi rơi rớt.

Từ . . . từ . . . từ . . . từ! Anh đang mở nút áo sơ mi ra? Ngải Diễm sợ ngây người, cái miệng nhỏ nhắn mở to ra.

Ánh mắt của cô nóng lên, nhìn Tề Trọng Khải mở ra nút áo cuối cùng, động tác đơn giản thanh và thanh thoát cởi chiếc áo sơ mi ra, sáu múi thịt hùng hậu và căng đầy ở lồng ngực không hề che dấu, hoàn toàn hiện ra trước mặt cô.

Quá, quá hoàn mỹ rồi! Vóc dáng người đàn ông này không có chỗ nào bắt bẻ được, này thân rắn chắc, bắp thịt cuộn cuộn tuyệt đối không phải vài giây vài phút có thể tạo ra, anh đem việc tập thể dục làm thành thú vui giải trí sao?

- Cần thận, nước miếng của cô đang chạy ra kia. - Đang giải chuẩn bị cởi dây nịt, Tề Trọng Khải chợt quay mặt lại, khóe miệng nâng lên, ánh mắt đùa giỡn nhìn cô.

Ngải Diễm vội vàng lấy mu bàn tay lau miệng, lại phát hiện căn bản không lau được nửa giọt nước miếng.

Người đàn ông này thật xấu tính, căn bản là cố ý làm cô xấu hổ.

Tề Trọng Khải cười oang oang, cố ý đi về phía cô, đem hai cánh tay vòng ra chỗ vịnh phía sau lưng ghế, đem cô vây dưới cơ thể mình.

- Quái thú cút ngay! - Tâm của cô như đang có một cuộc chiến tranh nhỏ, thế nhưng cơ thể lại xông lên một sự mong đợi, cô không ngừng hoài nghi mình có phải là cô gái chính trực không?

- Sợ cái gì, tôi chưa muốn ăn cô đâu. – Anh nhìn cô, bắt giắc cười to, cô gái này bị anh tùy tiện trêu chọc lại trở thành nghiêm túc thế, nếu cô biết anh là Tề Trọng Khải thật, phản ứng của cô sẽ ra sao nhỉ?

Đúng, đầu tiên cô ấy nên có một phản ứng nào đó vô cùng khoa trương, hình như là cô chưa từng chung đụng với người đàn ông nào khác. Cô còn là xử nữ(*) đó nhé, không được làm như vậy.

(* Xử nữ: Xử nữ ý chỉ những cô gái còn Trinh, chưa từng lên giường với bất cứ người đàn ông nào)

Đều do anh vóc dáng rất xinh đẹp, giọng nói lại rất hư thối, hơi thở quá mạnh mẽ, làm cho thần kinh của cô không ngừng căng thẳng, cô lại vừa ngồi máy bay mất năm giờ cũng có đi tiểu vài lần, nếu không cô cho là bàng quang của mình đã nhiễm trùng rồi.

- Anh...anh không phải muốn đi tắm sao?

- Một người tắm rất buồn tẻ, hay cô tắm cùng tôi đi. - có hơi dừng lại, trông mắt anh nhìn xuống phần ngực nhô cao của cô.

- Ánh mắt anh để chỗ nào thế - Cô nổi giận.

- Tôi hoài nghi nếu tắm rửa cùng với cô, có thể tôi tắm cả đêm cũng không có ra ngoài. Nhưng cũng chỉ là dự tính mà thôi. Vì nhìn cô vô cùng yếu đuối – Miệng người đàn ông này thật quá hư hỏng

- Tôi không tin. Phải kiểm tra mới biết

Chú ý! Cô gái này có một nhược điểm nặng ký là không chịu được bị người ta nói khích; đặc biệt là rất dễ tức giận khi ai đó bảo mình là “gái ế”, nói về vóc người hoặc thể lực của mình. Trong đầu Ngải Diễm vừa nhớ tới cái người bạn trai cũ bắt cá hai tay, cũng là bởi vì ngực của Tiểu Tam đầy đặn hơn cô, lần này nghe đến giận càng thêm giận.

- Tốt, kiểm tra thì kiểm tra, ai sợ ai. – Cô dùng tay cởi áo bên ngoài xuống, lộ ra chiếc áo ngực màu đen bên trong, tuy không to lớn như những cô gái khác nhưng cũng có một đường kênh rạch nhỏ coi như khá sâu.

Ừ, khụ khụ, tuy nói rằng cô cố ý mua áo ngực nhỏ hơn một số để có thể đánh lừa tri giác con người, thế nhưng cái này lại giống như một giọt nước mưa đầy đủ và căng tràn!

Tề Trọng Khải giương vai lên, con mắt nhìn sâu xuống, ánh mắt sáng quắc quét qua vùng da trắng nõn như tuyết, bụng dưới bắt đầu căng thẳng, nổi lên một đoàn nhiệt hỏa.

Thân là một người đàn ông khỏe mạnh và đang ở tuổi trưởng thành, đương nhiên anh biết đoàn hỏa kia là cái gì, từ lâu anh bận bịu với cuộc sống để rồi quên đi dục vọng của chính mình.

Cũng thật là lạ, bao cô gái xinh đẹp chủ động bò lên giường đều không thể khơi gợi được ham muốn của anh; thế nhưng cái cô gái vô tình gặp, định vui chơi qua đường lại hợp khẩu vị với anh; thì ra đây chính là cái gọi là cuộc sống chợt có lúc mất đi khổng chế, vả lại con người không cách nào nắm trong tay những thứ mình muốn.

- Thấy không, sau khi cởi áo ra, một giây liền thay đổi, xem anh mới là người không đứng đắn. - Thấy mắt anh cứ mãi nhìn xuống dưới, Ngải Diễm không khỏi lo lắng, càng ra sức nâng ngực mình cao lên.

- Miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. – Anh hừ nhẹ.

- Thú lắm! - Cô không phục nên tức giận, cắn giận liếc nhìn cơ thể cường tráng của anh, trợn mắt nửa ngày không nghĩ ra cách nào có thể công kích anh.

Buồn bực quá. Trên cơ thể người đàn ông này không có chỗ nào không hoàn mỹ, chẳng dư tỳ vết nào, cũng không thiếu sót, trừ từ đẹp ra, không nghĩ ra từ nào khác để diễn tả, cô bị mọi người đàn ông này đùa giỡn? Căn bản là cảm thấy.

Ngải Diễm trút giận, trong miệng lén nói thầm.

- Được, anh được lắm, so với anh tôi chỉ xem là miễn cưỡng tạm chấp nhận. - Thân thể không bằng anh, nhin.

- Cô thật rất biết tự giác – Con mắt Tề Trọng Khải nhìn chằm chằm lồng ngực không ngừng căng phồng lên xuống của anh, anh cười thầm, nghĩ trêu chọc cho cô càng ngày càng tức, tức đến vỡ phổi cũng được.

- Thân thể anh quả thực rất tốt. Nhìn quần lót nam bên trong cũng đủ hiểu, những thứ kia là thứ yêu thích nhất cũng mấy quý bà triệu phú. – Cô chớp cũng không chớp mắt. Nhìn lướt qua cơ ngực hơi gồ ghề, cơ bụng bình thản hơn nữa căng đầy, tiêu chuẩn của hình thể sáu múi, da thịt bóng loáng tràn đầy nhựa sống, căn bản là người đàn ông cực phẩm.

Rhona từng nói đùa, cuộc đời của một người phụ nữ, có thể lên trên giường với một người đàn ông vừa đẹp vừa dũng mãnh dù chỉ một lần thì chết cũng không tiếc.

Lúc ấy cô nghe còn không quan tâm, từ đáy lòng còn có điểm khinh thường, chỉ là nói thật, Zack chính là người đàn ông mà Rhona từng tưởng tượng qua.

Vóc người của anh căn bản là tác phẩm nghệ thuật, quá đẹp! là người mà bao cô gái phải ước mơ, đừng trách anh đói khát rồi bị mấy quý bà kia mà hư, thái độ ngạo mạn lại tự phụ, miệng cũng xấu muốn chết, hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là phong độ tráng sĩ.

Nhưng tại sao anh muốn làm cái loại trai bao đó? Chọn nó làm kẻ mưu sinh sống qua ngày. Chẳng lẽ chưa bao giờ anh thật lòng yêu một ai sao? Hay là nói, anh nghĩ dựa vào vẻ đẹp bề ngoài, đùa bỡn với cái thế giới này?

Có phải như vậy không? Người đàn ông càng đẹp trai, càng tận tình làm những chuyện xấu xa, bọn họ chính là trời cao tạo ra nhằm để thuần phục phụ nữ, khiến cho phụ nữ phải cung phụng họ.

Thật muốn biết cái gì là những người phụ nữ dùng tiền nắm giữ lòng của người đàn ông anh tuấn.

Chẳng biết tại sao, trong lòng cô chợt một hồi chua xót. Thế nhưng cô hâm mộ khi nghĩ đến chuyện anh sẽ đối đãi với một người phụ nữ nào đó, bởi vì họ có nhiều tiền, thật là quá hoang đường.

- Cô biết ánh mắt của tôi rất phạm quy sao? - Tề Trọng Khải đưa mắt lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt cô, bởi vì nhiệt tình của cô dừng lại quá lâu, làm cho cả người của anh căng thẳng, khát vọng trong cơ thể kêu gào.

- Anh... vóc anh của anh dễ khiến người ta sai phạm hơn tôi. - Ai tới đâm mù mắt của cô đi! Cô chính là không nhin được mà nghĩ muốn kiện người đàn ông này ra tòa.

Tất cả tâm tư của cô đều trần truồng bày tại trên mặt, vừa chịu hấp dẫn, lại lo lắng. . . . tất cả đều hiện ra bên ngoài, toàn bộ để khiến cho anh cảm thấy thật đáng yêu, mỗi lần thấy, đều làm anh càng muốn trêu chọc cô.

Vô luận là cô tức giận hay cao hứng, mọi một hành động của cô đều hấp dẫn tâm tư của anh, để cho anh không nhin được nghĩ đem lực chú ý đặt ở trên người cô, không nhin được quan sát từng cử động của cô.

Cô gái này làm anh nảy sinh ý định cả đời day dưa, từ lần đầu tiên cô đem anh nhận làm bạn trai giả mạo của mình, đã khiến anh tương đối có hứng thú với cô, thậm chí còn để xuống cao ngạo của mình, nhận là bạn trai giả nhận tiền sống của cô.

Chẳng lẽ đây là ông trời đang khảo nghiệm anh sao?

Biết rõ anh đối với chuyện tình yêu nam nữ chẳng có mấy hứng thú, lại mang đến cho anh một cô gái từ trên trời nhảy xuống, rồi nhảy đến trước mặt của anh, khiến cho tâm tình của anh khởi động.

Đúng, tim của anh chuyển động, bởi vì cô.

- Tôi muốn hôn em, không cần cự tuyệt. - Anh chân tình nhìn vào đôi mắt đen của cô, như muốn cuốn tất cả tâm tư của cô vào đáy lòng anh, mỉm cười xấu xa, chậm chậm tiến đến gần môi cô.

- Không. – Cô hoảng hốt thét lên.

Trong nháy mắt sau, tiếng nói liền chấm dứt, đôi môi cô đỏ thắm như hoa hồng quần lầy đôi môi anh, hơi thở hút vào phổi, tất cả đều là hơi thở nam tính đầy mạnh mẽ, như một chất kích thích trong cồn rượu, làm u mê lý trí con người.

Cô căn bản không cách nào kháng cự sự chiếm đoạt của anh, chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ.

Được, thật là người đàn ông cường bạo! Cô hoàn toàn không là đối thủ của anh. Rốt cuộc việc cô ở bên cạnh người đàn ông xinh đẹp và hư hỏng này là đúng hay sai? Ừm, cô thật là hồ đồ.

3. Chương 3

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng quang đãng, nhiệt độ của đảo Luân Lý mát mẻ, phong cảnh hữu tình, làm cho người ta quên đi những mệt mỏi và phiền não, cơ thể trở nên lười biếng, mỗi dây thần kinh đều được thả lỏng.

Đến buổi tối, ngồi ở bàn cơm vừa ngắm cảnh, vừa nghe tiếng gió biển từ xa vọng lại, càng làm người ta thoải mái hơn.

Một nhóm người ngồi ở vị trí tốt nhất, vừa xử lý phần ăn của mình, vừa trò chuyện; trong bữa tiệc chỉ có mình Ngải Diễm làm mãi cầm đầu ăn, không có nói chuyện với ai, lâu lâu còn ngáp vài cái.

- Diễm Diễm, hình như tinh thần của cô không tốt cho lắm, có phải buổi tối làm việc quá sức không? - Bạn học cũ mập mờ nháy mắt.

- Đúng vậy, có một người bạn trai thuộc bậc nhất như thế, chắc chắn buổi tối chiến vô cùng kịch liệt. - Bạn học cũ vừa đỏ kị vừa là hâm mộ mà nói.

Nhớ tới Tề Trọng Khải mặc một chiếc quần bơi bốn góc, vật phái nam mạnh mẽ dương cao, khiến cho phụ nữ ở chỗ đó không khỏi tâm mê ý loạn.

Ngày hôm qua, anh chỉ đến bãi biển tản bộ một vòng, trong nháy mắt vô số chị em phụ nữ chỉ mặc độc chiếc áo chen ngực điên cuồng đi theo phía sau, nguyên thủ quốc gia đến cũng chưa từng rầm rộ như thế.

Khóe mắt Ngải Diễm vừa nhắc, trong mắt liền xuất hiện một tia căm hận.

Ghê gớm? Nào chỉ là ghê gớm, mấy ngày nay ngủ bên cạnh Tề Trọng Khải khiến cô hằng đêm đều bị mộng xuân quấy rầy, đè nén mãi khiến cho dục vọng phái nữ trong cô muốn nổ tung, cô phải len lén trốn vào phòng tắm để lau khô máu mũi. Cô bắt đầu nghiêm chỉnh nghĩ đến một chuyện, mình không phải là gái ế, mà là sắc nữ, mỗi đêm nhìn chằm chằm vào cái quần lót của Tề Trọng Khải, lại bị nó hấp dẫn, trong đầu không ngừng nhảy múa vào vở kịch khác nhau.

Có lẽ Rhona nói không sai, phụ nữ không thể kìm chế quá lâu, kìm chế quá lâu sẽ gây nên tai họa lớn, rất có thể ngày nào đó sẽ bùng nổ làm thành những chuyện vô cùng ngốc nghếch.

- Diễm Diễm, cô thật độc ác – Bạn học Bính chìa tay về phía cô hô to. – Anh ấy làm việc quá sức vậy sao cô không cố gắng bồi bổ cho anh, vốn định buổi tối đem anh ấy ép khô sao?

Ngải Diễm bị một phen khó xử, vội vàng mất hồn, sau đó đem phần ăn trên bàn gắp mảnh liệt, kết quả của hành động lỗ mãng này chính là đồng bạn học liền đỏ mắt nhìn về Tề Trọng Khải. Thoáng chốc, mọi người bắt đầu cuồng loạn.

- Diễm Diễm, loại ám hiệu này cũng quá rõ ràng đó.

- Anh Tề, buổi tối cần phải tăng lên sức lực mới được, xem ra khẩu vị của Diễm Diễm rất mặn. Chưa từng có ai có thể thỏa mãn cô.

- Ngải Diễm nhỏ bé, không nên để tổng giám đốc lớn phải mệt chết vì cô đó nhé. - Mọi người nhất trí cười dâm dăng.

Trong bữa tiệc, vị trí quan trọng hàng đầu của Thái Vi đã bị giành lấy, vì vậy cô tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đột nhiên trong lòng nghĩ đến chuyện gì đó, cất giọng nói cao lên, chen ngang câu chuyện:

- Oa, nói ra Diễm Diễm cũng không giống trước kia, thay đổi nhiều lắm đó. Mọi người còn nhớ hay không, vào năm thứ hai Đại học, Diễm Diễm của chúng ta từng điên cuồng theo đuổi một hoàng tử đó?

- À, tôi còn nhớ khi đó Diễm Diễm bị cự tuyệt thật thảm!

Một người bạn học khác chen vào nói tiếp, những người bạn học cũ vì lòng đố kỵ liền bắt đầu đào lên vết sẹo của Ngải Diễm, khiến mặt Ngải Diễm xanh như tàu lá chuối.

- Khi đó mọi người không phải còn nói trên người Diễm Diễm có loại từ trường gì đó, làm cho đàn ông không dám đến gần.

- Đúng đúng đúng, có một lần đi liên hoan với lớp khác, tất cả nữ sinh đều được các bạn nam đến đón, chỉ có một mình Diễm Diễm phải đi xe bus.

- Thật thê thảm thật đó.

Cùng một lúc trên lưng Ngải Diễm xuất hiện mất chục vết dao găm, dao nào cũng thấu xương, trầy da sứt thịt. Mặc kệ trôi qua mấy trăm năm, người ta vĩnh viễn vẫn nhớ rõ chuyện xấu hổ của người khác, vẫn đợi thời điểm thích hợp để nói ra.

Mà cũng đúng, cô đúng là thiếu bạn trai một cách nghiêm trọng, lúc đại học ra mắt tỏ tình, đeo đuổi ngược chưa bao giờ thành công, còn trẻ không hiểu chuyện, liền bị đám bạn học đem ra biến thành món đồ để chơi đùa, nghĩ đến liền hối hận buồn bực.

Ánh mắt Tề Trọng Khải lưu chuyển, thấy cô gái bên cạnh dù luôn bạo miệng, nay vẻ mặt hết sức khó coi, còn lúng túng cười khổ, trong lòng không hiểu sao lại tức giận, hỏa khí xông lên đầu.

Vừa vặn, lúc này có người đùa giỡn hỏi Tề Trọng Khải:

- Hiện tại anh Tề muốn chạy trốn còn kịp đó, nghe được kinh nghiệm Diễm Diễm từng theo đuổi người ta thê thảm vậy, anh Tề có muốn dọn dẹp hành lý trở về Đài Loan chưa?

Sắc mặt của Ngải Diễm càng khó coi hơn, tay cầm chiếc đĩa đã khê run, tức giận vọt tới cực điểm, cũng không biết phải bộc phát ra đâu.

Thái Vi nhìn thấy, cười cười lại bổ xung một câu:

- Diễm Diễm, ngược ngùng đó, cô sẽ không để ý chuyện mọi người nói về chuyện cũ của cô đâu nhỉ? Dù sao đều đã qua rồi mà.

Ánh mắt Tề Trọng Khải lạnh lùng, sắc bén giương lên, khóe miệng cười mỉa, không nhanh không chậm thay Ngải Diễm trả lời:

- Không, chúng tôi sẽ không tính toán những chuyện ấy. - Anh cố ý dùng từ “Chúng tôi”, bày tỏ hai người bọn họ không có gì có thể chia cắt. - Những chuyện này, Tiểu Diễm đã sớm kể cho tôi nghe, tôi ngược lại cảm thấy như vậy rất tốt, bởi vì chuyện này chứng tỏ rằng chỉ có một mình tôi trong lòng cô ấy, hay nói rằng chúng tôi là nhân duyên trời định.

Câu này lãng mạn, biểu thị công khai, nhưng lại giống như một thanh đao sắc bén, đem tất cả nụ cười mỉa mai của mọi người chặn lại, Ngải Diễm đang cố gắng giả ngu cũng nghe được.

Tề Trọng Khải lộ ra một nụ cười tuyệt sắc, dùng một giọng nói âm trầm mà lạnh lùng nói:

- Có thể con người của tôi tương đối kỹ tính, tôi không thích yêu qua những cô gái có quá nhiều kinh nghiệm yêu đương phức tạp, cũng không thích làm bạn với những cô gái có tâm cơ tính toán, tôi muốn cùng Tiểu

Điêm ở chung một chỗ, chính là vì thích sự nhiệt tình và đơn giản của cô, đáy lòng nghĩ cái gì liền làm cái đó, tôi thích những cô gái không suy nghĩ quá nhiều như thế.

Thoáng chốc, trên bàn hoàn toàn tĩnh mịch, các bạn học nam thán phục khí phách tự tin của Tề Trọng Khải khi nói chuyện, suy nghĩ lựa chọn người bạn gái cũng đặc biệt logic hơn người; bạn học nữ thầm oán thán Ngải Điêm có tài đức gì, thế nhưng có thể được một người đàn ông hoàn mỹ như thế lên tiếng bảo vệ.

Ngải Điêm si ngốc nhìn Tề Trọng Khải, trong lòng tràn ra cảm kích. Thì ra là cái khuôn mặt kia, cái miệng kia có thể rất xấu, nhưng khi cần thiết thì nói chuyện rất chuẩn.

Nhận thấy được sự thích thú của cô, anh cũng cúi xuống nhìn cô, dưới ánh mắt của mọi người, dịu dàng cười với cô một tiếng, vô luận nụ cười này là thật sự hay là nguy trang, cô đều bị nó làm ơ hồ.

Cô thậm chí còn có cảm giác hưng phấn, giống như cô và anh thật là sự là một đôi đang yêu nhau, anh phó thác sự tin tưởng của mình cho cô.

Ngải Điêm vội vàng hoàn hồn, vội vàng chuyển tầm mắt đang dây dưa với anh đi nơi khác, trong lòng xôn xao cũng đã gây thành tai họa, một bức tường lớn trong trái tim đang sụp đổ.

Ah không! Anh chỉ là người yêu giả của cô mà thôi, sao có thể yêu cô. Nhưng trong mắt anh lại đè nén một tình yêu chân thành, tuyệt không giả dối.

Suy nghĩ của cô càng thêm hỗn loạn, hoàn toàn không có biện pháp rõ ràng, cô chìm trong thế giới của riêng mình.

Không dám nhìn về phía mọi người, hơn nữa cố ý tránh ánh mắt nóng rực của Tề Trọng Khải, Ngải Điêm đặt đĩa xuống, vội vã nói:

- Ấy da, bụng của tôi có chút đau, tôi về phòng trước đây, mọi người cứ tiếp tục ăn nhé!

Trốn ra khỏi phòng ăn của khách sạn Bvlgari, Ngải Điêm trở lại phòng riêng, tâm tình có chút tồi tệ, nhưng rất nhanh đều bỏ qua, không để cho những thứ kia khiến cô trở nên vô vị.

Bóng đêm rất đẹp, khó có thể buông lỏng, bên cạnh lại không có cái người “quái thú”, cũng không cần đối mặt với lòng dỏ kỵ và những cái miệng độc ác của bạn học, cô hưng phấn cởi hết quần áo ra, thay bikini, nhảy xuống hồ bơi nhỏ bên trong ngôi biệt thự của mình.

- Thật lạnh quá – Cô bơi lội qua lại hai vòng, sau đó tựa vào thành bể bơi để nghỉ ngơi, phơi bóng mình dưới ánh trăng vàng.

- Tại sao lại cố ý né tránh tôi?

Chợt ánh trăng trên mặt biển mất, cô run lên, lờ mờ mắt một cái, chẳng lẽ cô lại đang mộng xuân hay sao? Ngải Điêm nhanh chóng muốn tránh khỏi nó. Thật sự là ánh trăng làm tâm con người ta hoảng loạn nha.

- Tôi thấy anh theo mấy người bạn học của tôi trò chuyện rất vui vẻ, cho nên không muốn bảo anh trở về cùng tôi. - Cô giải thích, sau đó nhỏ giọng nói lời cảm ơn: - Cảm ơn anh mới vừa rồi thay tôi giải vây.

- Thì ra cô vẫn nhớ rõ chuyện vừa rồi là do tôi giúp cô. – Anh nói đùa giỡn.

- Tôi rất cảm ơn anh, như vậy có được không? – Cô xấu hổ giọng nói có chút cao lên, không thể không thừa nhận, mới vừa rồi anh vươn tay ra để giúp cô lấy lại chút danh dự, để cho tâm thần cô rối loạn, đặc biệt là khi bắt gặp ánh mắt nóng rực của anh nhìn cô, cô cảm thấy trái tim của mình đập rất mạnh, một sự rung động xa lạ không ngừng cuộn trào

Nhiệt độ xung quanh bọn họ giờ đây rất cao, ngọn lửa mập mờ lặng lẽ phát sinh.

Xét thấy hai má của cô đỏ lên, cùng với ánh mắt luôn tìm cách lảng tránh đi nơi khác, Tề Trọng Khải cười nhạt.

Mặc dù những thứ kia cũng chỉ là lời nói chế nhạo mà thôi, nhưng anh chính là không thích nhìn cái bộ dạng lúng túng của cô, bộ dạng kia làm trái tim anh vô cùng khó chịu, khiến cho người luôn luôn hư hỏng như anh lại nổi lên một trận tiếc thương.

Xem ra, khác với tưởng tượng, anh càng ngày càng nhập tâm vào trò chơi này rồi, cũng càng quan tâm cái cô gái thú vị này.

Lúc đầu là bị hấp dẫn, càng ngày càng có nhiều chung đụng, từ từ gây thành quan hệ yêu mến của nam nữ, đó thực sự là ngoài ý muốn của anh.

Có lẽ ngay từ lúc ban đầu, anh liền có ý muốn cùng cô dây dưa cả đời sao?.

Tề Trọng Khải một chân quỳ xuống đất, ngồi chồm hổm trên bể bơi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm mặt nước, tạo thành những vòng gợn sóng.

Những gợn sóng lay động trên mặt nước, truyền đến vai cô, khiến cho lòng cô trở nên xôn xao, theo bản năng lại muốn di chuyển ra xa một chút, tránh tiếp xúc với anh trong phạm vi gần.

- Ngải Tiểu Diễm, em dám cử động, anh liền xuống dưới nước bắt em. - Anh híp mắt lại, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô.

Cơ thể cô chột căng cứng, trái tim nhỏ rung động như cuồng phong trong mùa thu, không dám nhìn anh, đành phải đem thân thể lặn xuống mặt nước.

Mắt anh như một lưỡi dao bay tới thẳng mắt cô.

- Em làm gì mà nhìn anh y như nhìn quái thú vậy?

Trong người anh đúng có hooc môn quái thú mà! Trong đầu cô không ngừng rầu rĩ, nhưng mà trên mặt lại là nụ cười giả tạo

- Không có gì, là anh quá nhạy cảm thôi.

- Nhạy cảm? - Anh cười lạnh. - Buổi tối kiên trì ngủ ghế sofa, nửa đêm lại nhìn chăm chăm anh đến nỗi chảy nước miếng mà không hay, thật ra ai mới gọi là tương đối nhạy cảm vậy?

- Tôi không có chảy nước miếng! - Được rồi, cô thừa nhận là có mấy lần thiếu chút nữa không cẩn thận liền chảy xuống. Nhưng không có biện pháp khác, bởi vì bộ dáng khi ngủ của anh quá mê người, là phụ nữ đều sẽ kích động đến hằng đêm mộng xuân.

- Thừa nhận đi, em yêu thích thân thể anh.

- Sinh lý phụ nữ trong tôi là của một cô gái bình thường, khỏe mạnh; đương nhiên có thể lấy góc độ khách quan để thưởng thức đàn ông. - Chỉ là tư tưởng hơi không thuần khiết mà thôi. Đó, điểm này mới khiến cô chột đây này.

- Khách quan? - Anh không khách khí cười nhạo một tiếng, ý vị chế giễu rất nồng nặc - Chuyện đó theo em nói là ý thức thưởng thức vẻ đẹp chủ quan, em nghĩ tôi nên làm thế nào?

Anh mang cô lên giường!

Khi ý niệm không biết xấu hổ kia xuất hiện trong đầu, Ngải Diễm cũng sợ đến ngất người.

Cái gì? Thật ngượng quá, dục vọng phụ nữ quả thật là đen tối, đen tối đã lâu xảy sẽ xảy ra đại họa! Cô lại muốn cùng bạn trai đóng giả lên giường, ném thử cảm giác chân thật của quan hệ nam nữ.

Tư tưởng thuần khiết hơn chục năm qua đã ra đi không trở lại. Cô yên lặng lau nước mắt.

Ngải Diễm không dám đem dục vọng chính mình nói thật ra, nhưng Tề Trọng Khải đã nhìn thấy rất rõ ràng. Trình độ như cô mà dám nghĩ đến chuyện giấu giếm trước mặt anh, quá nông cạn, quá non.

Anh biết thân thể của mình đã hấp dẫn cô, mà cô vì vậy mới cảm thấy xấu hổ, cô không biết rằng loại phản ứng này của cô càng làm anh thêm hứng thú.

Bọn họ đều là đàn ông, sớm vượt qua cái chiến tuyến kia khi mười tám tuổi, không phải cái loại thanh niên mới lớn nghĩ đến quan hệ đó liền đỏ mặt, quan hệ nam nữ chín chắn sẽ luôn xuất hiện dục vọng, có khát vọng muốn hòa lẫn vào nhau, đây chính là nguyên tắc tự nhiên, không có gì phải xấu hổ.

Anh không ghét cô, thậm chí còn có điểm thích cô, mặc dù còn không rõ anh nghiêm túc đến mức nào, nhưng anh không ngại cùng cô phát triển lên một giai đoạn nữa.

Sự xuất hiện của cô, làm dịu cuộc sống khô khan từ lâu của anh, giống như mỗi ngày có hoa tươi xung quanh, chợt phát giác bên chân có một gốc cây cảnh vô cùng xinh đẹp, nhưng đập vào mắt lại là thần thái của một cây Dương Sĩ, liền không nhận được bắt đầu để ý đến cây hoa bình thường này.

Để ý, là loại cảm giác vừa mới bắt đầu không có mấy cảm giác, từ từ tích lũy, sau đó ẩn sâu trong lòng, bắt đầu không thể tự kiềm chế được.

Tề Trọng Khải suy nghĩ, dục vọng trong cơ thể cũng không rõ ràng, sờ chút bọt nước trên ngón tay; sau đó chợt dừng lại, tim Ngải Diễm cũng bắt đầu run lên

Ánh trăng giống như cánh hoa bị xé nát, tất cả rơi vào khuôn mặt anh tuấn, đôi mắt sâu hun hút chứa đầy dục vọng, đột nhiên anh nhảy vào hồ bơi, đi tới trước mặt cô, nâng cằm của cô lên.

- Tôi phục vụ qua rất nhiều cô gái, bọn họ đều không dứt lời khen ngợi tôi, cô có muốn thử qua một chút không? - Anh cười thâm, biết da mặt của cô mỏng, cố ý tạo ra một tư thế vô cùng quyến rũ

- Tư tưởng tôi rất thuần khiết, đối với anh chẳng có ý nghĩ gì! - Cô tốt bụng nói cho anh biết.

- Loại phụ nữ như cô, ánh mắt nào nói cho tôi biết cô có tư tưởng thuần khiết? Cô cho tôi là ngu ngốc sao? Trừ phi cô bị bệnh gì đó hoặc lãnh cảm, nếu không làm sao thì làm sao cô có thể không có cảm giác với tôi.

- Anh anh anh. Anh nên tự giác đứng xa tôi! Ôi, anh đừng đi tới nữa - Một cô gái ế hai mươi tám tuổi lại cô đơn thì dục vọng rất dễ bộc phát, nhất định sẽ chết người đó.

- Người yêu giả chỉ là một danh xưng tô điểm cho đẹp mà thôi, thật ra nghề nghiệp này của bọn tôi so với Ngư Lang(*) thì không khác biệt lắm, cô không thử là tổn thất của cô.

(Ngư Lang(*): Ý anh nói là người ta cho phép thì đến; không cho phép thì không được xuất hiện đó ạ)

Dưới ánh trăng, Tề Trọng Khải nghiêng nửa mặt, hô hấp nóng bỏng như lửa thiêu, quét qua cánh môi khẽ run rẩy của cô.

Mấy ngày ở chung, anh thăm dò được cô là người không thích người khác kích thích, cố ý nói xấu, đem cô ra cười nhạo:

- Chẳng lẽ cô sợ mình sẽ si mê tôi, cho nên không dám?

- Tôi có cái gì không dám! Nam và nữ cùng nhau leo lên giường, giải quyết nhu cầu sinh lý là chuyện rất bình thường. - Ngải Diễm đã bị lời nói khi làm đánh mất tự chủ.

- Đó, đây chính là cô nói. Hiện tại tôi có nhu cầu, cô không muốn sao? - Có lẽ theo chân bọn họ, lần đầu tiên anh biết nói khích cũng có thể liên quan đến chuyện “quan hệ” này, những đoạn đối thoại của anh với người thường chỉ như thế, không có Logic, có chút tùy hứng, nhưng là dựa dẫm vào nhau phối hợp ăn ý.

- Người đàn ông xấu xa, anh mau cút đi cho tôi - Cô rất muốn quay đầu chạy trốn, kết quả lập tức liền bị người đàn ông phía sau bắt trở lại.

Bàn tay của người đàn ông phía sau lưng bắt đầu hoạt động, đem cô quay lại, gương mặt tuấn tú cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn vô cùng mãnh liệt.

Đôi môi mềm mại giống như một dạng trái cây bị anh mút vào, lưỡi dài thẳng xâm nhập vào phòng tuyến bên trong, cạy hàm răng ra, cắn rở làm bậy, uốn lượn giữa không trung, liếm qua mỗi tất trong khoang miệng cô.

Cô khấn trương, tay nắm chặt thành quyền, đánh vào lồng ngực anh, bộ đồ bikini dính chặt vào cơ thể, phác thảo ra một đường cong xinh đẹp, hai quả đào màu nâu sẫm hiện ra trước mắt .

Dưới ánh trăng mờ ảo, một người đàn ông xinh đẹp toàn thân ướt đẫm, khiêu gợi đứng nghiêm trang trong bể bơi, ánh mắt thả ra khát vọng đối với cô, hình tượng này rất . . . rất . . . rất phạm quy.

Cô chống đỡ không được, chống đỡ không được nữa rồi.

- Ngải Tiểu Diễm, nói em muốn anh. - Tề Trọng Khải liếm môi dưới đỏ tươi của cô, ánh mắt khép hờ tựa như sương mù, cô như bị bỏ bùa mê, toàn thân nóng lên, hai chân dưới nước trở nên mềm mại.

- Em. - Cô nỉ non, ánh mắt giống như đung đưa những gợn mê ly.

- Nói em muốn anh. - Anh dùng thanh âm kéo dài như cổ tình dụ hoặc cô, thích xem bộ dạng ngớ ngẩn của cô, cũng là kế biện minh cho việc anh đang khơi gợi dục vọng của một cô gái.

Kinh nghiệm tình trường của Ngải Diễm vốn rất ít ỏi, càng không chạm qua người đàn ông nào vừa hấp dẫn vừa nguy hiểm như thế này, ngay cả biết thân phận của anh rất tệ, lấy tiền “Làm việc” bạn trai giả hay trai bao, giống như những điều anh từng nói, thật ra vẫn có một cái tên dễ nghe hơn chút đó là Ngưu Lang.

Nhưng cô không cách nào kháng cự sự hấp dẫn của anh.

Mặc kệ là ai bị người đàn ông này hấp dẫn, tuyệt đối cũng không trốn thoát. Anh quá xinh đẹp, quá mê người, căn bản là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong mắt phụ nữ.

Nếu như không có sự kiện quạ đen ngày đó, có thể đến lúc chết cô cũng sẽ chẳng bao giờ gặp được người đàn ông như thế này. Tạm thời bất luận nghề nghiệp của anh là gì, lấy ưu thế xinh đẹp của bản thân làm điều kiện, cho dù anh không làm trai bao, khẳng định cũng có thể hấp dẫn rất nhiều người phụ nữ có điều kiện tốt.

Mấy ngày nay ở trên đảo Luân Lý, trước mặt mọi người anh dịu dàng săn sóc cô, chăm sóc cẩn thận, bất luận là có diễn trò hay không, người đàn ông này cũng vô cùng nguy hiểm, khi anh dùng ánh mắt sâu xa nhìn cô, lòng của cô liền run rẩy, hoàn toàn mê muội không thể tự kiềm chế.

Đã có mấy lần cô bị anh mê hoặc, hoài nghi mình cùng anh chỉ là đang diễn trò thôi sao? Lực đạo khi anh cầm tay của cô rất tốt, rất thật lòng, lôi kéo cô nằm dưới cát mịn trên bờ biển Bối Xác, đối với cô nháy mắt mỉm cười, mỗi vẻ mặt đều tự nhiên như vậy.

Mà mới vừa rồi, khi anh bảo vệ cô trước mặt đám phụ nữ kia, nhiều việc xảy ra tích lũy thành rung động, đã to lớn đến làm cho cô không thể chống đỡ được.

Mặc dù cô không ngừng tự nói với mình, hai người chỉ có quan hệ công việc ngắn ngủi, tất cả đều là giả tượng. Nhưng nếu quả thật là giả tượng, tim của cô làm sao lại đập kịch liệt như vậy, cảm giác lạ xông vào tim, lưu mờ nơi mắt

Không cách nào rời khỏi ánh mắt đen như biển đêm sâu hun hút của anh?

Chỉ có thể không ngừng sà vào, trầm luân và đắm chìm.

Ngải Tiểu Diễm, đừng do dự nữa, cho dù chỉ có thể ở mấy đêm ngắn ngủi với người đàn ông này, đây sẽ trở thành kỷ diệu nhất trong đời, một đoạn tình cảm tốt đẹp đáng nhớ sau này Tiểu ác ma trong lòng bay ra ngoài nói với cô như vậy.

- Zack. Tôi muốn anh. - Bỏ qua một bên cảm giác xấu hổ mãnh liệt, Ngải Diễm thì thào nói, không hề đè nén khát vọng thiết tha của mình nữa.

- Rất tốt. Bởi vì anh cũng muốn em. - Nâng gương mặt đỏ ửng của cô lên, anh cúi đầu, gương mặt anh tuần khiến cho người ta hít thở không thông nhẹ nhàng cười, sau đó lần nữa hôn cô.

Nụ hôn này, nhiệt tình tựa như có thể đem cả nước trong hồ bơi đun nóng, giống như có khí nóng không ngừng từ bàn chân chui lên, bò qua sống lưng, chui trên trán.

Nhiệt độ cơ thể của cô dần lên cao, cái lưỡi mềm non cùng anh dây dưa, mút lấy, phát ra những tiếng ướt át, tựa như anh muốn nuốt lấy tất cả da thịt trong miệng cô.

Bàn tay của anh đi vòng qua phía sau cô, lặn xuống nước, hôn một lượt từ trên sống lưng xuống mông của cô như cổ tình thăm dò, ngón tay tinh xảo dùng sức xoa bóp đôi gò bồng đảo non mềm, từ từ vuốt ve khắp da thịt.

Sau đó đi tới gáy cô, len lén giải thoát cho sợi dây chiếc áo bikini, khiến cô hết sức bất ngờ hô lên, hai tay khoanh lại trước ngực che đậy nơi non mềm, nhưng tay nặng nề không chịu nghe theo.

Cổ họng của anh trút ra một tiếng than nhẹ, rất hài lòng sờ vào hai đỉnh núi ấy, cho tới khi Ngải Diễm mắc cỡ đến độ không biết nên đem ánh mắt nhìn về nơi đâu.

Cô chỉ có thể nhìn anh lôi kéo chiếc bikini kia ra, động tác thô lỗ và vội vàng, khiến mảnh vải kia cứ như vậy lênh bênh trên mặt nước, tiếng động tiết lộ ra tình dục dần dần mạnh mẽ.

Dưới ánh trăng tỏ rõ chiếu xuống hồ nước, nhũ hoa trắng như tuyết hoàn toàn hiện ra, đỉnh hoa mềm mại, nhụy hoa đỏ thắm huỳnh hoang đứng thẳng.

Anh dùng hai tay nâng niu mỹ hoa đầy đặn, ngón cái chặn thả nơi mềm mại, cố ý ma sát qua lại, cố gắng đem phần ham muốn trong con người cô khởi gợi.

- Không nên như vậy. mắt mặt quá. – cô bị anh vậy hãm quá mãnh liệt, sợ đến không cách nào nhúc nhích, thân thể lại có cảm giác rối loạn khổng lồ không ngừng dao động.

- Em sẽ thích. – Anh khẽ cười một tiếng, cúi đầu hút hết cái ý định phản kháng của cô, dùng sức gặm nhấm hương thơm ngọt ngào, phần lưỡi mềm mại quyến rũ, bắt cô phải đuổi theo tiết tấu của mình, đầu lưỡi của hai người giống như đùa giỡn, lại giống dây dưa, cứ mãi cuốn lấy nhau.

Ngoài miệng bận rộn, bàn tay anh cũng không ngừng gấp gáp, đầu ngón tay chia ra vẽ lấy hai đỉnh nụ hoa, giống như xoa bóp trên châu ngọc quý, lúc nhanh lúc chậm chà xát nghiền nát.

- A. – Đầu nhũ hoa nhạy cảm không khỏi một hồi tê dại, khiến cô ý loạn tình mê, cái miệng nhỏ nhắn yêu kiều phát ra tiếng rên rỉ.

Phản ứng của cô cổ vũ anh, anh dùng lực vặn vẹo vòng quanh động hoa cứ như đang đi tham quan một vùng đảo.

Hoặc dùng phương thức vòng tròn, xoa nắn cả nhũ hoa, cuối cùng nắm lấy hai đầu nụ hoa đỏ tươi như máu, dùng sức hành hạ ngọt ngào, muốn hoàn toàn khơi tỉnh dục vọng phái nữ trong cô.

- Tê. Đứng. Ừ.

Cô muốn gọi tên anh, lại chỉ biết họ của anh, khóe mắt chực chờ chút nước mắt, vừa đứng lúc nhìn anh phóng túng nắm lấy nhũ hoa của mình.

Vào thời khắc đó, thân thể mềm mại đột nhiên nổi lên phản ứng cổ quái, ngưng ngừng run rẩy, phần bụng dưới của cô dần mở ra, một luồng nhiệt nóng từ từ chảy ra.

Có lẽ nhận thấy được cô đã bị khơi gợi dục vọng, gương mặt anh khẽ nâng lên một nụ cười xấu xa, đột nhiên cúi đầu thấp xuống, vùi mặt vào nhũ hoa của cô, tỉ mỉ rong chơi.

- Không. - Cô kháng cự nhưng lại biến thành tiếng rên rỉ yêu kiều, ngược lại giống như đang muốn mời người tình

- Cả người rất ngứa ngáy, rất khó chịu phải không? – anh cố ý dùng ngôn từ phóng dăng để đốt cháy dục vọng trong cô, hôn khắp nhũ hoa tròn trịa, lửa nóng nơi đầu lưỡi bắt đầu vòng quanh đỉnh núi bao phủ và xoay tròn.

Đầu lưỡi của anh vừa mềm mại vừa linh hoạt, nhấn nạy tô màu nhũ hoa trắng noãn, giúp nơi mềm mại đứng thẳng, bàn tay giữ chặt nhụy tâm, nhẹ nhàng xoa nắn khiến nụ hoa nhạy cảm trở nên ửng hồng.

- A ừ. - Tròng mắt cô nửa khép nửa mở, như mèo con mị hoặc lòng người, lúc trước bị anh mút sưng khiến môi mềm khẽ nhếch, nơi tư mật chảy ra mật ngọt.

- Muốn anh như vậy sao? – Anh cố ý nâng tròng mắt đen như màu đêm lên, tràn ngập trong ánh mắt là ý vị trêu đùa, sát bén nhìn cô.

Cô đã sớm bị tình dục làm tâm mê thần loạn, ý thức hòa tan, lý trí tan rã, chỉ còn cảm giác nóng rực của cơ thể là đang hành động.

Cũng chẳng còn gì khổ sợ và lo lắng, cô đã bị khoái cảm nghiền nát, lý trí cuối cùng bay sạch, cô chỉ muốn có anh và có anh.

- Tề. - Cô thì thầm, ánh mắt say mê.

- Thích anh sao?. Vậy thì cứ như vậy đi. - Anh ngậm lấy nhụy hoa yêu kiều, một tay còn lại không ngừng xoay tròn nụ hoa còn lại, đồng thời tạo ra cho cơ thể cô hai loại cảm xúc, bên mãnh liệt bên dịu dàng, vui vẻ chơi đùa.

- Ukm ... dừng. dừng. Quá nhanh.

Khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào cơ thể cô, cơ thể như có vật nhọn đâm vào gây cảm giác tê dại, đôi tay cố gắng chống trên mặt bàn, thuận theo khoái cảm phát ra từ sống lưng, đem tất cả hoảng loạn và rên rỉ nhét vào miệng anh.

Anh ôm chặt hai gò má, dùng sức hôn, giống như đang thưởng thức một loại trái cây chín mọng và đỏ au, như trái dâu, như quả tằm, dùng răng cắn nhẹ và gặm, đầu lưỡi không ngừng vòng quanh, phát ra những tiếng kêu nhỏ như cổ động.

- A a. - Hai tay của cô không tự chủ được ôm lấy đầu của anh, anh lúc này lại rất biết nghe lời, bắt đầu thưởng thức một viên trân châu khác.

- Thật đáng yêu, cũng cương cứng thành ra như vậy rồi. - Anh mút chặc chặc ra tiếng, lại mở miệng lớn ngậm lấy nhũ hoa ửng hồng lên đùa giỡn, nhìn nước miếng của mình dính lên cả nhũ hoa khiến nó trở nên trong suốt.

Anh thích nơi nhũ hoa của cô, đây là nơi cho anh nhiều cảm xúc nhất khi đụng chạm qua, nó đẹp đẽ và mềm mại, ngậm trong miệng rất ngọt ngào, hai viên Hồng Châu trên đỉnh nhũ hoa cũng rất thơm, giống như được ăn mật Yến cùng anh đào, khiến cho dục vọng của anh cháy ở mức cao nhất.

Anh rất đói, hận chẳng thể ăn cô ngay lập tức.

Anh đổi chuyện nam nữ chưa từng động thủ như thế, đây là lần đầu tiên, mà anh rất hoài nghi có phải do cảm giác lạ khi ở dưới nước hay không.

- Ngải Tiểu Diễm, em đã sớm nảy sinh hy vọng đối với anh rồi phải không?

- Không nên nói lung tung. - cô ngượng ngùng, hốc mắt ửng hồng, nghĩ đưa tay che kín miệng của anh, không để cho anh tiếp tục nói lưu nói vượn.

Anh cười nhẹ, trong tiếng cười tràn đầy dục vọng, kéo bàn tay của cô qua, để chiếc lưỡi của mình liếm mấy cái quay bàn tay ấy, nhìn cô thẹn thùng, toàn thân mềm nhũn ra, tiếng rên rỉ đứt quãng trở thành tiếng dụ người.

- Anh đây được em thuê, nên có nghĩa vụ giúp em thỏa mãn. - Nụ hôn của anh tự giác đi tới môi cô, lưỡi trượt vào bên trong khoang miệng, khuấy động lưỡi của cô, quyến rũ cô, khiến cô không tự chủ được đưa cái lưỡi ra, cùng anh vui đùa.

Hai đầu lưỡi đùa giỡn cùng nhau, xoay tròn cuồng loạn, trêu đùa lẫn nhau, khi anh lui ra một cự ly nhất định thì từng sợi chỉ bạc rơi ra lôi kéo khoảng cách của hai người, không khí mập mờ cùng dục vọng tăng lên.

Anh là một người quen với những màn dạo đầu, môi di chuyển lên bên tai cô, nỉ non nói qua lời yêu thương ngọt ngào, nói cho cô biết thật ra cô rất đẹp, rất đáng yêu, đã khiến cho dục vọng của anh bị đốt cháy.

Ngay cả đáy lòng cô cũng chẳng thể kháng cự lại, tất cả như bị anh thôi miên, hoàn toàn rơi vào tay giặc, đạo đức và lý trí vừa trở về lại mờ mịt, nháy mắt tất cả liền biến mất.

Trong đầu lơ đãng lại vang lên những câu nói thường ngày của Rhona, con gái không nên đè nén dục vọng của mình, trong cái thế giới này nói về tiêu chuẩn đạo đức của con gái và con trai là không công bằng, cái gì đàn ông cũng có thể làm, còn phụ nữ lại không? Đàn ông có thể lấy thân thể phụ nữ làm thành trò vui cá nhân, con gái cũng phải có quyền lợi này, phụ nữ bị đạo đức và giáo điều trói buộc là một kẻ đáng thương, như không thể tránh được, thần tiên cũng không thể nào cứu được chính mình.

Lòng dạ hồngбет, cô bắt đầu cảm thấy những lời Rhona nói rất đúng.

- Không cần sợ, anh sẽ dìu em. - Nhìn ra trong đáy mắt cô có điểm hoài nghi, anh tỉ mỉ trấn an cô, vừa trêu chọc vừa khám phá những vùng đất mẫn cảm trên người cô.

Anh thích cô như mèo làm nũng, rên rỉ không ngừng, thích nhìn ánh mắt mê mang của cô khi nhìn anh, đôi môi như cánh hoa hồng khẽ rung rẩy, bật ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Có lẽ cô không phải là một cô gái xinh đẹp, nhưng lại rất mê người, ít nhất đối với anh mà nói là như thế.

Anh thích nét mặt luôn thay đổi vô cùng phong phú của cô, thích cô luôn tranh cãi với anh, thích lúc cô tức giận khiến đôi mắt trợn thật to.

Có lẽ thời gian ở chung một chỗ không nhiều lắm, nhưng ở cùng với cô khiến tâm tình anh buông lỏng, không bị đè ép, anh không phải giả trang như với trước mặt một cô gái ham hư vinh chỉ thích anh vì anh là Tề Trọng Khải, ứng phó với cô ấy chỉ là đám bạn học cũ không ngừng lấy lòng anh. Trò chơi làm bạn trai giả lẩn này rất thú vị nha, thú vị đến anh cũng không muốn nó nhanh chóng kết thúc, muốn đem đoạn thời gian này kéo dài và làm thành vĩnh viễn. Anh nghĩ, tạm thời anh chẳng thể buông tha cho cô.

Ban đầu là cô mơ mơ màng màng xuất hiện ở trước mặt anh, là cô gợi lên hứng thú cho anh, anh vì kích động đứng dậy đuổi theo cô khi cô bước ra khỏi phòng anh, liền nhất định muốn đi theo cô đến nơi đây.

Ánh mắt Tề Trọng Khải trở nên tối mịt, thân thể xinh đẹp bởi vì dính dục vọng mà giờ trở nên không đứng đắn, anh đem hai nhũ hoa đang chìm trong nước hôn qua một lần, sau đó hôn lên gương mặt đỏ hồng, như một phù thủy đang cố gắng giải thần chú.

- Chúng ta chuyển sang nơi khác thôi.

Ý thức đã tan tành, Ngải Diễm không cách nào ngăn cản được sự tấn công này, thân thể mềm nhũn như đường mật, hai tay gầy gò của cô ôm chặt lấy Tề Trọng Khải, ngoan ngoãn để cho anh ông ngang người cô đi vào trong.

4. Chương 4

Ánh sáng yếu ớt chiếu xuống đầu giường, nằm trên ga đệm trắng tinh, toàn thân Ngải Diễm trần truội, nhũ hoa vươn cao, phía dưới chỉ còn một cái quần nhỏ màu đen, ở cạnh mép giường là một người đàn ông với đôi mắt sáng như hai ngọn đuốc không ngừng nhìn về cô gái bên cạnh, thân hình mảnh khảnh cân xứng, hai chân không tự nhiên khép lại, như cố ý giấu giếm một thứ gì đó.

Dĩ nhiên Tề Trọng Khải biết cô đang cố ý che giấu điều gì, khoe miệng không khỏi giương cao.

Anh từ từ trút bỏ quần áo trên người mình, chỉ còn lại trên thân thể một chiếc quần lót hiệu CK, mảnh vải đen duy nhất đang bó sát cũng như che giấu dục vọng đã sớm ngẩng cao của anh, giống như giận dữ vì anh không giải phóng nó.

Ánh mắt của cô vừa chạm tới nơi kia, nguyên cái má phấn giống như nhuộm màu đỏ máu, da thịt trắng nõn bị bôi thêm một ánh sáng phản quang, nơi tư mật bắt đầu trương cứng vô cùng khó chịu, nửa thân trần mềm mại càng trở thành bữa tiệc thịnh soạn.

- Em thích thân thể anh? - Anh kéo tay của cô, dẫn dắt cô vuốt ve lồng ngực to lớn của anh.

Mặc dù Ngải Diễm xấu hổ như muốn nổ tung, cô vẫn thuận theo bản năng, tò mò thăm dò đường cong cơ thể cùng những bắp thịt cuộn cuộn của anh.

Da thịt của anh mang màu Mạch Nha, hiện rõ sự khỏe mạnh và sáng bóng, mỗi một tác bắp thịt đều là căng đầy, sờ không ra nửa điểm dư thừa.

Tiếp theo do cô to gan lục lợi, nhiệt độ của anh từ từ lên cao, thân thể cũng bắt đầu căng thẳng, khi cô lơ đãng chạm vào đầu ti của anh khiến anh nặng nề thấp thở gấp, nơi lồng ngực gấp rút phát ra tiếng rên rĩ.

Hình như cô cũng phát hiện ra điều đó, cả kinh nghĩ sẽ rút tay về, lại lập tức bị anh dùng lực đè xuống.

- Ngải Tiểu Diễm, em dám lùi một bước thì anh sẽ cho em biết hậu quả. - Ánh mắt của anh mang theo sự rét lạnh, bao hàm dự vọng cùng hung tợn trừng mắt nhìn cô.

- Em. em không cố ý – Cô lộ ra một vẻ mặt vô tội thì thầm.

- Em cho rằng như vậy sẽ không bị trừng phạt sao?. - Anh đưa một tay ra trước, cánh tay mạnh mẽ kéo cô từ trên giường ngồi dậy

Cô ngồi chồm hổm tại mép giường, lòng bàn tay bị anh đặt nơi lồng ngực khê phát run, gương mặt đỏ bừng liền hướng về những bắp thịt săn chắc nơi bụng của anh.

- Hôn anh. – Anh dùng một giọng nói trầm khàn, cùng một ánh mắt vừa đủ hấp dẫn và mê người, như hạ bùa chú thì thầm vào tai cô.

Cô nhìn mãi vẫn không hiểu trong đáy mắt anh có loại ám hiệu gì, lý trí luôn được cài chặt trong thoáng chốc liền thả lỏng, đem mặt cô chuyển đến gần, cánh môi mang màu sắc hoa hồng hôn nhẹ lên cơ bụng săn chắc kia.

Vừa mới bắt đầu, cô chỉ vụng về mà hôn, thế nhưng khi bàn tay của anh đỡ đầu cô, nhẹ nhàng ghì chặt, giống như thúc giục, cô chợt thông suốt, liền dùng chiếc lưỡi thơm tho ma sát, chạm vào da thịt nóng bỏng và bóng loáng của anh.

Thân thể người đàn ông to lớn liền căng thẳng như sắt, dự vọng nguyên thủy đã ngẩng lên, liền đè ở dưới xương quai xanh của cô, nhưng đã có mảnh vải đen che chắn.

- Cô gái ngoan, tiếp tục đi - Bàn tay trượt tới sau lưng cô, vuốt ve da thịt mềm mại .

Cô cũng giống như con ma quyến rũ, cái lưỡi thơm tho không ngừng liếm láp khắp nơi, chỉ trong thoáng chốc da thịt của anh đã bị cô làm cho ướt át, cuối cùng dừng lại trước một vật đang căng thẳng, lưỡi bắt giác uốn lượn vòng quanh khu vực thần bí.

- Chính là như vậy. – Giữa tiếng thở dốc, giọng nói trầm thấp vang lên, đôi tay giữ chặt lưng cô, đem nó hướng về lồng ngực của mình.

Bỏ qua sự dè dặt, cô ngẩng cao đôi mắt đẹp, ngậm lấy vật đang vươn cao ấy, học theo cách anh vừa làm với cô trong bể bơi, không ngừng cử động tay chân và cơ miệng.

Người đàn ông như một con thú không ngừng thở gấp, tiếng thở vang ra khắp căn phòng, dự vọng phái nam đều nằm trọn trong tay bàn ẩm áp và cái miệng nhỏ mềm mại của cô, theo cử động khoang miệng không ngừng phập phồng lên xuống.

Cô dần tìm được tiết tấu thuộc về mình, thay phiên chơi đùa với những nơi nhạy cảm của anh, nghe anh không ngừng rên rĩ và thở dốc lại càng thêm hứng thú trên chộc, để cho hai người có thể cùng đạt được một khoái cảm nhất định.

- Đủ rồi. - Tề Trọng Khải liền biết ý tưởng của cô, không tự chủ được mà đầu hàng, song giường giữ chặt đầu vai trắng nõn của cô, đè cô nằm sấp lên giường.

Anh dùng ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm vào cô, gương mặt cúi thấp, quần quýt môi lưỡi cùng cô, trao đổi hơi thở nồng nàn với nhau.

Anh quá khinh thường cô, cho là ở phương diện này cô không hề có kinh nghiệm, kỹ xảo khẳng định vùng về không lưu loát; hiển nhiên anh sai lầm rồi, cô rất có tiềm lực, nên liền đem quyền tự chủ và bá đạo bắt giữ cô, cô không tính toán liền bị anh bắt giữ.

- Ngải Tiểu Diễm, em còn quá non rồi – Anh ở bên tai cô buồn cười, ác liệt mà dùng đầu lưỡi liếm láp vách tai của cô, để cho cô nhạy cảm ươn người, cái miệng nhỏ phát ra tiếng ngân nga.

Dục vọng của phụ nữ vì thế được khơi dậy, thân thể càng thêm nhạy cảm, khi bàn tay anh lướt qua cơ thể cô, vui vẻ chơi đùa với những sợi tóc của cô, thân thể của cô lần nữa trở nên đỏ gấc, nhũ hoa thơm mềm dụ hoặc anh nhắm nháp.

Nhưng anh không vội, anh còn có một người khác chỗ mẫn cảm chưa khai phá.

Nhưng anh không vội, anh còn có một người khác chỗ mẫn cảm chưa khai phá.

Mắt Ngải Diễm nửa mở nửa nhắm, ánh mắt mê loạn như say mê, không hiểu vì sao anh chợt dừng động tác lại, thế nhưng khi cô nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ như đang dò xét, cơ miệng nâng lên một nụ cười xấu xa. Khi đôi tay của anh chạm vào dây buộc quần bơi, trái tim của cô run lên, lo lắng muốn ngăn cản anh tiếp tục.

Nhưng không còn kịp rồi, ngay trước lúc cô kịp cản trở, anh đã dùng sức xé nó ra, sau đó liền đem quần bơi tháo xuống, u động của một cô gái trong trắng liền như thủy triều dâng nước.

- Ướt hết rồi hả? - Ánh nhếch môi, đưa đôi mắt lấp lánh nhìn cô.

- Đó là bởi vì mới vừa rồi bơi lội. - Cô dùng giọng nói dịu dàng giải thích, mặt ửng hồng đẹp đẽ như lửa càng tiết lộ cô đang chột dạ.

- Còn muốn chối cãi? Xem ra anh không thể làm gì khác hơn là tự mình kiểm tra.

- Đừng.

Bàn tay anh tà ác thăm dò xung quang u động của cô, mơn trớn lên nhúm lông đen, móng tay cái áp sát vào da thịt, đi vào bên trong mật động, tìm được hoa châu giấu kín nên nhẹ nhàng thăm dò nơi âm u, xoa bóp vài cái.

- A ừ. - Sự phản kháng của cô trong nháy mắt liền tan rã, cảm giác máu toàn thân đều dồn về nơi anh đang trêu ghẹo kia, tê dại kinh người, khoái cảm như nước thủy triều tràn qua toàn thân.

Bàn tay tùy ý kéo dài lên xuống, giống như đang tiến hành một cuộc thăm dò nơi thần bí, đang tìm kiếm những điều bí mật nơi u cốc.

Cô nghĩ sẽ khép đầu gối đang run lại, thế nhưng anh bỗng tách hai chân của cô ra, làm cho cái gì cần che cũng chẳng thể nào che đậy được; trong lòng, cảm giác xấu hổ càng không ngừng gào thét, nhưng rồi tất cả cũng vỡ ra, chưa bao giờ cô để cánh hoa mềm mại kia nở trước mặt đàn ông, cũng không hề che giấu gì như hiện tại.

Anh dùng đôi mắt thâm thúy nhẹ nhàng vuốt ve viền mắt cô, ngón tay linh hoạt nâng niu cánh hoa ướt đầm, đang chảy ra rất nhiều mật dịch, dọc theo khe hẹp và ánh mắt quyến rũ của anh từ từ thăm ướt ga giường.

Ngực anh nóng lên, thân thể trắng kiện xông lên khát khao, ngón tay không khỏi vỗ về chơi đùa lối hoa thạch, giống như đang hái một viên trân châu.

Vật nam tính thô ráp đè nén nơi tư mật mềm mại, mang đến cảm giác kịch liệt nhưng cũng rất dịu dàng, giống như một dòng điện nhỏ lên qua toàn thân, cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, phát ra tiếng thở hổn hển, trái tim nhảy rất nhanh.

- Tê. đừng như vậy. em sợ.

- Đây chỉ là vừa mới bắt đầu, rất nhanh em sẽ quen. Đừng nói chuyện, nên cảm nhận thật tốt những cảm xúc anh mang đến.

Ngón tay anh to và dài bắt đầu tùy ý đùa bỡn, vặn chặt nhụy hoa yếu ớt, tỉ mỉ xoa nắn, cô yêu kiều uốn éo toàn thân, mồ hôi đổ đầy cơ thể, tóc đen dính chặt lên trán, đôi tay vô dụng níu lấy cánh tay anh.

Ngón tay của anh giàu tiết tấu, không ngừng vuốt ve cơ thể cô, cảm thấy cơ thể dưới bụng khe run rẩy, giống như là nơi tư mật kia không chịu nổi cuồng phong.

- Thật đáng yêu. - Anh thở dài, dùng ngón tay vuốt ve cánh hoa, cho đến khi nơi ấy chảy ra một dòng dịch, mới dời khỏi trận địa, lấy một ngón tay khác mạnh mẽ đâm thẳng vào bên trong chính thức khởi động nơi tư mật.

- A. - Cảm thấy có dị vật xâm nhập, toàn thân cô trở nên căng thẳng, nơi tư mật của con gái xuất hiện một sự xấu hổ nồng đậm đột nhiên co rút lại, đem ngón tay đang thăm dò của anh siết chặt.

- Bên trong nóng quá. - Anh bị phản ứng của cô làm cho vui vẻ, môi mỏng hiện ra nụ cười nhàn nhạt, mà cô lại có cảm giác mình đang trở thành một dâm phụ.

Nhưng có thể như thế với một người đàn ông anh tuấn thì cũng là may mắn, Ngải Diễm dùng đôi mắt tràn đầy khát vọng nhìn anh, có lẽ bất kỳ cô gái nào cũng sẽ nguyện ý đắm chìm giữa bể tình với anh.

- Thả lỏng một chút, em phải cho anh đi vào, anh đảm bảo sẽ còn nhiều thích thú hơn. - Anh kiên nhẫn dụ dỗ cô, đầu ngón tay bị vách tường bằng hoa mềm mại ôm chặt, khe dịch chuyển, nhiệt độ nóng bỏng bên trong tư mật mọi lúc một xôn xao.

Thân thể mảnh mai không ngừng thở gấp, cảm giác trơn mềm, nơi tư mật đang co rút nhanh, giống như cái miệng nhỏ nhắn, nhiệt liệt mút đầu ngón tay anh.

Khoái cảm kỳ lạ bắt đầu lan tràn, cắn nuốt cảm giác xấu hổ bên trong, cô không thể tự chủ bắt đầu đóng đưa cái miệng trắng như tuyết, nghênh đón ngón tay anh rút ra lui vào.

Nhìn cơ thể xinh đẹp của cô bắt đầu khởi động, máu của anh sôi trào, bụng dưới căng thẳng và cứng rắn như bàn thạch, âm trầm dâng lên dục vọng.

- Ê hèm. A. - Khóe mắt cô rỉ ra giọt nước mắt, đôi môi cắn chặt đã thất thủ, không ngừng rên rỉ.

Khi ái dịch tiết ra đầy đủ, thấm ướt ngón tay anh, bôi trơn động mật khít khao, cô không có kinh nghiệm khiến cho anh càng phải kiên nhẫn, làm đủ tiến trình.

Những đường gân xanh đã nhảy lên đến trán, cổ họng thèm khát, dục vọng phái nam đang dâng cao, nhưng anh cố gắng nhịn, cố gắng khơi dậy những dục vọng chưa bỏ ra của cô.

Trống rỗng rồi lại vào căng cứng khiến cho Ngải Diễm không chịu được nổi, thậm chí có chút thô lỗ đè ép, cùng anh xoa nắn nơi nhụy hoa đỏ ửng, để cho nơi mẫn cảm của cô như có vật gì đó ngăn cản.

Khuây khoả như lửa nóng, đốt cháy dây thần kinh khiến cô đau đớn, không ngừng rên rỉ; ngoài rên rỉ ra cô còn kìm lòng không được bắt một bàn tay của Tề Trọng Khải lên cùng cô xoa nắn nhũ hoa, bắt chước tiết tấu nhanh chậm của anh, vặn kéo khiến nhũ hoa đỏ ửng và thẳng đứng lên, cô cố sức nâng nhũ hoa bên dưới lên cao, dùng bàn tay vuốt ve, lưu lại một dấu ký đỏ nhạt.

- Đừng quá khẩn trương? - Anh than một tiếng, lại hướng tới nơi tư mật của cô thăm dò bằng một lộ trình khác, khiến cho thân thể của cô co quắp, hoa tư mật như một tấm lụa mềm mại càng chặt hơn.

Mảnh liệt như thế vẫn chưa đủ làm cho vách tường cuối cùng sập đổ, nhưng cũng đã khiến cho cô ra một lần khoái cảm, rồi lại khiến cho cô lần nữa bị khơi lên kích thích, khóe mắt nhuộm màu dục vọng đang cuồng loạn, giống như đang cố gắng thôi miên Tề Trọng Khải

Anh nhìn thấy, cổ họng xoay chuyển mấy cái, cúi người ngậm cái miệng nhỏ nhắn đang ngậm nga của cô, ngón tay thay cho lưỡi dài không ngừng duy chuyển trong nơi tư mật, tùy ý khuấy động bên trong, cái lưỡi cũng khiến cô trở nên tê dại.

- Ừm. - Đầu lưỡi của hai người cứ mãi dây dưa, tham lam mút lấy nước bọt của đối phương, phát ra những âm thanh khàn đục.

Anh rút ra ngón tay dài, liếm tắt cả dịch vị bám trên ngón tay, sau đó mới cỡi mảnh vải đen cuối cùng trên người mình xuống, đem vật phái nam đỏ ngầu to cương cứng đi ra ngoài.

Cô mê loạn, tròn mắt như muốn rớt xuống, vẻ mặt yêu kiều mang theo sự khó tin nhìn chòng chọc vào nguồn nhiệt lớn, nhìn anh vịn nó rê nó, trước nơi tư mật sớm đã ướt nhẹp của cô, vật nam kia càng lúc càng cứng lên như một lưỡi đao.

Anh nâng gáy cổ của cô lên, liếm láp đôi môi đỏ thắm, nhẹ nhàng gặm lấy đôi vai mịn màng, sau đó ngậm chặt nụ hoa trắng muốt, đầu lưỡi đánh vòng liếm láp.

- Tề. Zack. em muốn anh. Cho em A.

Ý thức cô càng ngày càng cảm thấy khó chịu, bờ eo mềm mại không ngừng vụn vỡ, giống như một con rắn đang bầu vịu lấy cơ thể trần truồng của anh, một dục vọng đang tràn lên khó nhịn xuống, khiến đôi môi hồng của cô càng áp sát ngực của anh hơn, để cho cơ thể nhỏ có thể thả lỏng ra.

- Ngoan, đây vốn chính là nghĩa vụ của anh, anh sẽ khiến cho em thỏa mãn

Trên thực tế, nhẫn nại của anh đã đến cực hạn. Anh đem thân thể trắng nõn của cô tựa vào bả vai mình, đem đôi môi đang mềm nheo cắn mạnh một cái.

- A. đau quá. – Sự đau đớn vì bị xé rách khiến cô phải bật ra tiếng khóc, bàn tay nhỏ cầm thành quả đấm, dấm nhẹ vào ngực của anh.

- Anh hiểu mà, lần đầu tiên, đau là khó tránh khỏi. – Anh kéo tay của cô ra, dụi dụi hoa mật đầy máu, bắt đầu làm dịu cảm giác khản trương của cô.

- ồ. ồ. dừng. Anh đi ra ngoài. - Ai nói làm chuyện này sẽ rất hạnh phúc? Cô đang đau chết đây này!

- Không được, hiện tại anh đi ra ngoài là anh sẽ chết. – Anh cắn răng nghiêng lợi khẽ nói, từ từ bắt đầu nhịp nhàng trong cơ thể của cô, đem dục vọng mềm mại khơi lại lần nữa, nhịp đập và lửa nóng khiến hoa tâm nở rộ, cảm giác ướt át theo chày sắt đưa đẩy ra ngoài.

Lửa nóng xôn xao giống như không ngừng mở rộng nơi tư mật, đau đớn từ từ thay thế, tê dại mãnh liệt, khoái cảm xông thẳng vào từng mạch máu, cô không khóc nữa, lại tiếp tục rên rỉ.

- Thật là nóng. anh. Nóng quá. A a.

Thiết bồng to lớn như một ngọn đuốc hồng, khiến cho thân thể non mềm của cô tê dại, tần số cử động của anh từ từ tăng lên, bên trong nơi tư mật đã phun đầy dịch mật lên ngọn đuốc.

- Thích anh nhanh một chút hay chậm một chút? - Đem hai chân cô tách ra gác lên trên cánh tay của anh, anh cúi người hôn nhẹ lên cánh môi của cô, liếm những sợi chỉ bạc trên khố miệng của cô.

- Không. Không biết. A a. Như vậy rất thoải mái. – Đầu óc cô đau đớn, hai má xinh đẹp nở rộ như hoa Mân Côi, ánh mắt mê say, tấm lưng trắng như tuyết và da thịt xuất hiện một trận run rẩy.

- Em đã không có ý kiến, như vậy tùy ý anh phải không?. – Mặt anh nâng lên cười xấu xa, trông mắt sâu và đen đã bị dục vọng bôi sáng, tư mật hẹp gầy và vật nam mạnh mẽ chọt va chạm mạnh.

- A A..... – anh cắm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô!

- Quá nhanh rồi hả? – Anh không tiếp tục nữa, dị vật đang ở nơi tư mật của cô lùi ra một phần ba, thẳng đứng lượn vòng quanh động mật, cố ý nghiền nát phần da thịt đỏ thắm, không bỏ sót bất cứ một xen-ti-mét nào.

- A... a.... a....! - Chỗ mẫn cảm bị anh dùng sức đi ra vào, trong nháy mắt đã khiến thân thể cô căng thẳng, dịch vị trong mật hoa tiết ra mọi lúc một nhều.

- Mẫn cảm thế này hả? - Đây chỉ là mới bắt đầu mà thôi, còn có rất nhiều cuộc thăm dò khiến thân sắc mê loạn khiến cô đạt đến cao trào, anh thở dài.

Vì chậm lại dễ khiến cô đánh mất sự ham muốn của mình, anh dùng sức xoa nắn nhũ hoa tròn trịa, còn dùng đôi môi ướt át bôi thấm nụ hoa đỏ.

Chỉ chớp mắt vài cái, thân thể vừa có chút mềm nhũn của cô lại bắt đầu căng thẳng, lần này trong cơ thể dấy lên ngọn lửa còn hùng hực hơn, khiến cho cô hoàn toàn mất đi lý trí, thân thể vụn vỡ mềm mại, khát vọng muốn anh vuốt ve.

Giống như phát hiện ra sự thỉnh cầu trong mắt cô, anh bắt đầu điên cuồng hưởng lạc, mỗi một lần đều đưa vào nơi sâu nhất.

Những thớ thịt màu đỏ tươi cổ găng nuốt lấy khối cứng rắn của anh, mỗi khi anh muốn thối lui khỏi thì nơi ấy càng mãnh liệt ngậm lấy anh, rút ra cắm vào với tốc độ càng kịch liệt, tiếng giao hợp phóng túng và bừa bãi liên vang lên khắp cả căn phòng

“ba ... ba bành... bành”, tiếng va chạm của thân thể nam nữ trong ngừng vang lên, mang theo những tia lửa dục mê loạn.

Rời bỏ đạo đức và lý trí, bọn họ chìm đắm trong trò chơi tình ái, như một con thú bị trúng độc, một khát vọng đoạt lấy, một khát vọng được phong lưu.

- ukm. . . . hừ. A. - Khi cô cảm thấy mình vừa leo lên đỉnh sóng thì đột nhiên anh rút thân thể của mình ra, lật ngược thân thể cô nằm sấp xuống.

Cô không còn chút sức lực nào phản kháng, cứ để mặc anh ép buộc cô quỳ sấp, anh không nói lời tách hai chân của cô ra, bàn tay thô lỗ vờ khắp khe mông trắng nõn, trong nháy mắt phía sau liền truyền đến cảm giác bị đâm xuyên đau đớn.

- A a a. – cao triều cố ý bị trì hoãn trong chớp mắt lại ập tới, hoa mắt mờ tai chẳng còn nhìn rõ vật thể thoáng qua trước mắt, thân thể cô bắt đầu co quắp, nơi tư mật bắt đầu co rút dữ dội, thuận thể đem nhiệt nóng siết chặt.

Cái mông trắng nõn của cô bị bàn tay anh ôm ngang hông, bàn tay còn lại đi vòng ra phía trước, anh nắm lấy hai nhũ hoa không ngừng đung đưa của cô, khiến chúng nó đánh nhảy trong bàn tay của anh, cảm thụ sẽ đầy đà bao trọn cảm xúc.

- Ngải Tiểu Diễm, em thỏa mãn, hiện tại đến lượt anh rồi. – Thân thể mềm mại mới vừa ngừng một trận cuồng phong lại bị anh điên cuồng ra vào, mật đào và cái mông tròn trịa của anh nâng lên cao, tư thể cắm vào từ phía sau càng thâm nhập sâu hơn, ý nghĩ hưng hăng đoạt lấy cô của anh cuối cùng đã được thỏa mãn.

- Quá sâu. A a. Anh thật là hư. đàn ông thối. Sao a.

Cô bất lực nằm bịch xuống đất, cao trào vừa qua khỏi, làn sóng tiếp theo lại ập tới, nơi tư mật co rúc lại bị anh nới rộng ra, vô số ái dịch được tiết ra rồi tưới gội xuống, hai người tạo thành một màn ướt át.

Lửa nóng của chày sắt hoàn toàn khảm vào phần hoa mật mềm mại, anh thở dốc như một con dã thú.

Xoay mình, một hồi sáng khoái từ xương cột sống chui lên óc, anh nhanh chóng cắm thêm vài chục cái vào hoa mật mềm mại, sau đó rút ra, đem chất lỏng trong vật phái nam nóng bỏng phun khắp lưng của cô.

Cả người Ngải Diễm vô lực ngã sấp xuống, những màn cao trào liên tục ập đến không ngừng lan tràn khắp cơ thể cô, người đàn ông kia cũng đổ ập lên lưng cô, liếm hôn gáy cổ phía sau của cô, cô phát ra tiếng rên thỏa mãn y hệt như con mèo nhỏ. Mờ mịt đi vào giấc ngủ, trong đầu cô đột nhiên phát lên câu danh ngôn bất hủ của Rhona

“Người phụ nữ có thể mang cho người đàn ông sự điên cuồng và cao trào, mới là một đôi thật sự.”

Ngựa!, tự nhiên cô cảm thấy những lời này nói rất đúng! Cô nhất định là điên rồi!

5. Chương 5

Cô chẳng thể nào tin được cuộc hành trình năm ngày bốn đêm của mình, chỉ còn ở có một đêm, thế mà lại bị đảo lộn như thế.

Cả đêm hôm đó bọn họ không hề tiết chế ân ái, trên giường, trên ghế sofa, ngoài ban công, hồ bơi nhỏ, bọn họ quả thật là những con thú đã đến kỳ động dục.

Cho đến khi chuyến du lịch đến thời gian kết thúc, trò chơi đóng kịch này đã đến lúc hạ màn, những sự xấu hổ trong lòng cô mới có thể tạm thời nói lời tạm biệt.

Sau đó Ngải Diễm ngồi trên máy bay.

A a a a! Trời xanh mây trắng, bãi biển lấp lánh gì đó... tất cả đều thành mây gió, nhớ lại chuyến du lịch lần này, những điều còn lại trong đầu, tất cả đều là đồng phế liệu hồng bét.

Cơ thể bọn họ quần lấy nhau, hơi thở nóng hổi phả vào nhau, cùng nhau tạo thành những đợt triều dâng.

A a a a! Dừng lại! Nếu không cô có thể phá cửa sổ máy bay nhảy ra ngoài mất.

- Nhìn nét mặt của em, sao giống như vừa bị một người đàn ông cường bạo vậy. – Quan sát những biến hóa trên mặt của cô gái bên cạnh, mắt Tề Trọng Khải khẽ cong lên, lạnh lùng nhạo báng. Trong lòng Ngải Diễm không ngừng rơi lệ.

Trong lòng cô không ngừng xấu hổ với hai từ cường bạo kia, khẽ mặc niệm về những ngày mình còn là xử nữ, dù nó chỉ là một tầng mây mỏng, và cô cũng chẳng biết đã cùng anh lên cao trào bao nhiêu lần, nhưng cũng giúp cô xóa dần cái biệt danh “gái ế” mình mang.

- Anh cũng thường như thế với những người phụ nữ bao nuôi anh sao? - Đáy lòng cô rối rắm, vẫn nghĩ đến cái nghề nghiệp trong bóng tối của anh.

Tuy nói trong thời đại này giá trị về nhân cách con người có phần bị vắn vẹo, mọi người cười kẻ nghèo chứ không ai cười nghề nghiệp, nhưng. nhưng có cô gái nào sẽ vui mừng khi mình lại yêu một người làm trai bao không! Huống chi, cũng không biết anh có thật lòng với mình hay không?

Tề Trọng Khải làm bộ suy nghĩ chốc lát, ném ra một nụ cười ma mị.

- Bình thường đa số là họ chủ động

Nói nhảm! Đám đàn bà giàu có kia nếu có dịp nhìn thấy người đàn ông có thân hình hoàn mỹ như anh, khẳng định sẽ như một con sói đói hung hăng giành lấy miếng thịt này, hận không thể làm ngay tại chỗ, làm đến khi nào anh chết thì thôi, chứ đâu có bắt anh động tay.

- Anh. không có bệnh chứ? – Cô buồn bực hỏi.

- Em cho là anh rất tùy tiện sao? – Anh không vui lườm cô một cái.

- Anh đã làm chuyện đó với rất nhiều phụ nữ rồi sao?

- Không nhiều lắm.

Với tố chất thần kinh bị rối loạn, cô không ngừng đặt câu hỏi, ánh mắt vội vã và cuồng loạn, còn mang theo rất nhiều thú vị.

- Đều là những phụ nữ bao nuôi anh?

- Không hẳn như thế

Ờ, cái gì là không hẳn cơ chứ?! Đối với cô mà nói, có thêm một người hay ít đi một người cũng chẳng quan trọng gì!

- Nhưng em là người làm anh thích nhất. - Những lời này cũng không phải giả, mấy ngày nay ở chung với cô, cô đáng yêu giúp anh giải trí, thẳng thắn không đóng kịch, tất cả đều khiến cho anh vô cùng thích thú.

Có lẽ vì cô không rõ thân phận của anh, nên cô sẽ không cố ý xu nịnh khen tặng lấy lòng anh, càng không cố gắng quyến rũ anh, anh biết rõ, mọi lời nói, mọi hành động của cô đều là cử chỉ tự nhiên nhất, không có gì phải nghĩ ngợi.

Anh thích những điều tự nhiên đó, thích vẻ mặt mâu thuẫn giữa hài lòng và không hài lòng của cô, thích cô vui vẻ khi những bạn học nữ khác mơ ước đến anh.

Quá nhiều thích tích lũy trong lòng, anh thậm chí... còn muốn tiếp tục ở bên cạnh cô, làm bạn với cô.

Tâm tư đều muốn như thế, Tề Trọng Khải lướt qua gương mặt đang tức giận của cô, hôn một cái lên má cô, còn cố ý gặm nhẹ một cái, khiến da thịt mềm mại nổi lên một tần hồng phấn, mê hoặc người khác.

Không ngờ cái khuôn mặt luôn nói chuyện xấu xa, tự nhiên lại nói ra vài lời ngon ngọt, trái tim nhỏ của Ngải Diễm bị nó làm ằm nhũn, nụ hôn kia lại dội lên nó một tầng mật ngọt, cả người vui vẻ.

Chỉ là. Sau khi máy bay hạ cánh, chính thức trở về Đài Loan, quan hệ thân mật của bọn họ liền chấm dứt.

Nói không chừng anh đã muốn tách ra từ lâu rồi, tất cả chỉ là kinh nghiệm làm diễn viên của anh mà thôi, ngọt ngào mấy ngày nay có được cũng chỉ là mộng ảo, không phải thật.

Nghĩ đến đây, cõi lòng đang mọc cánh bay của Ngải Diễm, trong nháy mắt lại nặng nề té xuống, vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Sau năm giờ bay, vừa xuống sân bay, làm xong thủ tục nhập cảnh, Ngải Diễm bước ra cửa trong ánh mắt ái mộ của đám bạn học cũ, đưa mắt nhìn Tề Trọng Khải và cô thân mật ngồi vào ghế xe Bentley.

Sự thật chứng minh, dùng tiền mua vui vẻ, quả thật ngắn ngủi.

Khi đến lúc ngã bài .

Trong lòng Ngải Diễm âm thầm thở dài, từ trong bóp da rút ra một vài tờ giấy tiền đã chuẩn bị trước, đưa cho người đàn ông đang ngồi ở ghế tài xế.

- Cảm ơn mấy ngày nay anh đã phối hợp tốt với tôi, sau này nếu còn cần, tôi sẽ liên lạc với anh nữa

Tề Trọng Khải không khách khí nhận lấy chỗ tiền ấy, nhưng ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc tới, tiện tay nhét vào chỗ kính xe trước mặt. Làm sao anh lại quan tâm đến chỗ tiền ấy, anh đang muốn biết kế tiếp cô sẽ làm gì.

- Anh không đếm lại sao? – Cô thét lên, hành động kia của anh khiến cô vô cùng tức giận.

- Em cho đó là bao nhiêu? Ba vạn thôi mà chứ đâu phải một trăm vạn đâu mà phải đếm.

- Ba vạn là số tiền rất cực khổ mới kiếm được đó.

Cô biết nó kém xa với chỗ tiền mà những quý bà hào phóng đưa cho anh, nhưng đó là những đồng tiền mà cô cực khổ kiếm được, anh làm như thế thật là khiến cô tức chết đi

- Ngải Tiểu Diễm, em có thích anh không? – Anh chợt cầm cổ tay của cô, ôm cô đến cạnh mình, khiến cô ngã vào vòm ngực to lớn của anh, chiếc mũi liền chạm phải hơi thở nam tính mạnh mẽ.

Mùi thơm trên người bọn họ rất giống nhau, cùng là nhãn hiệu sữa tắm mà khách sạn Bvlgari cung cấp, mùi thơm này khiến cho cô vừa mới tỉnh táo lại nghĩ về phút giây bọn họ dung hợp với nhau, không khí trong xe lại vây kín sợi ái tình

- em em em – Cổ họng cô khô khốc, giọng nói phát ra rất nhỏ, không ngừng nuốt nước miếng vào, thiếu chút nữa bị nước miếng chính mình làm cho sặc chết.

- Anh không muốn kết thúc quan hệ của chúng ta, chúng ta tiếp tục đi. – Anh giương đôi môi lên cười trộm, đóng vai là một người trai bao yêu tiền, không muốn kết thúc quan hệ của hai người.

Ở bên cạnh cô, mỗi giây mỗi phút đều rất vui vẻ, để cho anh không cảm giác nhàm chán, những phản ứng buồn cười của cô, ở chung với anh lại tạo ra những sự thích hợp đến không ngờ, làm cho anh không cách nào bỏ qua trò chơi đóng giả thân phận này.

- Em... tại sao em muốn tiếp tục cùng anh? Em không phải là những quý bà giàu có và đói khát, cũng không phải là kẻ đáng thương cần đàn ông hầu hạ qua đêm, anh không cần làm loạn!

Huống chi, cô cũng không có nhiều tiền để dùng nó làm củi đốt, đâu có thể bao nuôi một người toàn thân hàng hiệu, tính tình xấu xa như anh được...

- Nếu như em lo lắng vấn đề chi phí, đừng lo lắng, anh không ngại để cho em thiếu - Haizz, cô gái này vô cùng đơn giản à nha, anh chỉ cần liếc một cái đã có thể nhìn rõ tâm tư của cô.

- Thiếu?! Vậy anh muốn sống một cuộc sống như vậy sao? – Nghe xong câu nói của anh, cô bất ngờ tròn to mắt. - Yên tâm đi, chỉ cần tôi dẫn một bà nào đó đi chơi một vòng, ăn cơm một bữa, tiền đã đủ dùng trong vài tháng rồi, nên tôi không quan tâm cô hiện tại có tiền trả liền hay không.

Tài liệu quan trọng nhất của một nhà kinh doanh là gì? Đó chính là tùy hoàn cảnh mà nói dối, ai nói dối chân thật nhiều, người đó mới không bị chết, càng lớn mạnh trong thương trường, cuối cùng sẽ trở thành một người giám đốc – đó là điều chẳng thể nghi ngờ gì, Tề Trọng Khải chuẩn xác là người nói dối như ăn cơm ở trong giới thương gia ấy.

Cộng thêm khuôn mặt tuần tú, phong cách xấu xa, cử chỉ ưu nhã, căn bản Ngải Diễm không thể hoài nghi điều gì.

Cô đã sớm nghĩ anh là: “Dựa vào dáng vẻ bề ngoài để kiếm cái ăn mặc, để được ở trong nhà xịn, chạy xe hơi đời mới”.

Cũng bởi vì như thế, tâm tình của cô mới rối rắm như thế này! Lần đầu tiên trong đời cô thấy mình điên cuồng muốn ở bên cạnh người nào đó, nhưng người đàn ông đó lại là khát vọng điên cuồng của nhiều quý bà khác, siêu cấp thật đấy!

- Anh đã không muốn kiếm tiền trên người tôi, vậy tại sao lại muốn tiếp tục ở bên cạnh tôi - Cô hoàn toàn không hiểu dụng ý của anh, không thể tưởng tượng nổi anh đang nghĩ gì.

- Bởi vì anh có cảm giác với em.

- Cảm giác gì? – Cô hoang mang hỏi. Đừng nói là có cảm giác đặc biệt khi cùng cô leo lên giường nhé! . . .
. . . Mặc dù đáy lòng cô cũng có cùng cảm giác như thế.

- Một cảm giác không thể nói rõ ràng - Không ngờ, anh lại nói một đáp án mập mờ như vậy.

- Tôi mới không có cái cảm giác bệnh hoạn như vậy. – Cô không nhận được muốn châm chọc anh.

- Tóm lại, tôi không muốn kết thúc quan hệ giữa chúng ta.

- Giữa chúng ta không có quan hệ gì cả. - Ngắm thấy ám hiệu mập mờ trong đôi mắt anh, gương mặt nhỏ trở nên ửng hồng, trái tim run rẩy, trong lòng có một cảm giác xôn xao lạ thường.

- Đó? Xem anh phục vụ em có chu đáo hay không, không để cho người khác biết quan hệ của chúng ta là được rồi. – Anh thở nhẹ, cố ý đem hơi nóng phả vào mặt cô. - Khách hàng không hài lòng, vậy anh không thể làm gì khác hơn là cố gắng thêm lần nữa. – Nói xong, anh cúi xuống hôn lên mặt cô

Ngải Diễm sợ ngây người, vội vàng đưa tay lên ngăn cản, để cho anh hôn vào mu bàn tay của cô, một sự tê dại kỳ lạ nổi lên sau đó.

Cô tệ quá, thân thể của cô dường như có hooc-môn nào đó khiến cô rất nhạy cảm, chỉ là nụ hôn chuẩn chuẩn lướt đơn giản cũng khiến trái tim cô rục rịch ngóc đầu dậy, tùy thời sẽ thấy lòng xấu hổ hay bỏ mặc xấu hổ để cùng anh trầm luân trong bể dục vọng.

- Đừng làm rộn! tôi không có dư thừa tiền bạc để trả cho anh... anh đi về với những bà triệu phú của anh đi. Cút.

Thấy vẻ mặt tức giận của cô, một sự kiên trì khác thường, Tề Trọng Khải – người luôn kêu ngạo, chưa từng để cho bất cứ cô gái nào cự tuyệt mình, cô gái này lại muốn anh cút càng xa càng tốt

Gương mặt vui vẻ của anh, bỗng trở nên nghiêm túc như bị một tảng sương đêm bao phủ, giọng điệu cũng lạnh lùng hơn:

- Ngải Tiểu Diễm, em rất có khí chất, được, chúng ta kết thúc tại đây.

Dứt lời, anh buông cô ra, gương mặt tuần tú xoay đi chỗ khác, khởi động xe, chuyên tâm lái đi.

Không ngờ thái độ của anh lại thay đổi nhanh như thế, rõ ràng là cố ý mà, Ngải Diễm ngây người trong chốc lát mới có thể hồi phục tinh thần, trong lòng khê đau đớn.

Không sai, như vậy mới đúng, cô phải quay về cuộc sống bình thường của cô, không thể tiếp tục ở bên người đàn ông vừa mê hoặc vừa xấu xa này.

Cô cố gắng ở bên cạnh anh, bởi vì không muốn đám bạn học ngày xưa kinh thường, còn muốn cho Thái Vi thua thảm hại một lần, hôm nay kế hoạch đã toàn thắng, cô nên dừng loại quan hệ nam nữ không bình thường này lại.

Khi chiếc xe Bentley chạy đến đầu hẻm nhà cô, trong lòng Ngải Diễm chấn động dần bình tĩnh lại, cô cố gắng quay đầu lại để nói với anh một lời cảm ơn, sau đó mở cửa xuống xe.

Tiểu ác ma trong lòng chợt mọc cánh bay ra ngoài, nói to vào tai cô: Ngải Tiểu Diễm, cơ hội tốt như thế sao cô lại bỏ qua? Không phải cô thích người đàn ông này sao? Chớ chối cãi, cô đã bị anh ta chinh phục, cô cần bản không kháng cự được sức hấp dẫn của anh ta, vậy thì cần gì đẩy anh ra?

Lòng Ngải Diễm khê dao động, nhìn ảnh phản chiếu trong cửa kính mà càng ảo não dữ dội hơn, đôi vai thanh tú khê chuyển động, cái mông nhỏ còn chưa rời xe đã bị một lực làm dán nó dính chặt với ghế, làm sao lại chẳng thế đứng lên vậy?.

- Ngải Tiểu Diễm, hiện tại có hối hận còn chưa muộn. – giọng nói của Tề Trọng Khải mang theo băng lạnh truyền đến từ phía sau, làm như đã nhìn thấu tâm can do dự của cô, trong giọng nói tràn đầy ý vị giễu cợt.

Người đàn ông vừa xinh đẹp vừa hư hỏng này như một loại ma túy ... cô phải dừng cảm nếu muốn cay nghiệt

Cái suy nghĩ khiến cơn tức ngực bỗng nhiên dịu xuống, cô cố gắng di chuyển thân thể, nặng nề đóng sầm cửa lại, sức lực mạnh mẽ ở cổ tay, chiếc xe hơi Bentley khê run rinh.

Tề Trọng Khải như người bại trận, khóe miệng mím chặt, vẻ mặt rất không vui.

Ngải Tiểu Diễm, cô nhất định sẽ hối hận!

Anh sẽ cùng cô đánh cược, cô tuyệt đối sẽ quay đầu lại tìm anh!

- Bye, bye. – Cô liếc nhìn người đàn ông trong xe, đưa tay lên chào tạm biệt anh, sau đó giống như chạy nạn, không ngừng chạy về phía nhà mình.

Nhưng, mặc kệ người phía sau như thế nào, cô chạy như bay, thật sự rất giống như anh bị bỏ lại, trong lòng mang rất nhiều hối tiếc, nước mắt dường như sắp chảy ra.

Oh ư! Cô đã thành công chống lại sự dụ dỗ của anh, cuộc đời về sau của cô sẽ là màu sắc rực rỡ, cô không cần chìm trong đám rối rắm về tình yêu.

Ngải Diễm, cô làm rất khá! Cô rất có tiền đồ, có hy vọng, có khát vọng, tuyệt đối không thể đem cuộc đời mình chôn chặt với người đàn ông vừa hư hỏng lại xấu xa kia.

Ha ha ha. Đứng ngây người trên ban công, Ngải Diễm chóng nạng, ngửa mặt lên trời cười thật tươi. Nhưng không biết vì sao, trong lòng lại là lệ rơi đầy mặt.

6. Chương 6

Đạo này, nếu như lấy buôn bán hàng hóa là ví dụ, dường như chẳng còn xuất bản một người đàn ông tốt nữa, trên thị trường nếu rao bán một người đàn ông tốt, không tỳ vết, thì khẳng định chỉ là hàng nhái, không cần thận mua phải là hối hận cả đời.

Cũng như người tên Tề. Ừ, trước lúc về nhà, cô cũng quên hỏi tên anh rồi.

Tóm lại, giống như Zack – một người đàn ông vô cùng anh tuấn nhưng cũng vô cùng hư hỏng, cầm trong tay vô số tiền bạc của phụ nữ, tiêu xài không giới hạn, khiến cho bao cô gái mộng ảo nghĩ rằng anh là người giàu có.

Nhưng giấc mơ ở bên cạnh một người đàn ông vô cùng hoàn hảo thì rất ngắn ngủi, số lượng cũng rất chừng mực, nếu như túi tiền không đủ sâu, tiền bạc không đủ hùng hậu thì không có tư cách ở bên cạnh anh.

Haizzz, đầu năm nghĩ tới đường tình yêu sao mà khó khăn quá.

- Ngải Tiểu Diễm, tôi khẳng định cô là một cô gái ngu xuẩn, một người đại ngu xuẩn! - Nghe xong tiếng gào khóc của cô, người bạn Rhona được xưng là chị em tốt trừng mắt lạnh lùng nhìn cô.

Tâm tình đã đủ buồn bực, nghe vậy, trái tim Ngải Diễm như bị ai đó hung hăng chọc một nhát, cột máu phun ra. Rhona còn nói:

- Được gặp gỡ cái người đàn ông vừa đẹp trai lại hư hỏng với số lượng có hạn kia mà may mắn của cậu, thế mà cậu lại để cho anh chạy mất! Cậu nên nhảy xuống biển đi, hay tớ sẽ mở cửa sổ tầng lầu hai ba rồi đẩy cậu xuống?

Thế giới rất nhỏ, duyên phận thật khéo, cô và Rhona mặc dù không làm việc cùng một công ty, nhưng hai công ty cùng có sản phẩm buôn bán ở cùng một tòa nhà, chỉ cách nhau mấy tầng, mỗi buổi trưa bọn họ lại gặp nhau, cùng ăn cơm trưa cùng nhau nói dóc.

- Có tiền không mua được chân tình, không phải cậu nói những lời này với mình sao? - Ngải Diễm nghiêm chỉnh kháng nghị.

- Những cô gái đến tuổi chúng ta, tìm được chân tình để làm cái rắm gì! Chẳng còn là những cô gái mười sáu, mười bảy tuổi dễ dàng tin vào truyện cổ tích. - Rhona hung ác liếc mắt nhìn cô gái ngu xuẩn một cái, còn nói: - Nếu không tìm được người phù hợp với lý tưởng, lại không muốn chịu thiệt, thì nên biết cách giải phóng, bỏ qua tất cả đi tìm cái gọi là thỏa mãn.

Ngải Diễm mới vừa bỏ trứng mận vào trong miệng thiếu chút phun ra ngoài, cô mệt mỏi vỗ vỗ ngực vài cái, miệng hồ đồ nói ra lời an ủi

- Cậu quá phóng khoáng rồi!

- Đây không phải là phóng khoáng, cái này gọi là giải thoát. Ở tuổi của chúng ta, việc yêu và thương đã sớm không còn nữa, trọng điểm là tìm người đàn ông có thể cho ta thỏa mãn về tinh thần và thể xác mà thôi. Con gái trên đời rất nhiều, đợi chờ chỉ uống phí mà thôi. - Rhona mới vừa nói xong, bên tay phải liền nhìn thấy có mấy người đàn ông đang đứng cười sặc sụa, bên tay trái còn có mấy cô gái phun sạch Hồng trà trong miệng ra, Ngải Diễm nặng nề nuốt xuống miếng trứng mận, thiếu chút nữa đã bị bạn tốt làm cho chết ghen rồi.

- Khụ khụ khụ khụ. Rhona nhỏ bé, cô thật là sắc bén đó.

- Đây không thể trách được, muốn trách, thì trách đàn ông quá hèn yếu - Rhona vừa nói ra, những cô gái đang ngồi bên cánh trái của cô điên cuồng đồng tình mà gật đầu, còn những người con trai ngồi bên cánh phải thì mặt mày trở nên đen xì.

Ngải Diễm dè dặt âm lượng, buồn rầu nói:

- Nhưng tiền người đàn ông kia dùng đều cho những quý bà chu cấp, cũng thường lui tới bên cạnh những người đó, tớ nghĩ rằng anh ấy không thích hợp với mình.

- Số lượng cực phẩm được như thế thì không nhiều, nếu cậu không nhanh tay giữ lấy thì chờ mua hàng nhái đi.

- Haizzz, chẳng lẽ cậu muốn tớ quay đầu lại tìm anh ấy sao? – Con gái thì nên làm như thế sao? Bỏ cả hư vinh và lòng tự trọng?

- Quay đầu lại tìm anh ấy thì sao nào, rất hợp lý, nếu như anh ta giống như cậu hình dung thì được xem là cực phẩm; đổi lại là mình, dù anh ta ở chân trời góc biển nào tớ cũng phải lật tung mọi thứ để tìm ra anh ta, sau đó đem anh lên giường ép cho khô.

Nhìn đến ánh mắt bốc lửa của bạn tốt, Ngải Diễm không khỏi run mình. - Không cần hung ác như thế chứ

- Cho nên mới nói cậu ngu xuẩn. - Rhona tiếc việc mình rèn sắt không thành thép mắng. - Nếu anh ấy nói muốn cùng cậu tiếp tục, miếng thịt béo đã tới miệng vì sao cậu không ăn? Ngu xuẩn mà!

Ngải Diễm nghe câu nói đó, đáy lòng thật buồn bực, bữa cơm trưa nay, hoàn toàn không có biện pháp tiêu hóa, đến buổi chiều cố gắng nuốt tất cả vào dạ dày để tiếp tục làm việc.

Cô mất tinh thần nghiêm trọng trong cả ngày hôm nay, thật vất vả mới cầm cự đến giờ tan việc, bước ra khỏi tòa nhà lớn ở Đài Bắc, nhìn những ánh đèn đường rực rỡ, mây tím chầm chậm trôi.

Khép lại những mệt mỏi mặc chiếc áo khoác màu trắng vào, Ngải Diễm ngẩng đầu nhìn lối đi xuống lầu, thấy những chậu cây thông mừng giáng sinh, đột nhiên nhớ tới hôm nay là đêm Giáng sinh, khó trách vừa đúng sáu giờ mọi người liền rời khỏi công ty, cứ như trong công ty có quỷ ám vậy.

Ngải Diễm thở dài một hơi, xoa xoa đôi tay, đem nửa gương mặt vùi vào khăn quàng cổ, ánh mắt buông xuống, nhìn chằm chằm đế giày của mình và bước đi. Nhìn những đôi tình nhân đang ân ái trên phố phường, chẳng suy tư hôm nay mình phải ăn tối với món gì, cô đưa tầm mắt nhìn vào một cửa hàng nhỏ, tiện tay dò xét các món ăn, tiện mắt nhìn qua một chút, cô chọn cơm với thịt gà Kanto.

Trả tiền xong, cô mệt mỏi bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, đột nhiên chạm mặt cô gái mà cô đánh chết cô cũng chẳng muốn chạm mặt.

- O, Diễm Diễm. - Thái Vi một thân toàn là quần áo hàng hiệu, trực giác liền rơi vào người của Ngải Diễm đang cố giả chết.

Ngải Diễm gượng cười. - Hi, thật là trùng hợp. - Tại sao cái bà tám này cứ như một con gián nhỏ cố tình bám lấy cô? Hôm nay thật không muốn gặp cô ta mà!

- Bữa tối cậu tính ăn như thế này đó hả? Không thể nào?! - Thái Vi khoa trương thét lên. - Quá bi thảm đi! Hôm nay là đêm Giáng sinh, sao cậu không đi ăn bữa tối lãng mạn với người bạn trai giàu có là tổng giám đốc ấy? Thật là ngại nhé! Sẽ không phải vừa từ đảo về liền chia tay đó chứ?

Trong lòng Ngải Diễm rắc một cái, nụ cười trên mặt cũng biến mất không dấu vết, bàn lạng lẽ siết chặt hộp cơm trong tay.

- Tưởng tượng của cậu quá phong phú rồi, Zack quá bận rộn, chúng tớ dự định sẽ dùng bữa tối chung vào ngày mai, nên bữa tối lãng mạn không dùng hôm nay được, tối nay tớ phải tận lực tiết kiệm để ngày mai chiến đấu chứ.

- Thật không? - Thái Vi lên mặt chất vấn.

- Anh ấy là tổng giám đốc một công ty lớn, hết cách rồi, mỗi phút mỗi giây đều rất bận, không được thoải mái như chồng cậu, có thể cùng cậu ăn bữa tối lãng mạn ngay đêm Giáng sinh, nhưng trách sao được, tớ là bạn gái của anh ấy, phải thông cảm cho anh ấy. - Ngải Diễm thở nhẹ ra, vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Tôi không có thời gian, Bye. - Thái Vi tức giận nhìn cô.

- Bye. - Ngải Diễm mỉm cười, nhắc chân không đợi chờ, liền mình bước về con đường phía trước.

Đi vào công viên nhỏ quen thuộc, Ngải Diễm suy sụp hạ hai vai xuống, chán nản ngồi bịch xuống ghế, cầm hộp cơm nóng, lỗ mũi ê ẩm, cô thật sự muốn khóc một trận.

Haizzz, cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy? Phùng má giả làm người mập đợi chờ đến ngày tháng nào đó? Nhất thời khiến ình vui vẻ lên, nhưng vì sao lòng vậy khó chịu như thế, cuộc sống của cô quá nhiều khổ ải.

Cầm miếng thịt gà lên gặm, Ngải Diễm hít một hơi dài, chớp mũi hồng lên, hốc mắt chẳng có tiền đồ mà đỏ ửng.

Nhìn bầu trời đêm huyền hoặc, đèn phố phường rực rỡ, ở phía xa có một đôi tình nhân đang nhìn nhau cười, họ trao đổi quà cho nhau, chỉ mình cô ngồi cô đơn trong công viên, bên cạnh có mấy con chó lang thang đang nhìn chằm chằm vào cô, mắt lộ vẻ hung ác, tình cảnh này là sao?.

Một cơn gió lạnh quất vào mặt cô, bên chân lẩn quẩn vài chiếc lá khô, cô nhấp một hớp canh nóng, dạ dày dần ấm lên, nhưng đáy lòng vẫn là sự trống rỗng.

Chén súp bị bỏ quá nhiều bột ngọt khiến đầu lưỡi cô tê dại, cô cắn một miếng gà Kantō, sau đó mở hộp cơm nắm ra, cắn một miếng nhỏ, nhưng chẳng thể nào nuốt trôi.

Có lẽ, phần cơm này cô nuốt không nổi rồi, cô chỉ có thể nuốt vào uất ức và khổ sở mà thôi. Có lẽ vì quá đau khổ, cho nên nuốt không trôi, càng chẳng biết gì sao mình lại bi thảm như hiện tại.

Ngẩn người trong chốc lát, Ngải Diễm cắn một miếng cơm nắm rồi bỏ nó xuống đất, bầy chó lang thang nhanh chóng tiến lại ngậm nó vào mồm và tha đi nơi khác.

Cô lấy chiếc điện thoại di động trong túi áo khoác ra, nhấn một dãy số tưởng đã quên nhưng không ngờ nó vẫn nằm trong đầu, đề xuống nút send.

Khi đó, cô quả quyết anh sẽ nhanh chóng bắt máy, nhất định sẽ đả thương lòng tự trọng của cô?

Chuông reo thật lâu, cô hít hít chớp mũi, đang muốn đề xuống nút kết thúc, điện thoại chợt thông, một giọng nói đàn ông quen thuộc liền vang lên.

- Là tôi. Ngải Diễm. – Cô rũ lông mi dài xuống, vẻ mặt hốt hoảng, một tay nín chặt áo khoác.
- Tôi biết. – Anh dùng một giọng điệu không cao không thấp, không thể đoán được anh đang vui mừng hay đang tức giận.
- Anh. Đang bận sao?
- Ừ.
- Thôi, vậy tôi không quấy rầy anh nữa, Bye
- Ngải Diễm, cô còn muốn lừa dối chính mình đến bao giờ nữa? – Người đàn ông ở đầu dây bên kia điện thoại cau mày, anh không vui khi cô nửa đường liền bỏ cuộc.
- À không phải, anh đang bận, tôi chờ anh hết bận rồi gọi lại – Cô cười nhẹ, chính cô cũng biết đó là một nụ cười khô khốc.
- Cô đang ở đâu?
- Hắc hắc, ở trong lòng anh. - Mới vừa nói xong, cô liền cảm thấy ớn lạnh, tuyệt không buồn cười, sờ mũi một cái liền nói chỗ mình đang ở cho anh
- Ở đó đợi tôi – Anh phân phó xong, cũng không đợi cô trả lời, lập tức cúp điện thoại.

Mười lăm phút qua sau, một thân hình cao lớn đã xuất hiện tại công viên nhỏ, khi đó cô đang ngồi trên một băng ghế dài, cả trái tim đều chua xót.

Không phải loại bi ai làm lòng chua xót, mà vì, cuối cùng cũng có một người đàn ông đặc biệt đi đến chỗ cô, khiến lòng cô mừng như điên nên lòng mới chua xót.

Anh mặc một bộ đồ Tây màu xám đậm, áo khoác dài tới gối mà đen, được may bằng chất liệu len dày, đường may được cắt xén tao nhã, càng tô điểm cho vẻ đẹp anh tuấn của anh.

Khi người đàn ông xinh đẹp đó đi về phía cô, dừng ở trước mặt cô, khiến Ngải Diễm có chút bối rối. Người đàn ông này thật đẹp, quá anh tuấn, khiến cô tim đập không nổi.

- Cô muốn ngồi đây ngẩn ngơ ước hẹn cùng lũ chó lang thang, hay lên xe nhận không khí ảm áp? - Đưa bàn tay to lớn ra trước mặt cô, Tề Trọng Khải để lộ vẻ mặt không khiên nhẫn nghe cô giải thích.
- Tôi.

Ngải Diễm yếu đuối, nhưng không đợi cô trả lời, mấy giây sau đã bị Tề Trọng Khải kéo dậy, nửa ôm nửa nín lúi cô ra khỏi công viên, sau đó bị anh thô lỗ nhét vào trong xe hơi Bentley.

Đèn đường phát ra ánh sáng yếu ớt, Tề Trọng Khải đem cô gái trong ngực đẩy tới vách tường cạnh cầu thang, nâng gương mặt lạnh lẽo cô lên ra sức hôn, ra sức mở lòng để cho hai linh hồn được hòa quyện vào nhau

Không ngờ cô còn nhớ nhung anh hơn tượng tưởng của mình

Chỉ còn mười bậc thang nữa đã vào đến phòng ngủ, nhưng dục vọng như sóng nhiệt, anh ngay cả một giây đợi chờ cũng không thể.

Anh cũng chẳng ngờ mình lại có nhiệt tình với cô gái này như thế.

Nhận được điện thoại của cô, anh chẳng có một giây suy tư, lập tức đi tới bên cạnh cô. Anh nghĩ là mình muốn xem vẻ mặt hối hận của cô, muốn cô biết cô thật ra cũng rất quan tâm anh, giữa bọn họ không phải chỉ có quan hệ chủ - tớ.

Một lần lại một lần muốn hòa quyện lẫn nhau, điều mà họ tham luyện không chỉ là dục vọng, mà còn có hai trái tim đang rung động, chỉ có điều chân tình ấy ẩn núp phía sau nụ cười.

Anh muốn cơ thể của cô, lòng của cô, toàn bộ những gì thuộc về cô, toàn bộ.

Tháo áo khoác của cô ra, thô lỗ lột chiếc áo len của mình xuống, đem gương mặt tuần tú vùi sâu vào nhũ hoa của cô, cắn đứt áo ngực làm bằng vải tơ, có được điều mình mong muốn, anh không ngừng ngậm, cắn, liếm.

- Không. Đợi chút. tôi muốn nói với anh. A. đừng cần. - Nhụy hoa nhảy cảm đột nhiên bị anh gặm nhẹ, cả người cô run rẩy và sợ hãi, bụng dưới nổi lên một trận cuộn phong.

Không cho cô có chút thời gian để thở dốc, anh nhanh nhẹn cởi hết quần áo trên người của cô xuống, đôi tay nâng nhũ hoa trắng nõn lên, vội vàng vuốt ve, còn dùng môi lưỡi nuzzle nhụy hoa ngọt ngào.

- A. Ừ. - cô nghĩ rằng sẽ đẩy anh ra, nhưng đến cuối cùng là càng ôm chặt anh hơn, cong lưng lên, đem khát vọng hướng đến miệng anh.

Anh giống như thèm khát đã lâu, mở miệng thật to mà nuzzle liếm, phát ra những tiếng chắc chắc, ngón tay ma sát khiến cho cô cũng phát ra những tiếng rên rỉ.

Nhiệt độ mỗi lúc một giảm, đầu lưỡi mem theo nhũ hoa chạy đi xuống, lướt qua chiếc bụng phẳng lì, cố ý dừng lại ở cái rốn nhỏ, uốn lượn đảo quanh, làm cơ thể cô không thể đứng thẳng được, cũng nhanh chóng xụi lơ xuống.

- Em thật ngọt, thật tốt. - Môi của anh đi tới Lace (viền tơ) quần lót của cô, ngón tay phụ trợ kéo nó xuống, phẩn hoa mềm mại toát ra mùi thơm đặc biệt và nơi tư mật giờ đã ướt đẫm, không có gì cản trở đôi mắt tham lam đang chăm chú nhìn

- Không. - Đôi mắt rũ xuống vì mê mang, giật mình khi nhìn thấy đôi mắt toét lửa của anh đang suông sã vùng kín của cô, cô vội vàng muốn dùng đôi tay mình che giấu, cuối cùng chỉ phí công mà thôi.

Anh vươn tay ra, tách hai đầu gối đang run rẩy của cô, một tay xoa nắn nhũ hoa mềm mại, một tay cô lại đi vào trượt xuống động mật bên dưới, hai ngón tay chụm lại đi vào bên trong.

- A ừ. - Mật dịch bắt đầu chảy ra, tràn ngập động hoa, chỉ chốc lát sau, chân của cô đã ướt thành một mảng lớn rồi.

Anh đẩy hai miếng thịt non của cô ra, động tư mật màu đỏ tươi giống như một đoá Tường Vi vừa nở rộ, hấp dẫn khiến anh tự nguyện cúi người ngất lầy đoá hoa kia.

Cảm thấy được cái lưỡi của anh đang liếm láp quanh mật động, anh còn cố tình dùng chóp mũi cọ qua lại ngoài cửa mật động, chỉ chốc lát cơ thể của cô nổi lên nhiệt hỏa điên cuồng như núi lửa sắp phun trào, hai chân không hề xấu hổ mà mở rộng ra.

Anh nâng cặp mông trắng như tuyết của cô lên, ngậm cả động tư mật ngọt ngào vào miệng, đầu lưỡi trượt vào sâu bên trong động, điên cuồng liếm cố ý để nó xồng ra thật nhiều mật dịch.

Cô dùng anh tay chống lên vách tường, ánh mắt như sương mù không ngừng bay cô. Nơi này là nhà của anh, một gian nhà diện tích mấy trăm mét vuông, còn có vườn ra rộng lớn, nhưng căn bản cô không có thời gian để xem xung quanh.

Vừa vào cửa liền bị anh kéo lên cầu thang, thậm chí ngay cả căn phòng như thế nào cô cũng chưa nhìn qua, chỉ biết nơi cô đang đứng là cầu thang.

- A. - Tiếng rên rỉ bật ra khỏi cái cổ mảnh khảnh của cô, cô không tự chủ được mà dần hòa mình chiếc lưỡi đang tiến vào mật động của cô, cái eo nhỏ như đang cổ động với hành động của anh, nó khẽ lắc qua lắc lại vô cùng hấp dẫn.

Dịch ái trong suốt dính đầy gương mặt của Tề Trọng Khải, anh mở miệng thật to để có thể uống từng ngụm từng ngụm, đầu lưỡi nóng liếm láp nơi tư mật, khiến cho động mật nhạy cảm bắt đầu co rúc lại, anh mới lui ra ngoài.

- Không. đừng như vậy. - Trong cơ thể trống không, giống như một cơn lửa tà ác thiêu rụi lý trí của cô, cô nhỏ giọng khóc sù sùi, ánh mắt mê mang tổ cáo việc anh đột nhiên rời đi.

Thế nhưng anh lại cười, cười đến có thể so với thiên sứ còn xinh đẹp hơn, so với ác ma còn tà ác hơn, anh nắm lấy tay cô, kéo đến vật phái nam giữa hai chân anh, liếm hôn cánh môi đỏ thắm của cô, dùng một giọng nói khàn khàn trầm thấp, rồi lại thúc giục cô:

- Giúp anh cởi ra, anh sẽ cho em nhiều hơn

Đôi tay nhỏ bé nghe được chỉ thị của anh, lập tức cởi dây nịt nơi thắt lưng, cố gắng mở cúc quần xi-líp ra, kéo vạt áo sơ mi lên, vật phái nam được giải thoát, hơi thở lay động, một mùi vị phong tình chạy vào mũi, giống như một hương vị khiến người ta hồn mê phách lạc, khiến tâm cô say mê, khát vọng muốn có được anh càng ngày càng mãnh liệt .

- Tề. Cho em. Em muốn. - Cô không cách chịu được, từ từ cắn nuốt sự trống không của mình, tay nhỏ sờ lưng tung trên dục vọng của anh, đem mật động của mình tiến đến gần anh.

Anh mỉm cười, bóp nhẹ gương mặt của cô, đầu lưỡi trượt vào khoang miệng cô, hấp thụ nguồn mật mới, một tay ngăn chặn bàn tay nhỏ bé của cô đang vuốt ve vật nam tính của anh, hướng dẫn cô làm như thế nào để lấy lòng anh.

Lúc dục vọng hòa lẫn vào nhau bị đốt đến sôi ùng ục, anh gấp gáp móc vật đồ ngẫu to lớn ra, ôm lấy cái hông của cô, để cho hai chân trắng nõn của Ngải Diễm quần lấy eo anh.

- A. Thật là nóng. - Trong phút giây Nhiệt Thiết cắm vào mật huyết, cô ngửa cổ lên, tròng mắt mê say, cái lưỡi thơm tho lưỡi biếng lẹ ra, ngậm lấy cái lưỡi của anh.

Kịch liệt đút vào, cơ hồ đánh bay hồn cô, động tư mật bị anh đảo vài vòng khiến nó vừa sưng vừa đỏ, dịch ái chảy xuôi xuống, vật thô cứng to dài, dễ dàng không chút kiêng kỵ xông vào.

- Cảm thấy sao? Anh ở bên trong cơ thể em, tràn đầy, toàn bộ đều là của anh. - Anh thuận thế tấn công, không chút gián đoạn, càng chen vào càng sâu, càng chen vào càng nhanh.

Miếng thịt non cắn chặt vật nam của anh, theo mỗi lần gấp gáp thô bạo của anh mà mở ra đưa vào, sau đó lại bị anh hung hăng cắm vào, khoái cảm không ngừng tăng lên, lửa nóng tê dại lan tràn khắp cơ thể.

- A. Quá nhanh. Tề. Ách a.

- Em yêu thích anh như thế sao. - Anh rên lên một tiếng, cười nhẹ, đôi mắt đẹp buông xuống, thưởng thức cặp nhũ hoa trắng nõn, ngón tay vịn chặt viên lồi châu, không ngừng dùng ngón tay ma sát.

- A hử. - Nghe hai người dâm lãng phát ra, hai gò má cô đỏ bừng, rồi lại không thể không trầm mê với những đợt sóng khoái cảm đang dâng.

Hỏa dục bùng nổ, anh ngậm đầu nhũ hoa trắng nõn của cô, giống như muốn đem cô hung hăng ăn sạch sẽ, xích thiết nóng hung mãnh đút vào, hoa huyết mềm mại càng ngày càng ướt, bắt đầu co rúc lại, càng quần chặt lấy anh.

Cuối cùng một đạo sáng rực màu bạc đánh tới mắt cô, cô phát ra một tiếng than nức nở, thân thể bắt đầu co quắp, thân động mật bắt đầu co rút, hút hoàn toàn vật phái nam của anh vào trong.

Cảm giác sướng khoái và tê dại ở bên trong, cô nếm những đợt thủy triều dâng như cơn sóng lớn bao phủ lấy cô, thần trí Ngải Diễm cơ hồ mê loạn, đôi tay hăm sâu vào cánh tay Tề Trọng Khải.

Anh bế cô không ngừng co rúc, gấp gáp xoắn lấy động hoa của cô, vật nam thũng trương kiên cường như cũ, huyết mật mềm vội vàng đứng thẳng lên, lỗ hồng lớn lối khe hé mở, một cổ khát vọng nóng bỏng thả ra.

- Không cần. Rất nhám. A a. - Thân thể của cô bởi vì đạt đến khoái cảm mà run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn cắn bờ vai của anh, nhũ hoa đung đưa không ngừng ma sát lồng ngực vững chãi của anh, mang đến nhiệt độ vô cùng thư thái.

Bóng dáng giao hoan phóng đại trên mặt tường, ái dịch thối lất phất trong không khí tràn đầy mùi dâm mỹ, vật phái nam sưng cứng rắn xâm nhập một lần lại một lần, nhiệt thiết cấp tốc ma sát hoa vào thành vách, khoái cảm tê dại giống như nhiệt hỏa dâng tràn, tiếng giao hợp ứ át đánh tan thị giác.

Cô chìm vào vòng xoáy khoái cảm, tất cả đều bay bổng, cái miệng nhỏ nhắn vô ý thức ngâm nga những tiếng rên rỉ dâm dăng, cảm giác không ngừng co rúc, run rẩy, thuyên luyên, dịch mật mềm mại đầy phong phú, lấp đầy, đầy lòng trống không ngừng cuộn cuộn.

Làm sao cô kháng cự được anh, anh ngọt ngào lại tà ác và hấp dẫn, cô chỉ có thể trầm luân, đắm chìm khi cùng anh vui vẻ, tham lam yêu cầu nhiều hơn.

Ái dục giàn giụa bên trong cơ thể, ngôn ngữ chỉ là thứ dư thừa, nhiệt độ cùng mùi vị mới là chân thật.

Anh đem mình cứng rắn khảm vào nơi mềm mại của cô, ái dịch chảy xuôi giữa hai chân, cô đem anh trói buộc thật chặt, vị ái quanh quẩn cùng mùi hương cơ thể cô.

Vật phái nam cường hãn đã man đoạt lấy bên trong, cô đã đứng trên đỉnh khoái cảm, mà anh vẫn còn rõ bên trong cơ thể ướt ướt và êm ái của cô.

Ngoài cửa sổ bóng đêm rất nồng, giống như vầy mực, không khí lạnh lẽo len vào cửa sổ, phát ra tiếng vang hoan ái, đem thân thể của hai người trong căn phòng hâm nóng.

Ngải Diễm nằm trên chiếc chăn làm bằng vải tơ tằm, ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt mê man, cái miệng nhỏ nhắn thưởng thức cây đuốc cứng rắn của anh, chiếc lưỡi nhuần nhuyễn lượn quanh đỉnh lỗ, dùng một sức lực bú liếm.

Thân thể của Tề Trọng Khải bắt đầu căng thẳng, hô hấp nặng nhọc, cánh tay dùng sức đỡ lấy gáy cô, giống như đang thúc giục cô xâm nhập sâu hơn.

Ánh mắt của cô tràn đầy mê luyến, tham lam dính lên bộ phận nam tính của anh, anh giống như một bức tượng điêu khắc xinh đẹp, càng làm tim cô nóng lên, bụng dưới buồn bực, nhẹ cọ lên cánh hoa đã rịn ái dịch, một khối ướt đầm lặng lẽ hiện ra.

Anh tráng kiện bắt đầu co rúm trong thân thể cô, cổ ý rê lên xuống, tay nhỏ bé khẽ xoa tròn, để cho anh nhanh chóng đạt được khoái cảm.

Mái tóc dài xõa ra, rõ ràng nhìn thấy cô nhả ra nuốt vào vật cứng rắn to lớn của anh như thế nào, mặc dù tình dục chiếm lĩnh trí giác, ánh mắt anh vẫn thâm thúy nhìn lửa nóng của mình cùng những biến hóa chặt chẽ của cô.

Nhìn mi tâm cô vận nhẹ, ánh mắt mê man như mờ hơi nước, miệng nhỏ nhắn như cánh hoa hồng bao bọc vật nóng của anh, thỉnh thoảng đem khạc ra, cái lưỡi mềm mại đưa qua đưa lại, tỉ mỉ liếm láp làm nó trở nên ướt đầm.

Miệng của cô cũng tựa như hoa huyết non nớt, ướt ướt, êm ái, mềm mại, như một đóa hoa bằng nhung gói trọn anh vào trong, nuốt lấy anh, hàm răng trắng đều trượt nhẹ qua gân xanh trên vật nam, khoái cảm tê dại trong nháy mắt từ hồng xông lên ốt.

Anh thở hổn hển, bao quy đầu rịn đầy mồ hôi, bắt đầu thẳng đứng thẳng tắp trong miệng của cô, cô cũng không yếu thế chút nào, dùng sức bú, giống như yêu nữ đói khát, muốn uống hết tinh dịch ngọt ngào.

Chốc lát, vật nóng của anh phun sạch tơ lụa trắng đục vào khoang miệng cô, cô ho khan, anh mới đau lòng lui ra khỏi miệng cô.

Nơi cổ họng mặc dù nóng rực giống như lửa đốt, vậy mà khát vọng dưới bụng vẫn tăng không giảm. Không để ý tới việc anh dịu dàng trấn an, cô kích động đẩy anh ngã, hai chân trắng nõn tách ra, vịn vật nam được bôi trơn bằng dịch ái nhưng dục vọng vẫn chưa tắt của anh, khó nhịn xông xáo cô từ từ cắm nó vào động mật của mình.

- A. - Trong nháy mắt bị lấp đầy, nơi sâu hút tràn đầy, cô ngửa cằm lên, gương mặt đỏ tươi kiểu mỹ nữ ra nụ cười thỏa mãn.

- Mới như vậy đã thỏa mãn rồi sao? - Hai tay anh vịn vòng eo mảnh khảnh của cô, vật nóng mới vừa đi ra, lại kiên cường thũng trương dính vào động tư mật, đuổi cho thân thể cô một hồi lắc lư, tuyết non mềm mại cao vút và sáng ngời.

- Ách. Thật thoải mái. Tề. Nhanh hơn chút nữa. A a.

Thân thể bị lấy lòng, cô mất hết không chế ngậm nga nức nở, đôi tay nhẹ nâng nhũ hoa dập dờn, thuận theo bản năng tự nhiên mà xoa bóp.

Hình ảnh dâm lãng khiến thị giác của anh bị kích thích, anh không thể không vươn cao lồng ngực rắn chắc, ôm thân thể xinh đẹp đến gần, há mồm ngậm đôi nhũ hoa tròn trịa và mềm mại, cổ ý phát ra những tiếng nút vang dội.

Thân dưới hai người quần quít, ái dịch ướt át theo tần số gây rối vẩy ra ngoài, hoa huyết ngậm hoàn chỉnh vật nam căn cứng ở bên trong, ôm ấp thật chặt, thịt non mềm mại gói trọn mỗi dây thần kinh của anh.

Thời gian chao đảo, tầm mắt mê loạn, bọn họ giống như hai con thú trong thời kỳ đầu động dục, tham lam mà không tiết chế, cuồng dã cuồng lấy nhau.

Đếm không hết bao nhiêu lần bọn họ cùng nhau lên đỉnh, trên chiếc chăn tơ tằm màu xám bạc hai thân thể điên cuồng với những màn giao hoan, không biết qua bao lâu, cô nằm lỳ ở trên giường, mông chống cao, anh quỳ gối phía sau, đâm thật sâu vào động mật ướt át.

- A hử. đừng. Ô. sâu quá.

Tay nhỏ bé níu chặt ga giường, cái miệng nhỏ cắn một góc chiếc gối, cô cảm giác thân thể nhạy cảm chẳng còn là của mình nữa, khoái cảm không ngừng đánh tới, quá nhiều vui vẻ hòa trộn với nhung nhớ tích lũy trong lòng, theo từng đợt cao triều mà như sắp nổ tung.

- Nói bậy, rõ ràng em còn muốn, bên trong ướt như thế, nóng như thế, còn quần anh không thả, thế nào sẽ không cần?

Cột lửa y hệt như sắp phun trào, xoáy sâu, điên cuồng tấn công vào cấm địa phức tạp và bí hiểm của cô, lúc sâu lúc cạn, thỉnh thoảng ác liệt chĩa vào nơi mẫn cảm nhất ở giữa động mật, khiến cô chỉ biết rên rỉ gọi tên anh.

- Tề. đau quá. A a. đừng.

- Rất thoải mái chứ? Anh sẽ khiến em thoải mái hơn, trước đó em phải trước chịu đựng, hả?

Lồng ngực hùng tráng đè lên tấm lưng trắng như tuyết của cô, cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực trở nên phiếm hồng, khóe mắt rỉ ra vài giọt nước mắt. Anh từ phía sau lưng lấy đôi nhũ hoa của cô, dùng sức xoa bóp, đầu nhũ hoa trở nên cứng hơn rồi, dục hỏa sau một lúc rong chơi cũng tăng lên đáng kể, nhưng anh cũng không dừng lại, để giúp cho cơ thể hai người được giải thoát.

Tình dục vô hạn, thời gian như ngừng lại, ngoài cửa sổ vang lên tiếng gió khe khẽ giống như tiếng người tình nỉ non, bọn họ bị dục vọng vây lấy đến mức quên trời quên đất, hai cơ thể khích khao vây lấy, đầu óc oanh tạc, kéo dài vô tận.

- Chúng ta nhất định là điên rồi. Đúng, điên rồi.

Ngải Diễm kiệt sức, nằm trên ngực Tề Trọng Khải, hai mắt mờ mịch, giọng nói yếu đuối như không thể tin.

- Anh xấu xa! Chúng ta thể nhưng làm suốt cả đêm. – Cô lầu bầu, nhưng lại như người say rượu, vậy chẳng thể nào nhớ nổi mình làm sao có thể lên giường được, sau đó bắt đầu điên cuồng tiếp tục.
 - Em không thấy làm một đôi tình nhân thật sự đây là hoạt động tốt nhất sao? – Anh rê đôi tay theo dọc cơ thể trần truồng của cô, giọng điệu vừa lòng, một lần lại một lần làm cho cô phát sinh ảo giác, nhưng đây không phải là trời xanh biển rộng ở đảo Luân Lý.
 - Nói hư nói vượn! Hôm nay là đêm Giáng sinh!
 - Đó, vậy thì càng đáng yêu hơn, giữa người tình thì đây là món quà tặng tốt nhất dành cho đối phương.
 - Anh can đảm nói thế sao. - Khuôn mặt cô nhuộm đỏ, lại không dùng khí trường anh, trước sau đều nghĩ đến định nghĩa về quan hệ nhảy cảm của hai người – Anh vừa mới nói cái gì?
- Nghe ra trong giọng nói của cô có sự kinh hoàng, khóe mắt anh nhếch lên, trong lòng cười thầm.
- Giữa người tình, ân ái là món quà tặng thực tế nhất.
 - Cho nên. Chúng ta là người yêu rồi hả? – Cô khốn hoặc nhìn anh, những mâu thuẫn hiện lên trong lòng, bên dưới lại có cảm giác ươn ướt, để cho trái tim anh ngứa ngáy.
 - Vậy thì em trả tiền cho anh đi? – Anh đưa một lưỡi dao chém tới, như muốn bổ đôi trái tim của cô ra.
 - Anh hiểu lầm rồi, tôi không muốn anh làm Ngưu Lang của tôi. - Hiểu lầm khiến lòng anh bị thương, cô tranh thủ thời gian giải thích.
 - Anh cũng không muốn xem em là khách hàng, cho nên từ hôm nay trở đi, chúng ta bắt đầu chính thức qua lại – Anh vừa lòng nên tuyên bố.
- Cô ngậy người mấy giây, khóe miệng không nhịn được cong lên, hai tay vòng chặt eo anh, gương mặt đỏ gấc dính lên ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh, trong lòng vui sướng vì thu hoạch lớn đến không ngờ này.
- Cuối cùng, cô hài lòng nói: - Merry Christmas. - Được rồi, tiếp nhận sự thật, dục vọng gái ế rất cao. Rhona nói đúng, cô gái từng tuổi này, thỏa mãn về cả tinh thần và thể xác mới là quan trọng, mặc dù nói không biết tình cảm này sẽ phát triển đến mức độ nào, nhưng ít ra, cô muốn cùng người đàn ông này tiếp tục đi tới...

7. Chương 7

- Không tệ lắm, cuối cùng cũng thông suốt.
- Vào giờ nghỉ trưa ngày thứ hai, trong phòng ăn ồn ào, Rhona nhìn qua những chuyện cuối tuần qua, nhìn một loạt từ trong ra ngoài cơ thể Ngải Diễm, ánh mắt trở nên ranh mãnh và mập mờ.
- Ngải Diễm bị nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, phải xuống những vương mắc, vội vàng đem thịt trong canh của mình đẩy qua.
- Lo ăn cơm của cậu đi, làm gì cứ nhìn chằm chằm vào tớ như thế... tớ không phải là thịt bằm.
 - Dạ, cậu không phải là thịt bằm, nhưng trong mắt đàn ông cậu là một tô thịt vô cùng ngon miệng. - Rhona để đĩa xuống, đưa tay chống cằm, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.
 - haizzz, haizzz, haizzz, cậu nhìn một chút đi, như thế nào được xem là một miếng thịt tươi ngon, có phải đó cậu khóc lóc than thở mong người ta dùng tay mà cũng không được phải không, Ngải Diễm, cậu đã có một ngày chủ nhật dâm dăng.
- Ngải Diễm kinh hãi một chút, vuốt ve trên má rịn đầy mồ hôi hột, tròng mắt tức giận với bạn tốt.
- Cậu rõ ràng đã thành công trong việc đã thông tư tưởng của tớ rồi đó

Toà nhà lớn có vô số công ty nhỏ, ít nhất cũng có từ bốn đến năm mươi người, tin nhiều chuyện được truyền đi rất nhanh, nội dung có thể tùy thích người kể biên soạn.

- Thăng thần được khoan hồng, cậu đã đi tìm anh ta đúng không? - Rhona cũng không tính buông tha tra hỏi.

Ngải Diễm nói quanh co chốc lát, đơn giản làm ọi chuyện sáng tỏ, đem đầu đuôi câu chuyện đêm Giáng Sinh kể ra.

- Ngải Diễm, làm rất khá! Tớ thấy làm hãnh diện khi có người bạn như cậu! - Rhona nghe, giơ ngón tay cái lên, cho cô một lời khen.

- Ngày đó tớ cũng chẳng biết mình như thế nào, chỉ một mối lầy diện thoại ra gọi cho anh ấy. - Ngải Diễm than nhẹ, cái miệng nhỏ nhắn cắn chiếc dũa, trong đầu hiện lên gương mặt của Tề Trọng Khải, trái tim không khỏi một hồi tê dại.

- Nếu anh ta đã bỏ hết tất cả chạy đến tìm cậu, vậy thì chứng minh trong lòng anh ta có cậu. - Rhona dùng lời lẽ tầm thường phân tích.

- Tớ hiểu rõ điều trong lòng anh ấy, nhưng tớ muốn trong lòng anh ấy chỉ có một mình tớ, không còn phục vụ ai khác nữa. Dù sao nghề nghiệp và thân phận của anh ấy, không tránh được chuyện chung đụng với những người phụ nữ khác, loại đàn ông như thế nếu làm vợ của người đó sẽ rất mệt mỏi?

Khuấy động chén nước canh trước mặt, khí nóng khiến tầm mắt Ngải Diễm trở nên mờ mịt, tâm cô cũng nổi một trận đau thắt.

- Nhưng chuyện đó rất khó nói - Rhona tiếp lời. - Anh ta đã trải qua với rất nhiều người phụ nữ, có xấu có đẹp, có mập có gầy, khẳng định rất hiểu tâm lý phụ nữ, anh ta không thể nào không biết là ai nghiêm túc với anh ta ai không.

- Đúng nha, tớ sợ mình thật lòng quá, càng lún càng sâu - Hút một sợi mì, giọng nói của Ngải Diễm trở nên buồn bực như sương mù, ánh mắt cũng ảm đạm.

Bởi vì lo lắng mình sẽ đau lòng, đến lai lịch thật của anh như thế nào cô cũng không rõ, ngay cả lên giường cũng chỉ có thể gọi anh là Zack, dù thế nào đi nữa anh cũng bảo thích nghe cô gọi thế.

- Sao thiếu sức sống trong giọng nói thế. Ngải Diễm, từ ngày đầu tiên tớ biết cậu cho đến đây, chưa bao giờ cậu tham gia văn nghệ phải không?. - Rhona giơ tay lên kéo kéo eo cô.

- Ý cậu là sao! - Cái không khí văn nghệ nhàm chán rất khó đâm thủng đầu óc cô, Ngải Diễm liếc bạn tốt một cái. - Đây không phải là vui chơi, mà là “Trái tim gái ế làm thơ”

- haizzz, tớ nhìn ra nó luôn “ướt át” mới đúng chứ - Rhona mập mờ nháy mắt.

- Tư tưởng của cậu không thuần khiết chút nào cả - khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngải Diễm ửng hồng.

- Phụ nữ ở tuổi của chúng ta, nếu là tư tưởng quá thuần khiết, vậy thì xong đời nhà ma. - Rhona cười đậm đàng.

- Tính tớ rất sợ mì ăn liền.

Thân là một phụ tá vụ vặt của công ty, nhưng công việc của Ngải Diễm nhiều như núi Phú Sĩ, dường như tất cả các công việc đều do cô phụ trách..., đưa hàng hóa lên khung..., tìm ảnh..., thuê phòng chụp ảnh..., mọi việc đều do cô phụ trách.

Công ty chủ yếu buôn bán vật phẩm, những đồ trang sức của phụ nữ nhập khẩu từ Nhật Hàn, những năm gần đây kinh tế suy thoái, mặc dù tài chính toàn cầu bị cuốn sạch, nhưng công ty buôn bán vẫn giữ vững, không nghiêng ngã, nên tiền lương của cô xem như không tăng không giảm.

- Tiểu Diễm, sau khi chỉnh sửa ảnh xong cậu đem lên mạng của một số hàng xóm giới thiệu nhé. - Một cô gái bên phòng bên cạnh thò đầu qua, dùng âm lượng không lớn không nhỏ nhắc nhở.

- Được - Tháng nào có sản phẩm mới thì đều bận rộn như thế, Ngải Diễm bị một đồng việc vặt làm bận rộn, ngoài mặt mỉm cười, đáy lòng như tên lửa chạy ù ù.

Kỳ quái là việc cập nhật hình ảnh mới, không phải là do nhân viên buôn bán làm sao?

Chỉ là mấy tháng trước nhân viên bên khâu buôn bán hàng hóa rất bận rộn, cô tốt bụng giúp đỡ một chút, kết quả từ đó về sau công việc này liền chuyển cho cô làm luôn.

Đạo này, gái ế không dễ làm, người tốt càng khó đảm đương haizzz.

Trong lòng Ngải Diễm đầy oán hận, bận tâm tình nghĩa đồng nghiệp, cùng với không khí làm việc, giận mà không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là buồn bực giấu đầy lòng, yên lặng làm việc.

Thật vất vả mới làm xong, ngẩng đầu nhìn lên, thời gian tan làm đã trôi qua hơn nửa tiếng, nhìn chung quanh công ty, chỉ còn lại đèn chõ bàn làm việc của cô mà thôi.

Lòng đầy chua xót.

Tắt máy vi tính, tắt đèn bàn, khóa cửa công ty lại, Ngải Diễm mệt mỏi đi ra khỏi phòng làm việc, điện thoại di động lại vừa đúng vang lên.

Trong nháy mắt cô liền nhận máy, nhịp tim đập thật nhanh, máu sôi trào, hai má nở hoa hồng đỏ, thế nhưng khi cô nghe được giọng nói của đối phương thì cả người như lạnh lẽo, trong lòng giống như buồn nôn.

- Diễm Diễm, cậu đang ở đâu? – Đầu dây bên kia của điện thoại di động truyền đến tiếng một nhóm người cười đùa, khiến Ngải Diễm cảm thấy hoảng sợ như gặp ác mộng, có hóa thành tro cô cũng chẳng mong đám bạn học cũ nhớ đến mình.

- Mới vừa tan việc. Hôm nay có gì đặc biệt mà tụ tập thế? Hình như rất náo nhiệt nha. - Ngải Diễm run lên, trên đầu như có một con quạ đen bay qua, ném lên vai cô một đồng phân.

- Là như vậy..., chúng tớ muốn cùng nhau ăn một buổi cơm thân mật, kết quả sau khi thấy tin tức trên mạng, nói là Tập đoàn “Nguyệt Hoa” chuẩn bị làm một bữa tiệc ba ngày gây quỹ hoạt động từ thiện hằng năm, người bình thường như chúng tớ dù có thể Vip cũng không được vào, tại tiệc còn có thức món ăn ngon, bạn trai cậu không dẫn cậu tới sao?

Lòng Ngải Diễm hoảng sợ, lập tức cười khô cười ha hả:

- Cái hoạt động từ thiện đó, đương nhiên tớ biết, chỉ là mấy ngày nay công việc quá bận rộn nên thiếu ngủ, mới vừa rồi có chút loạn thần.

- Đám người chúng tớ đang đứng bên ngoài nè, trừ Thái Vi có thể V.I.P ra, chúng ta là bạn bè chứ đâu phải người xa lạ, cậu có thể xin bạn trai cậu cho bọn tớ vào không?, chúng tớ sẽ cảm ơn cậu thật nhiều.

- Ấy da?! - Ngải Diễm vừa nghe, gót giày thiếu chút nữa đã gãy, tim cũng đập thành thịch.

- Cậu OK chứ? Loại chuyện nhỏ này, chỉ cần cậu làm nũng một chút sẽ được.

- Ha ha, Đúng vậy, Đúng vậy, nếu được để tớ gọi điện thoại hỏi ý kiến anh ấy một chút.

- Sao thế. - Điện thoại di động truyền đến những tiếng hoan hô, chưa nói gì hết đã nghe nhóm người bên kia nói - Diễm Diễm nói OK. Cực kỳ dứt khoát.

Ngải Diễm ngất giữa trời hoang, cô nói Ok thì nào vậy?

- Vậy chúng tớ đi đến trước cửa Tập Đoàn Nguyệt Hoa đây, ha ha, Diễm Diễm chúng tớ sẽ đợi cậu đến, chúng ta cùng vào. Bye.

- Alo alo! Chờ một chút, tớ còn chưa nói hết – điện thoại bị cúp hẳn, trong lòng Ngải Diễm lệ rơi đầy mặt.

Cô làm sao liên lạc với Tề Trọng Khải! Ngộ nhỡ, trong hoạt động bán hàng từ thiện của Tập đoàn kia, Tề Trọng Khải thật đích thân xuất hiện, những điều cô hao tâm tổn trí tạo ra sẽ bị phát hiện chỉ là nói dối thì sao?

A a a! Ngải Diễm ôm đầu to của mình hét lớn, bảo vệ trong lầu vợi vã đi xuống, đưa đôi mắt sáng quắc nhìn cô.

Mặc kệ như thế nào, tóm lại trước thông báo Zack sau đó cùng tính!

Ngăn cản một chiếc xe Taxi, Ngải Diễm lên xe, lập tức gọi điện thoại cho bạn trai vừa nhậm chức, lòng như lửa đốt, tiếng điện thoại tút tút nửa ngày, chậm chạp không ai nghe.

Không thể nào, sống chết trước mắt tự nhiên không liên lạc được. nước mắt Ngải Diễm cũng sắp phun ra rồi, mắt thấy Tòa nhà của Tập đoàn Nguyệt Hoa cao vút đang cách mình ngày một gần, cô chỉ có thể gấp gáp để lại tin nhắn, đem chuyện khẩn trước mắt kể đơn giản một lần, muốn anh nhanh chóng đến Tập đoàn Nguyệt Hoa phối hợp.

Cửa phòng họp dày cộm vừa mở, Tề Trọng Khải thở nhẹ một hơi, nuốt một ngụm cà phê.

Để có thể mang tập đoàn Nguyệt Hoa trở thành tập đoàn chuyên các món ăn Phương Đông lớn nhất toàn cầu, trong khoảng thời gian ngắn Tề Trọng Khải phải làm một đống công việc, bước đầu tiên là phải khai thác các món ăn ngon mới lạ của Trung Quốc, tuyển những đầu bếp giỏi, mở học viện chuyên đào tạo đầu bếp riêng cho chuỗi nhà hàng thuộc Tập đoàn, vừa phải bổ sung nhân tài, nắm bắt thị trường kinh tế.

Trên thương trường Tề Trọng Khải là người mưu lược sâu xa, dã tâm rộng lớn, chỉ trong năm nay đã tăng giá cổ phiếu của “Nguyệt Hoa” lên 12%, trong khi giá cổ phiếu của thị trường vẫn tiêu điều, thì công ty Nguyệt Hoa là một màu xanh đi lên loe loét.

- Tổng giám đốc, đây là báo cáo điều tra của Giám đốc phòng đối ngoại, phần này là ước tính hợp tác của Tập đoàn với một nhà máy sản xuất sách.

Đi theo Tề Trọng Khải nhiều năm chính là trợ lý nam đang cầm tài liệu giúp anh.

Mặc dù hội nghị đã kết thúc, thân là đại boss kiếm tiền tỷ, sau khi Tề Trọng Khải tan họp, thì trợ lý của anh trừ việc phải viết hoàn chỉnh báo cáo những điều cấp chủ quản vừa mới đề nghị, còn phải kiểm tra tính xác thực của đề nghị cũng như ra chuyên đề báo cáo đầy đủ.

Trợ lý Nguyễn vừa ngồi xuống ghế, tiếp tục sửa sang những thiếu sót khi tốc ký trong hội nghị, vừa liếc nhìn đồng hồ điện tử trên tường, theo sau kính cẩn nhắc nhở cấp trên

- Tổng giám đốc Tề, hôm nay ngày thứ hai của buổi bán đấu giá từ thiện, theo thường lệ, ngài sẽ xuất hiện

Nếu nói hoạt động bán hàng gây quỹ từ thiện, thì các công ty lớn và các Tập đoàn có nguồn vốn mạnh kiến tạo hình tượng một công ty vì cộng đồng, khiến những người bình thường thấy công ty có lòng tốt; sâu hơn thật ra là một tăng tính toán, đó chính là hợp pháp hóa một số loại giấy tờ nhằm để tránh thuế.

Từ bốn năm trước Tập đoàn “Nguyệt Hoa” liền cố định trước khi lịch Tây qua năm mới ba ngày, sẽ cử hành một hoạt động bán đấu giá từ thiện với quy mô lớn, sẽ mời các công ty ngang tầm và những người có địa vị đến tham dự, nghiêm nhiên trở thành truyền thống, hàng năm số tiền quyên góp được chỉ tăng không giảm.

Những hoạt động bán hàng từ thiện này vang ra khắp nước, khiến tập đoàn “Nguyệt Hoa” không chỉ mang ảnh hưởng đến Đài Loan mà còn toàn khu vực.

- Bấy giờ rưỡi mới bắt đầu hoạt động? - Tề Trọng Khải tay trái chấp bút ký tên, tay phải thao tác trên màn hình iPad, nhặt nhèo lên tiếng.

- Bởi vì hoạt động năm trước kết thúc quá muộn, sợ ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của nhân viên, cho nên năm nay sẽ bắt đầu từ sáu giờ năm mươi ạ. - trợ lý Nguyễn giải thích.

- Ừ. - Tề Trọng Khải hừ nhẹ, đẩy ghế sa lon bằng da thật ra đứng dậy, nâng áo khoác Tây bên cạnh lên, nhanh chóng mặc vào.

Trợ lý Nguyễn thu thập xong những vật lộn xộn trên bàn, hiệu suất kinh người lập tức đuổi theo, đi vào thang máy vừa đúng lúc điện thoại của Tề Trọng Khải có tin nhắn.

Dù sao cũng là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, bên trong chỉ có hai người, không khí an tĩnh, bên cạnh không tạp âm. Cho dù trợ lý Nguyễn không cố ý nghe lén, nhưng giọng nói của cô gái ở đầu dây bên kia quá mức vang dội, nghĩ giả bộ tai điếc cũng rất khó.

Zack, việc lớn không tốt rồi! Đám bạn học của em vừa gọi điện lại nói là muốn tham gia buổi đấu giá từ thiện gì đó của Tập đoàn Nguyệt Hoa, chết. . . .chết rồi, đám tiện nhân kia nhất định là mượn dịp này cho Phú Nhị Đại ra oai.

Sau đó là hàng loạt tiếng rào khóc vô nghĩa, trợ lý Nguyễn mím chặt khóe miệng đang co giật, nghĩ thầm, cô gái kia dám gọi thẳng tên tiếng Anh của Tổng giám đốc, có thể thấy quan hệ của hai người vô cùng thân thiết, không thể tầm thường được.

Bây giờ sống chết trước mắt, mặc kệ như thế nào, anh phải thử mở rộng quan hệ, những quý bà giàu có trước kia bao nuôi anh có thể biết chút thông tin về cái tên Tề Trọng Khải đáng chết kia, anh xem có thể nhờ mấy người đó cầu xin vài lời, để cho đám kia tiện nhân kia và hội trường buổi đầu giá được không? . . .

Nghe vậy, trợ lý Nguyễn sợ ngây người, cũng không quản được động tác hắt đầu đột ngột của mình, quay mặt trừng mắt nhìn gương mặt anh tuấn của Tổng Giám đốc.

Lại thấy Tề Trọng Khải bình chân như vại, ánh mắt đùa giỡn, tầm mắt lạnh lẽo trước đây từng mang một vị Giám đốc cấp cao chỉ vì nói một câu thiếu tôn kính với anh phải nhảy lầu tử tử, giờ phút này lại gương lên một nụ cười vui vẻ.

Ảo giác. Tuyệt đối là ảo giác. Quai hàm trợ lý Nguyễn như rớt xuống đây, nhìn ông chủ của mình, ánh mắt si ngốc.

- Trợ lý Nguyễn. - Nghe xong nội dung nhấn lại, Tề Trọng Khải tắt điện thoại di động, giọng điệu khó lòng nhẹ nhàng được.

- Ách, dạ

- Giúp tôi thông báo Giám đốc Lâm, để cho ông ta thay thế tôi đọc diễn văn khai mạc. - Suy nghĩ chốc lát, Tề Trọng Khải lại bổ sung: - Giúp tôi mượn cặp mắt kiếng, thuận tiện thông báo cho các chủ quản cấp cao, nếu nhìn thấy tôi, vô luận như thế nào cũng không được gọi tên tôi, phải làm bộ không biết tôi, vi phạm liền bị đuổi việc

Nghe xong lời Tề Trọng Khải phân phó, trợ lý Nguyễn cứng đờ, Ông lớn! ông đang diễn trò gì thế?

Chỉ vài phút sau trợ lý Nguyễn đã mang đến cho anh gọng kính, Tề Trọng Khải cố ý đẩy loạn, lấy vài sợi tóc che trán, vẻ lạnh lùng trên mặt cũng giảm bớt, mặc dù không cách nào che giấu hoàn toàn gương mặt anh tuấn xinh đẹp hơn người của anh, cũng thành công che giấu vài phần.

Nếu như gặp nhân viên bình thường, anh cũng không phải lo lắng, bởi vì anh rất ít lộ mặt ra ngoài, nhưng mấy vị giám đốc thì phiền toái, không thể nào không nhận ra anh.

Nhưng nếu lấy chức vụ ra làm hình phạt, anh nghĩ không ai sẽ ngu đến mức trong hoạt động lại chỉ ra thân phận thật của anh.

Cố ý đi vòng qua trước cửa tòa nhà Nguyệt Hoa, Tề Trọng Khải để tay trong túi, từ đằng sau liền nhìn thấy Ngải Diễm mặc áo sơ mi kẻ ca-rô hồng với quần jean.

Vừa nhìn thấy cô, liền như nhìn thấy một viên kim cương chói mắt, mặc dù chung quanh cô là những cô gái vô cùng diễm lệ, tầm mắt của anh vẫn chỉ dừng lại trên người cô.

Cô ăn mặc rất tùy ý, lấy thoải mái làm trọng tâm, trên mặt cũng không trang điểm, nhuộm tóc thành những kiểu thời trang mà chỉ buột gọn thành đuôi ngựa, theo cô lý giải thì đó là đơn giản.

Bằng lương tâm nói, cô gái này rất bình thường, trên đường tùy tiện ôm về một đồng, nếu như không phải là ngày đó cô nhận sai, anh và cô có thể chẳng liên quan, hai người là hai thế giới khác nhau.

Thật ra thì, cũng không phải anh không muốn cho cô biết thân phận của mình; nhưng lại nghĩ, lòng người đáng yêu cũng đáng sợ, khi nói ra có thể sự việc sẽ phức tạp, mà tình yêu cũng thế.

Anh có thể khẳng định, bây giờ Ngải Diễm rất thích anh, si mê anh, cũng không phải bởi vì giá trị bên ngoài của anh, mà là con người anh đang tạo dựng nên.

Anh lo sợ lòng phụ nữ nhiều phức tạp, vì vậy những điều thuộc về tình yêu thường cất giữ trong lòng; anh tiếp tục ngủ trang một thời gian nữa, khảo nghiệm cô đối với anh là như thế nào; cô có thể có tình cảm với một người trai bao không, tình cảm của cô đang ở giai đoạn nào.

Đúng, anh thừa nhận mình không công bằng, tâm trạng rất ích kỷ, rất tự đại, nhưng đây chính là phương thức yêu thương của anh, cũng chỉ có như vậy, anh mới có thể yên tâm trao tim mình cho người con gái này.

Một phần tình yêu, bởi vì thân phận bất đồng, có thể đơn giản, cũng có thể phức tạp.

Dưới kính râm, một ánh mắt lóe sáng, Tề Trọng Khải nâng môi lên, vui vẻ nở ra một nụ cười, đi tới bên cạnh vật sáng chói lóa.

- Diễm Diễm, Tổng giám đốc Tề tới – Bạn học cũ bên cạnh hồn nhiên lắc lắc tay của Ngải Diễm tưởng rằng cô không hay biết.

Ngải Diễm hất mặt, gương mặt trắng noãn sau khi nhìn thấy Tề Trọng Khải, tràn ra một chút phần anh đào. Mặc kệ trải qua bao nhiêu lần xâm nhập linh hồn và tình yêu, mỗi lần thấy anh, cô vẫn có chút xấu hổ.

A a a! Ngải Tiểu Diễm tỉnh táo một chút đi, trước mắt phải cố gắng diễn để bảo vệ lòng tự trọng của mình, từng bước đi đến tâm!

Hất đầu hoàn hồn, cô gái nhỏ chạy đến bên cạnh Tề Trọng Khải, kéo người đến bên cạnh lỗ tai anh.

- Thế nào? Anh có liên lạc với người hỗ trợ không? – cô mềm mại dính chặt lấy anh, một đoạn mùi thơm truyền qua mũi anh đi vào trong cơ thể, sáp nhập vào hô hấp của anh.

Chốc lát đó cơ thể anh trở nên mê man, trái tim đập loạn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về trước, thấy sắc mặt tái nhợt vì lo lắng của cô, bạo động trong lòng liền kiềm chế lại.

Sắc mặt nghiêm nghị, Tề Trọng Khải không thay đổi bản tính xấu xa của mình, đôi mắt như lưỡi dao lạnh lùng chém tới.

- Ngải Tiểu Diễm, em được lắm, đem chuyện làm thành ra như vậy, còn kéo anh vào cùng em dọn dẹp, em cho rằng anh rất giống Tề Trọng Khải sao? – Anh định thần lại, nhàn nhạt nói, đoán chừng đã đem mọi chuyện giải quyết thỏa đáng.

Nghĩ đến đây, tảng đá lớn trong lòng bị chẻ làm hai, Ngải Diễm lập tức nở ra nụ cười chân chó, giờ con dao lên xoa bóp cánh tay Tề Trọng Khải.

- Stop! Tề Trọng Khải là cái thá gì, Zack nhà chúng ta mới ưu tú nhất! Em dám đánh cược, cái người tên Tề Trọng Khải nhất định là người đàn ông bụng bự, tóc chải keo đen bóng. Một người già trước tuổi.

- Già trước tuổi? - Tề Trọng Khải cảm thấy hơi buồn, liếc xéo cô.

- Dùng não nhỏ cũng biết chắc là già háp. Anh nghĩ một chút xem, những tổng giám đốc xí nghiệp lớn hoặc là Tổng giám đốc tập đoàn, ông nào cũng vừa già vừa xấu? Cái người Tề Trọng Khải có sự nghiệp lớn như thế, khẳng định cũng chạy không thoát số mạng già sớm của mình. - Dùng Logic tự hỏi của Rhona phân tích, nói không chừng còn xuất tình sớm nữa là đằng khác!

Thấy tâm trạng đầy hứng thú khi phân tích của cô, lòng Tề Trọng Khải rất buồn cười.

- Em nói như vậy, không phải là muốn tự an ủi mình đó chứ? Bạn trai của em không có thân phận và địa vị đó, cho nên em nói Tề Trọng Khải xấu

- Em không cần biết anh ta là ai, cần gì biết anh ta xấu hay đẹp, anh nghĩ quá nhiều, anh yêu đẹp trai - Ngải Diễm đem mặt cọ vào trong lòng anh, dùng tư thái cô gái nhỏ làm nũng với anh.

Lòng anh mềm nhũn, ngọt giống như dính tương, cũng không quản nhiều người đang trừng mắt nhìn anh, cúi mặt xuống, hôn lên cánh môi hồng nhuận của cô, không tô son điểm phấn, nhưng vẫn khiến cho anh bị mê hoặc.

- Vào đi thôi, nếu không muốn để những người bạn học của em nghi ngờ – Dù anh rất si mê nụ hôn của cô, nhưng anh vẫn cười cười buông cô ra, nắm chặt lòng bàn tay ấm áp, cùng nhau bước đi về phía trước.

Khi hai người song đôi, cô ngẩng đầu nghiêng đầu, không thể tin được người đàn ông với vẻ ngoài hoàn mỹ này lại thuộc về cô. Ít nhất tạm thời là như thế.

Anh đã từng bị rất nhiều phụ nữ thu mua, bao nhiêu cô gái bao nuôi, nhưng vẫn cùng cô tạo một quan hệ yêu đương bình đẳng, không đến với nhau vì tiền, cô phải tin tưởng anh đối với cô là có tình cảm thực sự?

Đôi môi mang sắc hoa hồng vẽ ra một nụ cười, Ngải Diễm dựa vào bờ vai của người đàn ông bên cạnh, đáy lòng tràn ngập dư vị ngọt ngào.

Cô nghĩ, Rhona nói đúng, phụ nữ từng tuổi này, chỉ cần bỏ ra thật lòng, mặc kệ thân phận của đối phương là như thế nào, cũng nên dũng cảm chấp nhận tình yêu ấy.

Nếu nói hoạt động từ thiện bán hàng, thì ra cũng chỉ là một buổi giao lưu kinh tế, các người giàu có họp lại, trao đổi danh thiếp, nếu không thì cùng nhau bàn luận viễn vông về tình hình kinh tế hiện nay, trong lúc nói chuyện thiên thời thì thoát qua những ý định hợp tác, đem lòng nhĩ của con người làm cho ê buốt.

Những người dân bình thường, ngược lại phân làm hai loại người.

Một loại là thật lòng nghĩ đến đây vì muốn tham gia hoạt động từ thiện, thuận tiện sẽ ăn một bữa ăn ngon. Một loại khác còn lại là dựa vào cơ hội này, tìm một người đàn ông giàu có làm quen, xem tương lai có thể ngồi ghế vàng hay không.

- Diễm Diễm, thật kỳ quái nha, tại sao chúng mới vừa rồi vào hội trường, những nhân viên kia thấy Tổng giám đốc Tề mà không chào? - Một người bạn học buồn bực đặt câu hỏi.

Ngải Diễm khẽ giạt mình, ly nước cam trong tay khẽ run, thiếu chút nữa đổ vào đôi giày da đắt tiền của Tề Trọng Khải.

- Ha ha, hình như có mà. - Ánh mắt Ngải Diễm thoáng nhìn, đem nguy cơ xử lý ném cho bạn trai.

- Tôi rất ít khi lộ diện, cho dù là trong hoạt động nội bộ của công ty, phần lớn đều giao cho trợ lý xử lý, nhân viên tầng lớp chót đường nhiên không nhận ra tôi, cái này chẳng có gì lạ. - Tề Trọng Khải nói thật không hề nói dối.

Một đám bạn học cũ ‘à’ một tiếng, hình như là tin, bỗng nghe có người lên tiếng hỏi:

- Đây, anh Tề! hôm nay anh có đọc diễn văn không?

- Không, cấp dưới xử lý. - Tề Trọng Khải bưng ly rượu lên, thần thái vui vẻ hớp một cái, bẩm sinh có tư chất quý tộc, manh nha trở mình một nhóm người.

Ngải Diễm vui mừng, trộm nhìn bạn trai một cái, rất tốt. rất tốt, không hổ danh là người trai bao cao cấp, trời sanh khí thế cường đại, nhìn ngang nhìn dọc, chính là cá tính của một nhân vật phi phàm, giả trang làm tổng giám đốc cũng không ai hoài nghi là hàng giả, cực phẩm trong cực phẩm.

Có thể thấy được, ngày trước những người phụ nữ bao nuôi anh, nhất định có lai lịch, có thể đậm chân làm mưa làm gió trên thương trường, hơn nữa thường dẫn anh đi những tiệc rượu lớn như thế này...

Nghĩ đến đây, trong đầu của Ngải Diễm có chút buồn bực.

Đang lúc Ngải Diễm mất hồn, thì màn sâu khấu của hoạt động từ thiện được vén lên, cô cũng chẳng thèm hăng hái trông mong xem mình mua món gì, ngồi ở vị trí của mình, yên lặng ăn.

- Nhìn em xem, vẻ mặt em làm cho anh ngán đến tận cổ, bắt đầu để cho anh hối hận vì sao lại ra tay giúp đỡ em. - Lý do đi toilet, kì thực là giao phó với trợ lý các hoạt động tiếp theo, khi Tề Trọng Khải quay lại, thấy vẻ mặt buồn buồn không vui của cô, đầu vai không khỏi mệt mỏi.

Anh đã sớm có thói quen ăn món cay, Ngải Diễm không biết nên tức giận, chỉ có thể ai oán nhìn anh.

- Hiện tại em mới phát hiện giữa chúng ta ở cự ly rất xa xôi.

Tâm Tề Trọng Khải rét lạnh, cho là cô phát hiện cái gì, nhưng chớp mắt mấy cái, nghe lời nói tiếp theo của cô làm tâm gấp rập của anh rơi xuống.

- Em không phải là một nữ doanh nhân tài ba, cũng không có gia tài bạc vạn, không có biện pháp mua cho anh đồng hồ kim cương Cartier, cũng không thể mua cho anh những ngôi nhà ở khu biệt thự cao cấp, anh yêu em khẳng định sẽ có nhiều thua thiệt? - Cuối cùng, cô còn uống một chút rượu.

Mây trên đầu Tề Trọng Khải chuyển một cái, mới phát hiện trong ly nước cam của cô, chẳng biết lúc nào đổi thành ly rượu màu hồng phấn, hơn nữa hiển nhiên đã uống được vài ly.

Khuôn mặt cô ửng đỏ, giống như ánh lửa hồng, một tay chống cằm, một tay cầm đôi đũa gỗ, quơ múa giữa không trung, sắc môi đỏ hồng cong lên một nụ cười, ánh mắt đang say lại mang theo vẻ đờ đẫn.

- Haizzz, đều tại em quá vô dụng, cũng không thể cho anh cái gì tốt, đi cùng em, nhất định sẽ khiến anh rất uất ức. Ừm, em thật sự xin lỗi anh. - Cô tự trách mình, cùng hướng đến anh nói lời xin lỗi

Tề Trọng Khải đề chiếc đũa đang quơ loạn của cô, tránh cho nó dẫm thương người khác.

- Em không sợ những lời kia bị đám bạn học cũ thời đại học nghe thấy sao?, vậy thì cứ nói lớn lên đi.

- Zack, em thích anh. Nhưng anh thật không có bản lãnh, người có điều kiện như anh, đi cùng với em thật là đáng tiếc.

Tề Trọng Khải nghe được câu đó mà dở khóc dở cười.

Thật đúng là uống rượu sẽ ói ra chàm ngôn mà, xem ra cô thật lòng có cảm giác mình không xứng đáng làm bạn đồng hành của anh, thật không biết nên nói đầu óc của cô bị gì, ở đâu lại nghĩ ra cái logic ấy, vừa mới bắt đầu còn rối rắm không nên cùng người đàn ông làm trai bao như anh qua lại, sau này càng lúc càng lúng sâu vào anh.

Cô gái này rõ là. Đáng yêu lại rất thú vị. Rất đúng người anh muốn kiếm tìm

- Sao vậy, bây giờ em mới biết anh ở chung một chỗ với em là hy sinh nhiều lắm sao? - Tâm Tề Trọng Khải vốn đã xấu, thấy cô uống say càng không thể bỏ qua được. - Nhìn em một chút đi, mặt mũi như trứng, vóc người không có, tiền gửi ngân hàng không có, mỗi lần làm tình với em xong, anh đều chất vấn vì sao mình lại đi thích người như em

Mắt Ngải Diễm nửa nhắm nửa mở, hình như có đồng cảm gật đầu một cái.

- Chính là em cũng cảm thấy như vậy.

Tề Trọng Khải thiếu chút nữa cười to.

- Nghĩ tới cuộc sống thoải mái của ta trước kia, ngày ngày ăn cơm ở nhà hàng cao cấp, đi xe cao cấp ở biệt thự, đi cùng với em thì sau này em cho anh ăn gì đây?

Ngải Diễm nghiêng đầu, hạ thấp suy nghĩ xuống, dùng ngôn từ tận sâu đáy lòng mà nói:

- Lễ Noel ngày ấy, em chỉ có thể mời anh đi quán bình dân ăn thịt bò và uống trà sữa lạnh, khuya ngày hôm trước chúng ta mới ăn mì xào nóng. Zake, như vậy tương đối, đi cùng với em anh sẽ rất đáng thương.

- Biết là tốt rồi. - Khóe miệng Tề Trọng Khải nở ra nụ cười.

- Anh yên tâm, sau này nhất định em sẽ cố gắng kiếm tiền, để cho anh có cuộc sống tốt nhất. - Ngải Diễm đưa tay ra, chạm lên gương mặt anh tuấn của Tề Trọng Khải, dùng sức hôn một cái lên mặt cô.

- Đây chính là em nói, sau này anh sẽ dựa vào em. - Lòng Tề Trọng Khải cực kỳ vui mừng, hai cánh tay thuận thể ôm lấy cái eo nhỏ của cô, khẽ gọi nói lời tán tỉnh bên tai cô.

Ngải Diễm té lên cổ anh, chột gật đầu, vẻ mặt say chệnh choáng khiến cho anh sinh lòng ham muốn, ngón tay mơn trớn gương mặt mềm mại của cô, sắc mặt vô cùng dịu dàng.

Cô cười khanh khách, môi đỏ dính rượu hít hà khí nóng, hầu kết thoáng qua xúc động, không khí giống như rót mật đường, trong mắt chỉ nhìn thấy người đối diện.

Nhưng vào lúc này, một người đàn ông chừng năm mươi tuổi đi vào, trong tay bưng ly rượu, mặt kính dị nói:

- Tổng giám đốc Tề, sao cậu lại ngồi một mình ở đây?

Tề Trọng Khải chấn động, gương mặt lạnh lùng chém tới mắt người nọ, người đàn ông kia thân trúng vài dao, vẻ mặt hoảng sợ.

Ngải Diễm tuy say khướt nhưng chưa bất tỉnh, ánh mắt mơ hồ, quay qua nhìn người đàn ông đang gọi tên Tề Trọng Khải.

- Chú ơi! Tại sao chú lại gọi anh ấy là tổng giám đốc Tề?

Người đàn ông kia không rõ nội tình, giọng nói run run:

- Bởi vì cậu ấy là Tề Trọng Khải.

- Hả?

Ngải Diễm kinh ngạc một chút, chợt đứng lên, lại không phát hiện thành bàn kẹp lấy áo của cô, vừa xoay người, bàn toàn đồ thức ăn bỗng chấn động mạnh sau đó co rúm lại, toàn bộ đổ xuống đất.

Ánh mắt cả hội trường đột nhiên đưa tới nơi phát ra loạt tiếng động, trong bụng cô đau đớn, đầu choáng váng muốn thoát khỏi hiện trường, dưới chân như đạp trúng cái gì đó, hàng trăm tiếng vụng vớ, cả người ngã nhào. Chỉ kịp thời kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó trực tiếp đáp đất, còn đạp trúng một khối thịt to, ngay sau đó cô chẳng còn biết gì nữa.

8. Chương 8

Đầu óc choáng váng haizzz, quả nhiên không nên đụng đến rượu .

- Chớ lộn xộn. – Giọng một người đàn ông trầm thấp không vui nói, ngăn Ngải Diễm bò dậy .

- Đầu của em. A đau! Đau chết em rồi. - Vuốt một cục sưng vù sau đầu, Ngải Diễm mở mắt ra mới phát hiện ra mình nằm ở trên một chiếc giường mềm mại.

Định thần, phát hiện những sợi tóc hơi ướt, trên người bọc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, nghĩ đến chuyện đã có người giúp mình thay quần áo bẩn, còn tỉ mỉ lau thân thể cô.

Khóe mắt cô vừa nhấc, nhìn thấy bóng dáng của Tề Trọng Khải đang đứng ở đầu giường, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm.

- Ngải Tiểu Diễm, em có biết mình rất ngu ngốc không? - Giọng nói của Tề Trọng Khải bay tới đầu cô, nghe có vẻ vừa tức giận vừa lo lắng.

- Có, Rhona nói. - Cô nằm trên chiếc gối mềm, đầu óc trống không, ký ức mấy giờ trước hình như bị ai đó trộm đi, chỉ nhớ vài đoạn ngắn.

- Còn nhớ rõ chuyện mới vừa rồi không? - Tề Trọng Khải nhìn chòng chọc nét mặt của cô, giọng điệu nghe như không có để ý, thật ra thì anh đang thử dò xét.

- Ách. nhớ một chút – Cô cười khô, trong đầu trống rỗng.

- Nhớ cái gì? - Anh lại hỏi, nhưng giọng điệu lần này có chút khản trương.

- Em uống một ít rượu, sau đó có ăn chút gì đó, à món thịt bò khô rất ngon

- Còn có?

- Ừ. Còn như có người lôi kéo cô nói vài lời, rồi sau đó. sau đó xảy ra chuyện gì hả? - Ngải Diễm khản trương, hai tay xoa xoa huyệt thái dương, vẻ mặt hoảng sợ.

- Đó là người mua giới! Em mất trí nhớ! Hay giống như nam nữ chính trong cuốn tiểu thuyết tình yêu, gặp một người đàn ông hung dữ... Một người đàn ông ngoài năm mươi!

Tề Trọng Khải bị phản ứng của cô khiến cho không biết nên khóc hay cười, thấy cô không nhớ ra đoạn quan trọng, run sợ trong lòng dần thư giãn.

- Nếu là mất trí nhớ vậy cũng được, anh bán em cho chủ khách sạn.

- Không, em nhớ lại hết rồi! - Ngải Điền vội vàng phủ nhận. - Không có mất trí nhớ, không có mất trí nhớ! Em mấy tuổi đấy dầm cũng nhớ.

- Mấy tuổi?

- Bảy tuổi có tè dầm một lần. A. A.....a - Giật mình vì mình lỡ lời, nghe được người kia không khách khí cười to, cô suy nghĩ muốn bóp chết cái miệng mình.

- Đã học lớp một còn đái dầm? Mẹ em có treo em lên đánh không? – Anh cười đến híp mắt lại, răng trắng không ngừng lắc lư.

- Bị mắng rất thảm có được chưa, hại em mấy ngày liền đều gặp ác mộng, còn muốn vào bồn cầu ngủ cho xong.

Ô ô ô, lại bị anh dụ nói ra chuyện xấu hổ ngày xưa..., người đàn ông này thực là xấu xa!

- Đầu còn đau không? – Anh hạ tay xuống vuốt đầu cô, cảm thấy cô vì đau mà cau mặt lại.

- Rất đau. - Giọng nói của cô trở nên mềm mại, làm nũng nói.

- Mới vừa rồi ở hội trường anh có bảo người gọi bác sĩ, không có cái gì đáng ngại.

- Ủ - cảm nhận được sự quan tâm chân thành của cô, cả trái tim cô đều dịu lại.

Tề Trọng Khải cúi đầu, hôn lên khóe miệng của cô, hơi thở phai nam nóng rực khiến thần trí cô say mê, cô ừ một tiếng, xoay người ngồi dậy, đôi tay quẩn lấy anh, chủ động đặt một nụ hôn sâu.

Cô thích môi anh, thích ánh mắt anh cũng như nhiệt độ cơ thể của anh, giống như cô là cô gái đẹp nhất ở cõi đời này, anh không muốn từ bỏ một tất trên da thịt cô.

Ánh mắt ấy, khiến cho tất cả phụ nữ nảy sinh tâm, để cho cô có cảm giác mình được nuông chiều và che chở.

Trong lòng ngọt ngào, Ngải Điền cười cong đôi mắt, lộ ra cái lưỡi thơm mềm, cùng anh dây dưa nhảy múa, tay nhỏ bé không thể chờ đợi kéo áo sơ-mi của anh lên, trượt vào bên trong, vuốt ve bộ ngực phai nam căng cứng, đầu ngón tay cố ý vẽ vài vòng qua chiếc ti nhỏ, cố ý dừng lại, uốn lượn, đâm khê, sau đó nghe từ cổ họng của anh bật ra vài tiếng thở gấp.

- Anh đã dạy dỗ em rất thành công – Anh cười nhẹ, đưa bàn tay to vào trong áo choàng tắm của cô thăm dò, chạy theo da thịt bóng loáng.

Cảm thấy những ngón tay của anh là đang cố tình vờ vờ, cả người cô run sợ, thân thể khê run, bật phát ra vài tiếng rên rỉ, lưỡi mềm ngậm lấy ngực anh, dùng sức nức, còn cố gắng dùng đầu lưỡi xoáy và liếm xung quanh.

- Ủ. – Cái miệng nhỏ nhắn của cô phát ra âm thanh tê dại, nước miếng tràn ra, hơi thở giao hòa; cánh tay nhỏ bên dưới áo sơ mi của anh cũng không rảnh rỗi, tích cực vờ vờ hai viên bi đồ thả.

Giống như đáp lễ và lấy lòng cô, bàn tay của anh nhiệt tình vờ vờ đôi nhũ hoa của cô, đầu tiên là dịu dàng, sau dần trở nên cuồng dã, chút nhẹ chút nặng, bóp xoa lên xuống.

Đôi nhũ hoa trắng nõn khơi dậy một cổ xôn xao, hai nụ hoa nhạy cảm giờ lên cao, khát vọng được anh trực tiếp nắm lấy

Ái dịch chảy trào dưới bụng, một lớp hướng lên, một lớp hướng xuống, ở giữa động mật lộ ra chút dịch trắng, từ từ thấm ướt chiếc quần ren mỏng.

Tình dục khiến con người chìm trong u ê, ai cũng không trốn thoát.

Anh cởi chiếc áo choàng tắm của cô ra, buông thả cho cặp nhũ hoa mềm mại, gương mặt tuấn tú cúi xuống, không vội vàng ngâm, mà dùng đầu lưỡi tán qua tán lại, từng cái sột soạt trên quả dâu tây cương cứng, thỉnh thoảng liếm vòng quanh nhụy hoa.

- A. - Cô nhạy cảm cong lưng lên, đôi tay vòng cái eo cường tráng của anh, đem chính mình đưa đến gần. - Vừa cứng vừa đỏ, hi vọng anh liếm bọn họ như thế sao?

Nhìn cô ý loạn tình mê gật đầu, anh buồn bực cười nhẹ, cuối cùng cũng ngâm nhũ hoa vào trong miệng, khiến nó nở rộ trong cái miệng thành thực của anh.

- Ủ. - Cô khó đề nén vui mừng, khẽ run, loạt tiếng rên rỉ chạy dài, bởi vì tình dục mà thêm mềm mại đáng yêu, đôi mắt nửa mở nửa nhắm, nhẹ nhàng động lòng người.

Anh thích cô bởi vì mình mà trở nên mềm mại, phóng đảng và yêu kiều, lúc này tâm của anh trở nên ngọt hơn mấy phần, để cho bộ phận phái nam của anh cương cứng.

Dục vọng bắt đầu sôi trào, anh dùng tốc độ nhanh nhất vắn về nhũ hoa của cô, từng ngậm từng ngậm nuốt lấy núi tuyết, dùng răng gặm nhẹ quả dâu tươi, cô thở gấp, hô hấp phát loạn, gương mặt nhuộm một tầng đỏ hồng, cái miệng nhỏ nhắn ngân nga những tiếng uyển chuyển.

Đùa bỡn đủ rồi, anh nằm nghiêng xuống, nhìn chiếc cái quần lót ren bên dưới của cô.

- Đã ướt như thế rồi sao? - Nói xong anh kéo chiếc quần xuống, không ngoài ý muốn, trên đó đã là một mảng nước lớn, u động của phái nữ tỏa ra một mùi hương dịu dàng vô cùng đặc biệt, câu dục vọng đàn ông.

- Đừng bảo là. - Tay nhỏ bé che đôi mắt xấu hổ, lại có thể cảm thấy hơi thở của anh quét qua tim, khiến trái tim nhỏ đập rộn, động hoa mơ hồ co rút, mật dịch càng chảy nhiều hơn.

Anh mở hai chân của cô ra, để cho nó cong lên, khiến động tư mật điểm lệ và mềm mại lộ ra hoàn toàn, dịch ái trong suốt chảy suốt theo dọc bắp đùi của cô.

Ánh mắt của anh nóng bỏng nhìn chăm chăm vào trong, ngón tay thon dài lướt qua thớ thịt non mềm bên ngoài, xúc cảm mềm mại khiến cho anh yêu thích đến không nỡ buông tay, không khỏi thở dài:

- Tiểu Diễm, em quá nhạy cảm, anh khẽ chạm một cái đã ướt đầm thế này rồi.

- Đừng. Ủ. Đừng nói gì.

Cô cắn môi chịu đựng đến mặt trở nên trắng bệch, cảm giác cánh tay rắn chắc của anh đang đi vào động tư mật của cô, dùng sức ép xuống một chút, cô thở hì hục, thân thể bởi vì nhiệt tình mà dạt lên một tầng phần trạch.

Đem hai cánh hoa đang khẽ run ngâm vào trong miệng, anh muốn nếm qua cảm giác ngọt ngào của cô, đầu lưỡi tùy ý trượt lên xuống giữa mép nhỏ non mềm, thậm chí đem lưỡi thả vào bên trong, nuốt lấy từng ngụm dịch ái, để cho từng tế bào cơ thể không ngừng run rẩy.

Anh ngâm vật mềm mại của cô vào, ngón tay nghiền lấy hoa hạch, đầu lưỡi tà ác uốn lượn dọc theo động mật, thậm chí còn điên cuồng liếm dịch ái.

Thu hoạch lớn, khiến ham muốn trong cơ thể cô nổ tung, cô mê loạn phát ra tiếng nước nổ, đầu lưỡi anh dùng một tốc độ vũ bão ra vào mật huyết, tay ôm chặt lấy eo cô, một giây trước khi cô đạt đến điểm cực hạn, chợt anh tay rút khỏi cơ thể cô, sau đó cởi ra khốacs ra, đem cột lửa nóng bỏng cắm vào bên trong.

- A a. - Cô bị cảm giác phong phú lấp đầy, lắng nghe nhịp đập dồn dập của anh, nước mắt chực chảy ra.

- Yêu thích anh như vậy sao?

- Sướng. Thích. A ách. - Cô bị anh mãnh liệt và gấp gáp đút vào khiến giọng nói bể tan thành, thân thể trắng như tuyết lắc lư chấn động ngả nghiêng, đôi nhũ hoa đầy đặn bởi vì nhảy lên lợi hại mà đau nhức.

Anh đưa một tay ra, vân vê đôi nhũ hoa trắng nõn, kéo cầm đủ kiểu trên nhũ hoa, mạnh mẽ chuyển động trên chiếc eo nhỏ nhắn của cô, đem bộ phận nam cứng rắn đảo nhiều vòng trong động hoa.

Thấy cô vô ý thức sờ cánh môi trơn bóng, cổ họng anh như cháy khát, nâng cơ thể cô lên, cắn một cái lên môi cô, tỉ mỉ liếm láp cánh môi xinh.

Lửa nóng thùng trưởng đi vào nơi sâu nhất trong hoa huyết, mỗi lần đều cắm vào tận gốc, giống như muốn xỏ xuyên qua thân thể và linh hồn của cô, đem những vui mừng hòa trộn xếp lên cao, giống như cô sắp bị hòa tan, từng tế bào trong cơ thể cũng thoải mái hát vang khúc ca hạnh phúc.

Hoa tâm như bị xuân triều lan tràn, anh không ngừng đem cơ thể tráng kiện của mình khảm vào người cô, ga giường trở nên ướt nhẹp, theo mọi lần đâm vào rút ra của anh mà thấm xuống cả chiếc mềm dầy.

Hai người ôm lấy nhau, lồng ngực cường tráng đè lên đôi nhũ hoa trắng nõn, mềm mại mà nheo trao cho nhau những khoái cảm đặc biệt, thỉnh thoảng mày nâu đen chau lại, cơ thể phát ra những trận tê dại.

- Tiểu Diễm, em yêu anh sao? - Nhìn vẻ mặt mê loạn quên mình kiều mỵ của cô, anh mút lấy cánh môi cô, thở gấp gấp hỏi, đồng thời đem vật đỏ ngầu cắm sâu vào trong, để cho động hoa không có lấy một phân không khí.

- A a. Yêu. Yêu anh. - Cô bị khoái cảm khổng lồ bao vây, ý thức mơ hồ, cái miệng hồng như quả dâu tươi vụn vặt phát ra một tiếng yêu kiều.

Giống như đáp lại cô, anh càng gian ác hơn, mạnh mẽ hơn, cắm xoắn chặt trong động mật, vật nam tính bắt đầu co rút.

Cô vô dụng nằm trên bả vai anh, cánh tay mảnh khảnh bầu chặt, cái lưỡi thơm tho qua lại nơi cổ anh, cuối cùng bị cái miệng anh chiếm lấy, cùng nhau quấn quít, giống như nơi hạ thể cùng nhau đong đưa.

Cô không tự chủ được kêu gào ra tiếng, đông mật co rút càng ngày càng mãnh liệt, vật cứng rắn sưng đỏ vừa mới đâm vào ngoan độc hơn, thân thể của cô rung động không ngừng, anh cúi đầu, ở bên tai cô phát ra tiếng thở hổn hển, ngôn ngữ dâm lãng ấy càng kích thích cô mãnh liệt hơn.

Cô cắn môi dưới, hai gò má nở rộ như cánh Tường Vi, nhũ hoa như hai quả trái cây thuần thực, bị anh tận tình uống, cường hãm đem cô ăn cho đến khi mềm nhũn ra, bản thân cô như người lạc lối, trở thành một con thú nhỏ đầy tham lam.

- Nhanh một chút. A a. Nhanh hơn chút nữa. - Cô phóng dăng không biết thẹn thùng nũng nịu yêu cầu, hai phiếm lệ quang trong suốt.

- Bảo bối, anh sẽ cho anh, em phải kiên nhẫn. - Cảm thấy đã tạo đủ độ nóng cho động mật, co rút lại chuyển thành kịch liệt, anh như kẻ bị rượt đuổi, càng ngày càng hung hãn.

Sóng khuây khoả cuốn tới, hai người cùng nhau leo lên đỉnh, hai thân thể trần trụi giống như hòa làm một, lúc hai người cùng phát ra một tiếng rống cũng là lúc cả hai cùng đạt đến cao trào.

Tinh hoa nóng rực và trắng đục xuất vào nơi sâu nhất trong động mật, cô cảm nhận được dòng dịch ái đang chảy dưới bụng, cả người đắm chìm theo từng đợt sóng bên trong, cao trào so với những ngày qua càng mãnh liệt hơn.

Cô ngã xuống, cơ thể phái nam vẫn còn chưa lui ra, từng cái liếm, dịch ái phái nữ hòa lẫn vào tinh dịch đàn ông tiết ra, cô cố ý trì hoãn dịu dàng đang trên chọc qua những tiếng thở gấp.

Cô biết về chuyện tình dục anh hết sức mạnh mẽ, anh ở trên giường nhiệt tình thiêu đốt cả đêm cũng không mệt mỏi, anh thích vùi mình vào cơ thể ấm áp của cô.

- Tiểu Diễm, lần này chúng ta làm từ phía sau. - Anh choàng tay ra sau lưng cô, dùng giọng nói quyến rũ thì thầm vào tay cô.

- Ừ. - Không cách nào cự tuyệt yêu cầu của anh, cô thẹn thùng gật đầu, lần nữa ném mình vào mê cung ham muốn của anh.

Bàn tay ấm áp nâng nhũ hoa trắng nõn lên, ngón cái thô kệch lượn quanh mấy vòng, khơi màu những ngọt ngào và giúp cô khuây khỏa hơn.

Đầu lưỡi mềm mại liếm nhẹ trên cánh tai cô, để lại vết hôn nhạt, cô thoải mái yêu kiều, thân thể mới vừa hưởng qua một lần cao trào nhưng vẫn nhảy cảm như cũ.

Khe hông ửng hồng vì bị anh xoa bóp, tử cung ướt đẫm cũng không ngừng co rút lại, hoa huyết đang giữ lấy vật nam thô cứng, lửa nóng ôm trọn lấy khối thịt của anh.

Cô không kiên nhẫn lắc cái hông, anh khòm xuống cúi cười thâm:

- Muốn?.

Lúc vừa nói xong, anh liền thấy đôi tay cô đỏ bừng, thân thể trắng nõn nà khẽ run rẩy.

Anh đùa với cô, cố ý chuyển động nhẹ nhàng, bụng dưới khẽ uốn lượn, khối thịt cứng ngiên sát nơi non mềm, tỉ mỉ chiếm lấy.

Cô phát ra tiếng rên rỉ nhỏ, cảm giác bên dưới ướt đẫm, đôi tay chỉ có thể vô lực núp lấy cái gối mềm, gương mặt tựa như khổ sở nằm xuống gối.

- A a. – Anh giữ cơ thể cô, giữ chặt cái hông trắng nõn của cô, dùng sức đưa vật nóng đi vào, nhiệt trường mang theo lửa nóng cắm sâu vào động mật, huyết hoa mềm mại lập tức co rúc lại .

- Đừng nóng vội, chúng ta có một cả đêm – Anh mỉm cười, trông mắt âm trầm bởi vì dục vọng mà tối tăm, vịn gương mặt của cô ra, nghiêng người đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng.

Ngoài cửa sổ gió đêm réo rắc, nhưng hai cơ thể vẫn đang thêu dệt lẫn nhau.

Qua đêm giao thừa, Ngải Diễm lôi kéo Tề Trọng Khải đến A Lý Sơn nhìn mặt trời mọc bởi vì đây là tâm nguyện nhiều năm qua của cô.

Cô mơ ước, ngồi dưới bóng cây, tựa lưng vào thân cây, hít thở không khí trong lành, cùng người trong lòng đắp chung một tấm chăn, uống cà phê nóng khiến cho tinh thần thoải mái. Nhưng cả hai đều không được ngủ, thay phiên kể chuyện cười, ra câu đố, chia sẻ quá khứ cùng hiện tại với nhau, sau đó dưới ánh mặt trời đầu tiên trao nụ hôn chân thành.

- Đây thật ước mơ nhân chán và ngu ngốc nhất anh được nghe. - Sau khi nghe xong, nhìn cô gái nhỏ nhắn bên dưới, Tề Trọng Khải lạnh lùng phun câu này.

Ngải Diễm như bị tên bắn trúng suýt nữa hộc máu, nhưng lại không thể không thừa nhận, giấc mộng này quá giống một ông cụ, ngay cả cô gặm nó cũng thấy đau răng.

Haizzzz, không thể trách cô, dù sao cũng là thiếu nữ đang độ tuổi mộng mơ, coi như so với hiện tại hơn kém mười năm đi, dĩ nhiên bị khiếm tốn của nó đập chết rồi.

Một đợt gió lạnh thấu xương tủy thổi qua, Ngải Diễm vì lạnh mà run lấy bầy, kéo cái mền, đem mình co rút thành một quả cầu, Tề Trọng Khải bên cạnh vừa bực mình vừa buồn cười, không thể làm gì khác hơn là vươn tay ôm cô vào ngực, dùng nhiệt độ mình ủ ấm cho cơ thể cô.

- Dòng nước lạnh đột kích, không đợi ở trong chăn, ít hôm nữa chạy đến đỉnh núi cũng không muộn, như vậy sẽ vui vẻ hơn?

- Ô, em không biết nơi này lạnh như thế – Môi nhỏ mím lại, hàm răng run lên.

- Cũng đã sắp qua năm mới rồi, vẫn không thấy mặt trời mọc, mí mắt em đừng có đóng lại nhé!

Tề Trọng Khải buông mền xuống, ngoài miệng quát lạnh, đáy mắt phát ra ánh hào quang chói lọi, thích xem cô gái nhỏ lấy đôi má hồng cọ vào lồng ngực anh, giống như nằm tựa vào lòng anh, một hình ảnh vô cùng thân mật.

- Biết, thật nhiều lời. - Cô lười bầu, mí mắt lại như thấy những tiểu tinh linh bươm bươm không ngừng nhảy múa, không tiếng động thúc giục cô chìm vào giấc ngủ.

Thời tiết lạnh quá, nhưng lồng ngực anh lại như lò lửa lớn, đem cơ thể cô ủ ấm, không khí chung quanh bọn họ vô cùng an tĩnh, đám người huyền não phía xa giống như thể họ thuộc về một thế giới khác.

- Đúng rồi, dường như em quên hỏi tên tiếng Trung của anh. – Tay cô ôm chặt thắt lưng anh, như chú gấu koala dính sát vào cơ thể mẹ nó, hấp thu hương thơm quen thuộc của anh.

- Anh có thói quen dùng tên tiếng anh. - Tâm anh rung động, nhàn nhạt đưa tầm mắt đi nơi khác.

- Anh sẽ không phải tên Tề Anh Tuấn hay Tề Tuấn Nam ... chứ? - Không phát hiện ánh mắt kỳ quái của anh, cô ngáp một cái, cười hỏi.

- Không, nói ra sợ làm em kinh ngạc đó.

- Ha, có thật không? Đó nhất định là một cái tên siêu cấp buồn cười? Khó trách anh không muốn nói, thì ra là sợ em cười à.

- Không phải sợ em cười, là sợ em nghe xong sẽ xoay người chạy mất. – Anh đưa một đôi mắt phức tạp, nghiêng người nhìn cô, cô đang điều chỉnh một tư thế thoải mái trong ngực anh, trên môi cười lộ ra một lúm đồng tiền ngọt ngào như hoa, khiến lòng anh trầm xuống, trong đầu xuất hiện cảm giác phiền não.

- Kinh khủng như thế sao? – Cô nhéo gò má của mình một cái, cố để mình tỉnh táo hơn.

- Đúng, chính là rất kinh khủng, cho nên em không nên hỏi.

- Được rồi, xem anh để ý thế, em bỏ qua cho anh, sau này cứ gọi anh là Zack.

Nhìn cô tràn đầy tin cậy, khuôn mặt tươi cười, trái tim Tề Trọng Khải co rụt lại, một cảm giác ái náy lưu động. Giấu giếm cô, đến tột cùng là đúng hay sai? Anh phải đợi đến bao giờ mới có thể thẳng thắn nói cho cô biết?

Nhưng anh lại lo lắng, ngộ nhỡ cô biết sự thật thì sao, tình cảm dành cho anh có biến chất hay không? Dù sao, trộn tiền bạc với tình cảm, cuối cùng sẽ không có lâu dài, cũng không phải là thứ anh muốn có trong tình yêu.

Anh không quên được phút giây cô say chén choáng, hứa hẹn sẽ cố gắng cho anh có một cuộc sống xa hoa, cô là một cô gái ngây thơ lại không có so đo, thế mà lúc ấy lại vô cùng nghiêm túc. Hình ảnh đó in dấu thật sâu trong lòng anh, mở ra một phong cảnh vô cùng mỹ mãn.

Cái loại cô gái ngốc như thế này lại làm anh nhập tâm kiên trì yêu thương, anh sợ rằng khi cô biết được thân phận anh thì tình cảm ấy bị thay đổi?

Mỗi khi nghĩ đến đây, anh lại chẳng muốn bước đến hai chữ “sự thật”. Nhưng anh cũng biết, lừa gạt cô như thế là không công bằng cho cô, cũng không thể lừa gạt cả đời.

Tề Trọng Khải đột nhiên sững sốt, giật mình khi anh bắt đầu dùng từ “cả đời” để nghĩ về một cô gái, một cổ nhiệt nóng chảy trào trong tim anh.

Anh giờ đã nổi lên ý niệm đây đưa cả đời với Tiểu Diễm! Ngay cả anh cũng chẳng thể tưởng tượng nổi chuyện này.

Thế nhưng cũng không kỳ quái, cô thẳng thắn và đơn thuần như thế, bị anh ăn nói chanh chua cả trăm lần cũng không tức giận, thậm chí còn mếu máo phản kích, hoặc là ngơ ngác mặc anh khi dễ.

Ôi Trời! Nghĩ đến cảnh mỗi phút mỗi giây hai người đều bên cạnh nhau, thế nhưng anh lại không cảm thấy ngán ngẫm, ngược lại có gan, hy vọng có thể đem những ngọt ngào tích lũy sâu hơn trong đáy lòng.

Đang lúc nội tâm kích động, đồng hồ báo thức trong di động đột nhiên vang lên, Ngải Diễm đang nằm ngủ trong ngực Tề Trọng Khải chấn động một chút, chậm lệt mở hai mắt ra, sau đó vội vàng kéo ống tay áo lên nhìn đồng hồ.

- Thời khắc chuyển giao năm mới chỉ còn lại một phút! – Đôi mắt Ngải Diễm trở nên hưng phấn, gương mặt đang đỏ giữa cái lạnh của đông trở nên ửng hồng, nhìn người đàn ông bên cạnh cười thật tươi.

Ánh mắt anh chạm đến này nụ cười ảm áp ấy, tâm Tề Trọng Khải hung hăng như bị ai đánh, cảm giác đầy lòng có một cái hố sâu, sau đó điền vào đủ loại cảm xúc liên quan đến cô.

Anh yêu cô gái này, yêu sâu nặng, yêu đến đầu óc choáng váng, yêu đến có thể cùng cô đi đến cùng trời cuối đất, không than không oán.

- Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn. Ưm ưm ưm, phạm quy á! - Đếm ngược chưa kết thúc, cái miệng nhỏ vì lạnh mà phát run đã bị anh chặn lại.

Thở phì phò —— phanh

Những vì sao lấp lánh trên bầu trời, nơi xa còn có màn pháo hoa rực rỡ, những ánh lửa đủ màu sắc chiếu khắp màn đêm, ánh chớp muôn sắc màu khiến người ta phải ngẩng cổ lên nhìn.

Cô bị anh ôm vào trong ngực, môi non mềm bị anh hôn đến sưng đỏ, đầu lưỡi của cô trở thành một mảnh tê dại, giống như đang nếm rượu Brandy.

Cô khẳng định anh không uống rượu, đây chẳng qua là một loại hình dung, nụ hôn của anh luôn để cho cô lâng lâng, giống như ngậm một ngụm rượu mạnh trong miệng, từ thân truyền đến tâm, khiến cả người ấm lên.

Rét lạnh ngày đông không còn, bọn họ đắp chung một cái chăn, đem tất cả quay về thế giới hai người, gió lạnh thổi tới cũng giống như đang dùng giai điệu của mình nói lời chúc phúc.

- Năm mới vui vẻ - Hôn xong, anh tựa đầu vào trán cô, mỉm cười chúc mừng.

- Năm mới. Vui vẻ. - Cô xấu hổ rũ lông mi xuống, khoe miệng len lén cong lên.

- Năm mới tặng anh quà gì, lấy ra - Anh mở rộng lòng bàn tay ra yêu cầu.

- Hả? Cái gì? Tặng quà? - Cô không có chuẩn bị quà.

- Bình thường trong năm mới, anh đều được phụ nữ tặng quà, nếu không phải là chìa khóa chiếc xe cao cấp, cũng là chìa khóa một căn hộ sang trọng, mặc kệ một chút cũng có đồng hồ kim cương hoặc chiếc nhẫn kim cương. - Anh vùng sóng mắt lên hấp dẫn mê người, hô hấp và lời nói vô cùng tự nhiên.

Nghe vậy, Ngải Diễm bối rối rồi. Những thứ anh kể trên, chính cô cũng không thể mơ đến ngày mình được chạm vào nó, chứ đừng nói là mua tặng cho anh mỗi dịp năm mới?

Ảo não buồn tẻ, móc từ trong túi ra được một đồng xu nhỏ, cô chỉ cảm thấy khó xử trong chốc lát, sau đó đặt đồng xu vào tay anh.

Tề Trọng Khải nhíu mày, buồn cười nhìn cô.

- Cứ như vậy? Quà tặng năm mới của anh là một đồng xu? - Hai gò má của Ngải Diễm đỏ bừng, tâm không dám động - Anh đừng xem thường đồng xu này nhé, nó là tiền ước nguyện đó.

- Tiền ước nguyện? - Đôi vai của Tề Trọng Khải khẽ run, rất không kiên nhẫn đợi cô hát xong bài diễn thuyết.

- Ủ! - Cô gật đầu thật mạnh, thầm khen mình quá thông minh, không có đổi nghề đi làm Tiểu Thuyết Gia thật là đáng tiếc. - Anh đem nó đặt dưới gối nằm, mỗi ngày trước lúc ngủ thành tâm khấn nguyện, đợi đến lúc khấn cấp, anh mới có thể cầm nó ra ngoài.

- Lấy nó ra có thể làm cái gì? - Anh cảm giác mình nhin cười đến sắp vỡ bụng rồi.

- Thì tìm em giúp anh thực hiện lời hứa - Cô có cảm giác câu truyện mình viết vô cùng lãng mạn - Em sẽ là thiên thần nhỏ giúp anh thực hiện ước nguyện, đợi đến khi anh biết được mình hy vọng điều gì, thì đem đồng xu nhỏ này đưa cho em... em sẽ giúp anh thực hiện nó. Nhưng mà em nói trước, nguyện vọng không được phép xa rời thực tế.

- Như thế nào gọi là quá xa thực tế?

- Khụ khụ, chính là xe thể thao, đồng hồ nổi tiếng, khu nhà cấp cao... là xa rời thực tế. - Sắc mặt của cô có chút áy náy.

- Cho nên ước nguyện cũng phải có hạn ngạch hay sao

- Dĩ nhiên! - Không có hạn ngạch sao được, cô đem mình bán thân cho ba mẹ hay một động chứa, cũng không đủ mua cho anh một xe thể thao cao cấp.

Tề Trọng Khải thở dài, mở bàn tay của cô ra, chuyển đồng xu nhỏ qua cho cô.

Ngải Diễm khẩn trương, trái tim đập loạn, cái miệng khê run.

- Anh không thích sao?

- Anh muốn ước nguyện – Anh đưa đôi mắt lấp lánh nhìn cô.

- Hả? Hiện tại? - Cô kinh sợ.

- Liền bây giờ.

- Nhưng.

- Anh muốn Ngải Tiểu Diễm cả đời làm nô lệ của anh – Anh đưa ra một nụ cười tà ác, gương mặt anh tuần mang theo vẻ nghiêm túc, ánh sao trên bầu trời đêm cũng không lấp lánh bằng mắt anh.

- Nô lệ cả đời? – Cô kêu to, trong nháy mắt xuất hiện một đám cháy. - Cái người này, anh thật xấu xa! Bại hoại! Ai cho phép anh ước nguyện như thế.

Đợi chút, anh nói, anh muốn cô làm đầy tớ cả đời của anh? Cả đời. Cả đời!

Đó cầu hôn! Đây có phải hàm chứa ý nghĩ đặc biệt gì không? Cô cũng không phải thiếu nữ mười tám đôi mươi, dĩ nhiên biết đàn ông sẽ không ăn no lại nói lắm, đột nhiên cô như người ngoài hành tinh khi nghe anh nói chữ “cả đời”.

Phải biết, cái từ cả đời trong lời nói của một người đàn mà nói, tựa như Tôn Ngộ Không bị đeo vòng kim cô, hạn cũng không thể tránh thoát, không ai muốn mang nó suốt cuộc đời!

Nhưng bây giờ, anh nói “cả đời”.

Ngải Diễm bối rối, không biết là gió núi thổi qua trước mặt, hay là trong mắt có sương mù bay, nhìn ảnh phản chiếu trong mắt anh, lại khiến cô sắp hoa mắt, mỗi góc cạnh trên gương mặt anh tuần khiến cô hoang mang.

- Ước nguyện con nít, em đây cho anh có ước nguyện khác.

Tề Trọng Khải lôi cô đến bên cạnh, choàng hai cánh tay qua ôm cô vào lòng, vậy cơ thể cô trong vùng đất của chính mình, khói trắng phương xa bèn lên nở rộ, bọn họ im lặng ngồi ngắm nhìn, thế giới giống như hòa lẫn với nhau? Hoa nở rồi kết trái.

Cô gật đầu, gật liên tục, cái trán vô tình đụng vào tim anh, cảm thấy toàn thân anh chấn động, theo sau là cơn mưa nụ hôn khiến hai người hít thở không thông.

Năm mới vui vẻ. Bọn họ trao nhau những nụ hôn nồng nàn, bộ ngực chạm vào nhau cùng nhau nghênh đón năm mới.

9. Chương 9

Đây là ngày chủ nhật cuối cùng trước khi bước qua năm mới, các khu phố đông đúc, các quán nước tấp nập, Ngải Diễm ngồi ở dựa vào cửa sổ, thỉnh thoảng ghé đầu nhìn ra phía ngoài.

Đột nhiên, có một cánh tay véo chặt lỗ tai cô, đem đầu của cô kéo lên, Rhona nhìn chăm chăm Ngải Diễm, ngoài miệng khê mắng:

- Ngải Tiểu Diễm, xem dáng vẻ không có tiền đồ của cậu kìa, thật không cứu nổi

Ngải Diễm xoa cái lỗ tai bị nhéo nên đỏ lên, giọng nói yếu ớt tự biện hộ:

- Tớ chỉ đứng đây xem anh ấy thôi, không có gì không tốt

- Cậu xem cái mặt thần thờ không giấu được của cậu kìa. Qua lâu như thế, mà cũng không mang một đứa bé đến bến tàu, nghĩ tới hai chúng ta có giao tình? Theo sự hiểu biết của tớ, cùng kinh nghiệm mười năm qua, sao không đem người đàn ông cậu bao nuôi đến cho tớ giám định một phen?

- Cái gì mà bao nuôi! Nói khó nghe quá, tớ và anh ấy là qua lại công bằng - Ngải Diễm chột dạ giải thích.

Nếu không phải là Rhona nghiêm trọng kháng nghị, buộc cô phải mang bạn trai đi ra ngoài cùng liên hoan, cô cũng không cần khẩn trương như thế. Hai người này đều có cái miệng xấu xa như nhau, cô rất sợ nói chuyện đôi câu thì có mâu thuẫn. Đến lúc đó, một bên là tình bạn lâu năm, một bên là người yêu, khẳng định là nhức đầu.

- Công việc của anh ta không phải là bạn trai đóng giả sao? - Rhona cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, cái miệng mỏng nói ra một lời thẳng thắn, vừa nhai loạn gì đó trong họng vừa nói chuyện.

- Đó là trước kia, bây giờ không có. - Ngải Diễm cầm khăn giấy lên lau mồ hôi trên trán.

Cứ như vậy đi, cô cũng chẳng rõ ràng lắm tình hình công việc của anh, chỉ biết là hình như anh có cùng bạn bè hợp tác làm ăn gì đó, về chuyện nó buồn bán cái gì, cũng chưa từng nghe anh nhắc đến.

Cô là người luôn tôn trọng tính riêng tư của người khác, người khác không muốn nói, cô cũng sẽ không cố ý đào sâu. Nếu anh không muốn cô tham gia vào chuyện riêng của mình, cô cũng không hỏi, không phải thật tâm muốn nói, hỏi nhiều hơn nữa cũng không còn ý nghĩa gì.

- Nó, chính nó! Như vậy không phải cậu đang bao nuôi anh ấy sao, không phải thế thì là cái gì? - Rhona xem thường liếc cô một cái.

- Chớ nói lung tung, tớ đi theo anh ấy cũng chưa từng phải tốn tiền gì cả, đi ra ngoài, ăn cơm, dạo phố, thường đều do anh ấy trả. - Ngải Diễm vội vàng giải thích.

Hơn nữa ông lớn nhà cô, yêu thích nhất chính là những bữa cơm xa hoa, mỗi lần lấy hóa đơn tính tiền, thiếu chút nữa hù cho hồn cô hoảng sợ chạy mất, anh lại dùng một vẻ mặt tự nhiên móc tiền ra trả.

Không nói ăn, nói về phương diện mặc cũng tốt lắm, trước ngày tết âm lịch, hai người cùng đi vào siêu thị bách hóa mua sắm, anh chỉ mua một bộ quần áo, còn lại đắp trên người cô một đồng quần áo, còn toàn là những bộ áo siêu đắt tiền!

- Có hay không chớ nói loạn, chờ tớ dùng Hỏa Nhân Kim Tinh nhìn qua sẽ rõ trắng đen. - Rhona cắn răng đưa một miếng phô mai vào miệng, vừa mới dứt lời, mắt chợt sáng lên, gờ cánh tay qua đỉnh đầu Ngải Diễm.

- Nhìn kìa, cực phẩm nha! Vừa nhìn đã biết đó là một người đàn ông khiến lòng phụ nữ khóc thét lên. - Rhona than thở.

Nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông kia, thân hình cao lớn, đầy cao ngạo, thân thể khỏe mạnh, áo sơ mi màu lam tôn lên nước da màu đồng vô cùng hoàn mỹ, đôi mắt hẹp và gầy được chiếc quần jean che đầy, vẫn không che được đường cong hoàn mỹ của cơ thể anh, chứ đừng nói đến cặp chân dài như người mẫu của anh, chắc... chắc... chắc, hoàn mỹ không chỗ nào chê!

Đợi chút, người đàn ông cực phẩm ấy đi về phía bọn cô, còn lộ ra nụ cười tươi! Trong lòng Rhona đã không ngừng kích động, khi cô thấy người đàn ông đó đi đến bàn bọn họ, máu mũi của cô sôi trào, rất muốn phun ra

- Rhona, anh ấy là Zack. - Ngải Diễm lúng túng vỗ vai bạn tốt.

- À? - Rhona sợ ngây người.

- Chào cô - Tề Trọng Khải mỉm cười, thân mật dựa vào đôi vai của Ngải Diễm, cùng cô ngồi xuống.

Rhona há miệng thật to, cảm như muốn rơi xuống mặt bàn, cái miệng nhỏ nhắn sợ đến không khép lại được, ngay người mấy giây sau mới đưa ánh mắt xúc động cùng tức giận nhìn Ngải Diễm, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Lần này là hàng cực phẩm, toàn thế giới chỉ có một không có sản phẩm thứ hai, coi như táng gia bại sản, bán cha mẹ già và toàn bộ nhà cửa cũng đáng giá!

Hiển nhiên Ngải Diễm lo lắng vô ích, Rhona và Tề Trọng Khải nói chuyện rất vui vẻ, thậm chí còn hàn huyên đến chuyện mua cổ phiếu của Tập đoàn nào sẽ có giá, đầu không ngừng biểu lộ ánh mắt tâm đắc nhìn nhau.

Trong bữa tiệc, Rhona còn mượn dịp kéo cô đến toilet, lên tinh thần giáo dục, muốn cô ngàn lần vạn lần thả tự tay để chết khối thịt kia, tuyệt đối không thể để cho anh rơi vào mồm phụ nữ khác. Ngải Diễm có chút khó sự, cũng rất ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Rhona còn nói, từ khi hai người nói chuyện với nhau, liền có thể biết người đàn ông kia không phải khối gạch ống, khí thế quá mạnh mẽ, tuyệt đối có tương lai.

Những thứ này, Ngải Diễm cũng không phải quan tâm.

Với cô mà nói, thứ cô yêu là con người của anh, không muốn tìm hiểu những thứ khác. Rhona mắng cô không có mắt nhìn người, muốn cô nếu không biết giữ người kia, cũng phải cẩn thận đề phòng.

Cô cười cười, không lên tiếng.

Bởi vì cô không biết mình nên đề phòng cái gì, đề phòng anh trộm đi lòng của cô? Còn đề phòng anh trộm dẫn tình yêu của cô đi chơi? **CHƯƠNG 9 (9.2)**

Sau khi tiệc liên hoan kết thúc, Ngải Diễm lại bị bạn tốt trừng mắt nghiêm trị khiến tâm cô lo sợ, ngồi lên xe Lamborghini mà Tề Trọng Khải mới mua, cùng nhau trở về nhà của anh.

Trên xe, Ngải Diễm móc điện thoại di động ra tìm thông tin, khi đèn đỏ ngừng lại, cô đột nhiên hét lên một tiếng, trái tim Tề Trọng Khải rút chặt, lúc này anh đạp thắng xe thật nhanh, khiến xe ngừng lại bên lề đường.

- Trúng! - Tay Ngải Diễm nắm thành quả đấm nhỏ, nước mắt lưng tròng nghiêng mình nhìn sắc mặt xanh mét của Tề Trọng Khải.

Tề Trọng Khải sợ run rẩy, trong lòng chột rung động, ánh mắt không khỏi nhìn đến chiếc bụng vẫn phẳng lì của cô, chẳng lẽ là.

- Làm sao anh lại nhìn bụng của em vậy? - Ngải Diễm kỳ quái nhăn mày, lời nói vừa hỏi xong, liền đoán được anh đã hiểu lầm chuyện gì đó, hơn nữa hiểu lầm này còn rất lớn à!

- Không phải trúng cái đó – Mặt cô đỏ bừng lên, tay nhỏ bé quơ lung tung, ngăn cản anh tiếp tục dùng ánh mắt nóng rực nhìn chiếc bụng vì ăn no có hơi nhô lên của mình.

Mất mặt chết!

Gương mặt cương nghị của Tề Trọng Khải hạ xuống, cũng cảm thấy mình thật ngu xuẩn, nếu quả thật là mang thai, cũng không thể dùng di động để kiểm tra?

Vì sao anh lại cứ nghĩ về chuyện đó? Chẳng lẽ người từ trước đến giờ luôn khinh thường chuyện sinh con như anh lại đang thay đổi ý nghĩ?

Phát hiện vẻ mặt nặng nề của anh, Ngải Diễm cảm thấy hơi lúng túng, liền đem thông báo trên màn hình điện thoại di động đưa tới trước mặt anh.

Nhìn thông báo, ánh mắt Tề Trọng Khải lóe lên. “Bộ phận PR của tập đoàn “Nguyệt Hoa” xin mời cô Ngải Tiểu Diễm đến phỏng vấn....?” Thì ra là cô đối công tác.

- Rất tuyệt chứ gì? Là nhân viên của tập đoàn “Nguyệt Hoa” thì phúc lợi rất tốt, hiện tại Cảnh Khí rất thê thảm, chỉ có ngành ăn uống tương đối ổn, nghe nói “Nguyệt Hoa” cũng cho nhân viên nghỉ bốn ngày trong tháng. - Ngải Diễm tràn đầy mơ ước, nghiêng đầu, nhìn đôi mắt lập lờ của Tề Trọng Khải, mắt càng say mê.

Tề Trọng Khải dùng bàn tay che mũi và miệng đi, miễn cưỡng đưa đôi mắt nhìn cô.

- Em muốn nghỉ việc chỗ kia vào Nguyệt Hoa làm việc, sao không nói sớm. Anh sẽ giúp em.

- Stop! - Ngải Diễm đưa anh một ánh mắt khi dễ.

- Anh giả bộ làm Tề Trọng Khải hả? Nội bộ tập đoàn ‘Nguyệt Hoa’ cực kỳ nghiêm khắc, dựa vào quan hệ hay đi cửa sau đều không vào được! Nghe nói Tề Trọng Khải coi trọng nhất là thực lực của nhân viên, kẻ ngu ngốc, bình hoa di động đều bị sa thải! Nếu như bị phát hiện nói giúp ..., lập tức khai trừ, nhân viên nhỏ đều không thể làm sai nguyên tắc, tác phong siêu cường ngành.

Cuối cùng, còn nghe cô lầu bầu:

- Cái người Tề Trọng Khải cũng thật là độc ác, em dám cá là đám nhân viên cấp dưới ngày ngày đều nguyện rửa anh ta đầu trọc, xuất tinh sớm...

Tề Trọng Khải nín cười.

- Tại sao em lại không có chí khí như thế, chỉ ứng cử vào một chức nhỏ trong tập đoàn?

Ngải Diễm than thở.

- Haizzz, em đây biết thân phận, nếu có thể xâm nhập vào tập đoàn ‘Nguyệt Hoa’ đã nên cười trộm rồi, đâu còn trông nom cái gì gọi là chức cao chức thấp.

Thời điểm mới ra xã hội, cô cho là mình cái gì cũng có thể làm, còn anh dừng truy mộng nữ doanh nhân. Nhưng, nhiều năm qua thấy nhiều nhân sự vô tình bị sóng gió vùi dập, vì quyền lợi mà đấu tranh, tâm cơ chém giết, mới phát hiện ra làm như thế chỉ khiến mình trở thành loài nhện độc sẽ dễ bị rắn Peter Pike cắn, căn bản cô không có bản lĩnh lớn để đấu đá.

Trên thực tế, mỗi người đều dùng tốc độ rùa bò để hình dung, cuộc sống nặng nề áp lực chính là chất đầy trên mai rùa, bò qua bò lại, mỗi người đều muốn chạy về biển tiền tự do, nhưng để đạt đến đó thì rất ít con rùa thành công.

Công việc mấy năm thăng trầm, cô cũng coi nhẹ rồi, không ôm chí lớn, chỉ muốn làm nhân viên nhỏ sống an nhàn.

- Anh xem em, sẽ không phải là tính toán lên vào tập đoàn ‘Nguyệt Hoa’, quyến rũ Tề Trọng Khải bản chánh chứ? - Tề Trọng Khải phát hiện đáy mắt cô có một tia đau đớn, lo lắng mới vừa rồi nói lời khiến cô tự ái, đúng lúc tìm một câu nói khiến không khí nhẹ lại.

Lỗ mũi Ngải Diễm phun ra một tia tức giận.

- Hừ, em mới không đem Tề Trọng Khải để trong mắt đấy.

Tề Trọng Khải cười.

- Giọng điệu thật đúng là lớn lối, ngộ nhờ bản thân của anh ta cao quý lại đẹp trai, em vẫn dùng thái độ này đối với anh ta sao?

- Em không cần người đẹp trai và giàu có, em chỉ cần anh là đủ rồi – Cô nói ra lời ngọt ngào mà thật lòng.

- Miệng ngọt như thế? Tới đây, anh muốn xem miệng em có ngậm đường không – Anh nâng lên nụ cười xấu xa, cõng dây an toàn ra liền đến gần cô, giữ chặt lấy gương mặt đang muốn tránh thoát của cô, mỉm cười chạm lên môi cô, đầu lưỡi xâm nhập vào bên trong, tùy ý quấy rối.

- Không cần. Còn chưa có đánh răng, trong miệng đều là mùi thịt nướng - Cô thở gấp kháng nghị.

- Không sao, chỉ cần không phải chao là tốt rồi. – Anh cười cười, lại ôm cô đến gần, tiếp tục xâm nhập vào chuỗi ngọt ngào vừa bị cắt đứt, còn dùng tay chạm vào đôi má đỏ ửng của cô

- Anh thật vô cùng.

- Ngọt?

- Cảm giác thật tốt - Cô cười ha hả, đôi môi dịu dàng bị cắn một cái như để trừng phạt, sau đó lại quần quít thật chặt.

- zack. - Cảm thấy hô hấp của đối phương đang rối loạn, nhiệt độ trong xe kéo dài thành bão tố, đôi mắt cô trở nên mờ mịt, thấy dưới bụng của anh trở nên phập phồng, tim đập nhanh, mặt đỏ gấc, khẽ đẩy anh một cái, ngăn anh phóng hỏa đốt người.

Anh tựa vào vai cô phát ra hơi thở nặng nề, hô hấp nóng rực bên tai cô, khiến cơ thể cô không khỏi run rẩy, nổi lên tê dại quen thuộc.

- Chúng ta hình như còn chưa nếm thử cảm giác trên xe? - Anh đưa đầu lưỡi ra, liếm láp vành tai trắng nõn của cô, da thịt mịn màng và đôi nhũ hoa trắng như sứ.

- Anh điên rồi! - Cô giơ lên quả đấm nhỏ, đập vào vai anh mấy cái.

- Đúng vậy, anh điên rồi, kẻ điên muốn hưởng thụ cảm giác làm tình trong xe với mỹ nữ.

- Đừng la. Ừ. - đầu lưỡi ẩm áp của anh trượt xuống gáy cô, cọ qua lại khiến vai cô co rút, ý thức giống như áng mây trôi nổi, tụ lại rồi lại tản ra.

- Tiểu Diễm, em phải giúp anh, nếu không tối nay chúng ta không về nhà được. - Môi của anh đã trượt tới cổ áo của cô, bàn tay đẩy vẩy cô lên, ngón tay thăm dò vào bên trong chiếc áo ngực bằng ren, tìm kiếm viên linh châu quen thuộc, chậm chạp vẩn vơ.

Dục vọng rực rạch góc đầu dây, Ngải Diễm ép buộc mình khôi phục lý trí, dùng sức đẩy Tề Trọng Khải ra, cầm lấy chiếc túi che kín vòng một nỗ lực của mình.

Tề Trọng Khải mang ánh mắt vô tội nhìn cô, mặt không chiếm được thỏa mãn nên đầy đau thương, kéo tay của cô, đặt lên vật nóng ngay giữa háng mình, giọng khàn khàn nói:

- Như vậy anh không có biện pháp lái xe.

Ngải Diễm đỏ mặt, lòng bàn tay đang đặt lên vật tượng trưng phái nam vừa cứng vừa trướng, giống như đang muốn xé rách vải vóc, nghĩ rút tay về, nhưng anh lại phát ra tiếng rên âm trầm, gương mặt tuần tú cũng bởi vì quá độ nhần nại mà càng căng cứng hơn, trong chớp mắt liền biến thành bộ dạng vô cùng khổ sở, khiến cô không khỏi mềm lòng.

- Giúp anh. - Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy do dự của cô, anh lại mở miệng, lời cô đến gần.

- Thật không chịu nổi anh. - Cả khuôn mặt trắng của cô nhuộm màu đỏ tươi, bàn tay run rẩy giúp anh cởi quần xi-líp xuống, móc cục sắt nóng đang kiên cường ra.

Thật may là cửa sổ của xe màu đen nên bên ngoài sẽ không nhìn thấy cảnh xuân bên trong, nếu không bị người ta nhìn thấy hình ảnh dâm lãng này, mặc kệ Thái Bình Dương có đóng dầu chồng hay không, cô nhảy xuống biển cũng không rửa sạch hiểu lầm.

Vật phái nam đỏ ngầu bị lòng bàn tay mềm mại của cô nhốt chặt, bắt đầu ma sát từ phía dưới lên, khiến cho thiết bóng càng cường tráng hơn, trên đầu vật nam từ từ tiết ra ít dịch màu trắng đục trên sắc hồng, giống như một đám lửa chuẩn bị bùng nổ.

Nhịp tim của cô càng tăng lên, ánh mắt ngượng ngùng khẽ nâng, nhìn thấy gương mặt anh tuần đầy thỏa mãn của anh mà ửng hồng, phía dưới nổi lên trận nóng bỏng, môi mỏng bật ra tiếng rên khô rát đầy khiêu gợi, giống như cây đàn vi-ô-lông-xen bị tiếng nhạc kích thích, đánh trúng tiếng lòng cô.

Thấy anh hơi híp mắt, cầm ngửa lên, vẽ mặt như say, cô giống như bị ma lực dẫn dắt, từ từ cúi đầu, ngậm thiết bóng to lớn vào trong miệng, dùng nhiệt độ ẩm áp trong khoang miệng xoa xoa vật phái nam.

- A. - Tề Trọng Khải phát ra tiếng thở gấp, bàn tay lau mồ hôi trên mặt cô, vuốt ve qua lại, không tiếng động thúc giục cô ngậm chặt hơn vật tượng trưng phái nam của anh.

Cái miệng nhỏ như tấm vải nhung mềm mại ôm trọn vẹn thiết bóng, cũng một nhiệt độ ẩm áp như động tư mật, khi cô đưa cái lưỡi trơn tru liếm láp, uốn lượn quanh cái rãnh nhỏ trên đầu khối đỏ, toàn thân anh chấn động, thiếu chút nữa liền ra trước thời hạn.

Phát hiện là anh cố gắng kiềm chế nên cô thả ra, Ngải Diễm ảo não cực kỳ, tiếp tục như vậy không biết bao giờ mới rồi.

Thế là, cô bắt đầu dùng sức hút lấy, còn có hai tay phụ trợ, nhốt chặt vật nam cứng rắn bên trong, không ngừng tăng nhanh tốc độ ma sát, cái lưỡi nhuần nhuyễn cũng bôi trơn mỗi tất da thịt của vật phái nam, còn cố ý dừng lại trên lỗ đinh nhỏ, dùng lưỡi cắn nhẹ và ép chặt, còn lấy đầu lưỡi chọt quanh mấy cái.

Anh bị bức đến đường cùng, bụng dưới trở nên cứng rắn, bàn tay không tự chủ được dùng sức đè cổ cô cho vật nam của mình vào trọn bên trong, đẩy nhẹ mấy cái, dốc toàn bộ sức lực lên để hít thở, giống như gặm thết.

Một cổ tinh dịch chảy ra khỏi lỗ đinh, cô co hai má lại, dùng sức hút vào, anh thở gấp một tiếng đầy nặng nề, không thể tiếp tục ức chế, cuối cùng cũng bắn nhanh ra ngoài.

Cô bị nghẹn nên ho mãi liệt, cái miệng bủn rủn từ từ há ra, hai tay vô lung tung vào ngực anh.

- Khốn kiếp. Mỗi lần đều cố ý xuất vào trong miệng em.

Tề Trọng Khải lấy khăn giấy ra giúp cô lau những dịch trắng đang trào ra ở khóe miệng, yêu thương vỗ cái lưng nhỏ của cô.

- Ai dạy cái miệng của em khả ái và mê hoặc như thế, mỗi lần anh đều tự nhắc nhở mình phải rút ra, nhưng nhịn không được.

- Đàn ông xấu xa - Cô xấu hổ nũng nịu liếc anh một cái, thay anh đem quần áo xốc xếch sửa sang lại, tức giận nói: - Hiện tại có thể chuyên tâm lái xe rồi chứ?

- Yên tâm, anh sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà. - Anh lộ ra nụ cười xấu xa đầy mê người, cố gắng chỉnh đốn lại quần áo, rồi quay lại vị trí lái xe, cũng không quên đặt một nụ hôn lên môi cô rồi thì thầm vào tai cô vài câu chọc ghẹo.

- Ghét. Sắc lang cút ngay đi! - Ngải Diễm bị lời nói bên tai khiến cho cả thân nóng lên, hai tay vô lực đẩy anh ra.

Tề Trọng Khải ôm cô cười lớn, hình ảnh vui vẻ này từ khi sống bên cạnh cô chưa bao giờ gián đoạn.

- Chào buổi sáng, mọi người.

Ngải Diễm lấy nụ cười che giấu thấp thỏm trong lòng, đi vào lầu chín – phòng PR của tập đoàn “Nguyệt Hoa”, ngồi vào chỗ ngồi dành riêng ỉn, dọc theo đường đi cũng không quên nói lời chào hỏi với đồng nghiệp, thành lập hình tượng hòa đồng và thân thiện.

Nhưng hiển nhiên cô đã đoán sai tình thế, rốt cuộc là công ty lớn chuyên về ẩm thực, có thể thuận lợi thông qua kỳ thi viết để tiến vào kỳ thi phỏng vấn trực tiếp của Tập đoàn “Nguyệt Hoa”, cho dù là nhân viên bộ phận PR nhỏ nhoi, cũng là Ngọa Hổ Tàng Long. Nếu là nhân tài, tự nhiên cũng chứa ngạo khí, giọng nói dịu dàng đầy thành ý của cô cũng bị mọi người tự động xem như không nghe thấy. Cô có chút túng quẫn, vội vàng đề thấp đầu, mau chóng chuẩn bị để vào phỏng vấn.

Lại nói phỏng vấn cũng kỳ quái, ngày phỏng vấn tình hình thật ra thì không lý tưởng cho lắm, nữ chủ quản đối với kinh nghiệm của cô không mấy hài lòng, trong miệng hình như còn nói mấy câu oán trách nhân viên sàng lọc không kỹ.

Phỏng vấn kết thúc đã là rất muộn, cô mang mặt như đưa đám về nhà, rồi vùi mặt vào chăn khóc suốt. Zack đi ra từ phòng tắm, đầu nghĩ đến trận chiến kịch liệt và triền miên, lập tức bị những giọt nước mắt của cô làm cho chấn động đến cơ thể “mềm nhũn” ra.

- Ngải Tiểu Diễm, anh không có hứng thú với nữ quý trên giường, em có biết cách khắc chế cảm xúc của mình được hay không? - Ngay lúc đó, Tề Trọng Khải ngồi xuống mép giường, nhìn một cái đầu đang khóc thút thít, nghĩ kéo chăn ra sẽ gắt gao bắt lấy cô.

- Ô ồ ồ. Em không có hy vọng. Em quá vô dụng.

- Phỏng vấn không được thông qua?

- Người chủ trì buổi phỏng vấn nói sẽ thông báo tiếp. ngu ngốc cũng biết đây chẳng qua là cách nói tránh. Ồ Ồ.

- Em thật sự muốn vào tập đoàn Nguyệt Hoa làm việc?

- Phúc lợi tốt, ngày nghỉ cuối năm cũng ổn. Ai không muốn đi vào công ty lớn làm việc? Ồ Ồ.

- Đừng khóc, anh đảm bảo em sẽ thuận lợi đi vào tập đoàn “Nguyệt Hoa” làm việc. - Tề Trọng Khải mạnh mẽ vén mền lên, đem gương mặt của cô gái nhỏ đã khóc sưng vù ra ngoài, ôm vào ngực mình.

- Ồ Ồ. Không cần an ủi em. Em biết ngay là như thế mà. Ồ Ồ. Em hận nhất chính là cái người đã cho em qua cửa thứ nhất. Hôm nay lại để người chủ nhiệm vòng phỏng vấn xem thường. Ồ Ồ. Không tốt nghiệp trường danh tiếng thì thế nào. Ồ Ồ.

- Ngải Tiểu Diễm, em đủ rồi, cho anh nghỉ xem đã. – Anh véo nhẹ lên cái má của cô, quát lên, không cho phép cô lại khóc.

- Ồ Ồ. Vẫn là anh tốt nhất. - Cô an ủi mình – Em chẳng cần cái người tổng giám đốc công ty lớn làm bạn trai, mỗi ngày phải gánh vác tâm tình lo lắng vì không xứng đáng với anh ta, vậy thì anh vẫn là tốt nhất. Sẽ không cho em áp lực.

Tề Trọng Khải nghe mà dở khóc dở cười, chưa có cô gái nào lại như cô gái này, tự nhiên chịu uất ức đến trình độ này, điều kiện về người bạn trai mơ ước của thấp hơn người khác, có phải nên nói là không có chút chí khí nào không?

Nói cũng kỳ quái, đêm đó Ngải Diễm ôm Tề Trọng Khải khóc đến gió phong lạnh, trời chuyển cơn mưa nhỏ; khóc đến Tề Trọng Khải tưởng rằng cô đang khóc cho đám tang một xử nữ nào đó. Thế mà sáng sớm hôm sau, cô lại nhận được tin nhắn của nhân viên nói cô chuẩn bị một chút sáng thứ hai sẽ đi làm.

Ngải Diễm quả thật vui mừng ngây người, cuối tuần liền kéo Tề Trọng Khải ra tiệm ăn một bữa lớn, còn phô bày sự giàu sang của mình, mua tặng anh một cái cà vạt, mặc dù cái cà vạt kia về sau lại không may mắn trở thành đồ chơi tình dục. Khụ khụ, cũng coi như là điều tốt, tóm lại, cô có thể dùng mỹ từ vui mừng để hình dung, chỉ kém không có leo lên lầu hô to Thế giới tuyệt vời.

- Ngải Diễm – Quản lý bộ phận PR đột nhiên hô lên một tiếng, ánh mắt tìm kiếm.

- Nơi này. - Ngải Diễm vội vàng thu hồi nụ cười khúc khích, nhanh chóng đẩy ghế đứng thẳng dậy.

- Làm phiền cô tới đây một chút. – Quản lý phân phó.

- Dạ. - Ngải Diễm không dám chậm trễ, bước chân nhanh nhẹn như chạy đến.

- Cô không có qua được vòng phỏng vấn trực tiếp - Chủ nhiệm chìa tài liệu nhân sự về phía cô, mặt kỳ quái hỏi.

- Ách, không có.

- Cô xác định cô nhận được thông báo qua điện thoại

- Cục kỳ khẳng định. - Ngải Diễm khẩn trương nắm chặt đôi tay.

Bởi vì tập đoàn “Nguyệt Hoa” quy định hết sức nghiêm khắc, nếu không phải trải qua phỏng vấn thông thường tiến vào, thì phải điều tra kỹ, đến lúc đó không chỉ giản đơn là người trong cuộc bị cất chức, ngay cả các bộ phận tương quan cũng chịu phạt, hoàn toàn phải tự đi vào bằng khả năng của mình.

Vì nên chủ nhiệm bộ phận PR mới khẩn trương như thế, một hồi sau liền triệu tập tất cả mọi người vào họp, vì muốn giữ chân cơm của mình, cũng phải kiểm tra kỹ tư liệu thông tin của mọi người.

- Theo quy định, không thông qua vòng thi lần thứ hai không được gọi là trúng tuyển. - Suy nghĩ một chút không ổn, quản lý đứng lên, sắc mặt nặng nề phân phó: - Bây giờ cô cũng tới đi qua phòng nhân sự một chút.

- Được - Ngải Diễm hoảng sợ liền đi theo đuôi ông ta.

Trong thang máy từ từ đi lên, phải đi đến tầng lầu mười lăm, khi chuẩn bị cùng với quản lý đi ra, cả người cô căng thẳng, ánh mắt Ngải Diễm chột chớp động, không khỏi kỳ quái hô lên một tiếng.

Bóng người kia. . . . Là Zack? Không thể nào, không thể nào, nhất định là hoa mắt.

Ánh mắt của người đàn ông mới vừa rồi lấp lánh, một thân tây trang vô cùng uy nghiêm, phía sau còn có một nhóm người, những người đó dùng thái độ cung kính và sợ hãi, không khí lạnh lẽo hết sức.

Bỗng dưng, Ngải Diễm giật thót mình, ma xui quỷ khiến ấn thang máy.

- Cô làm gì sao! Chúng ta là phải lên lầu mười tám, nơi này là lầu mười bảy! - Quản lý bộ phận PR kinh ngạc nhỏ giọng hô.

- Quản lý, thật xin lỗi, tôi bỗng nhiên có chút việc gấp, xin cho tôi chút thời gian xác nhận - Ngải Diễm hướng về người quản lý chào một tiếng, “đình”, cửa thang máy vừa mở, lập tức chạy như bay ra.

- Ê, này – Quản lý sửng sờ.

Bước chân thật nhanh, Ngải Diễm chuyển qua thang bộ bên cạnh như kẻ chạy trốn, thở hổn hển chạy đến lầu mười lăm, đôi dép cao gót dẫm vào cầu thang cẩm thạch phát ra tiếng cóc cóc, ánh mắt vội vàng tìm bóng dáng người đàn ông mình vừa thấy ban nãy.

Cô chạy một chút rồi dừng lại, tầng lầu này quá rộng lớn, mới đến đây khiến cô lạc mất phương hướng, nhưng cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đi về phía trước, lại không sao tìm thấy người mình muốn tìm.

Đang lúc cô quyết định xoay người trở về thang máy, phía sau chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân, đi đầu chính là người đàn ông với giọng nói nghiêm nghị mà cô đang tìm kiếm

- Thông báo kế hoạch này cho chủ nhiệm phòng đối ngoại đi, bảo ông ta dẫn người đi làm ngay lập tức....

Giọng nói kia, Ngải Diễm không thể nào nghe lầm,

Thật sự là...

Thân thể cô cương cứng, gót giày từ từ xoay chuyển, quay người lại, liền đi thẳng đến đám người kia.

Tề Trọng Khải vừa đi vừa nghiêng mắt nhìn về trợ lý Nguyễn bên cạnh, ngoài miệng còn đang phân phó công việc, cũng không để ý đến bóng dáng mảnh khảnh đằng trước.

- Cô làm gì ở đây thế! Còn không mau một chút tránh ra, dám cản đường Tổng giám đốc là sao? – Người giám đốc phía sau Tề Trọng Khải lập tức lên tiếng xua đuổi.

Một tiếng này, thuận thế kéo lực chú ý của Tề Trọng Khải, anh đưa đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía trước, lại đụng đến đôi mắt hoang mang đầy lo lắng, bước chân đột ngột dừng lại.

Tề Trọng Khải im lặng, đám người phía sau không dám vượt lên trước, lập tức cùng dừng bước.

- Zack, sao anh lại ở đây? - Ngải Diễm chỉ vào nhóm người đang đứng ở cửa, trong đó có cả bạn trai của cô, giọng nói khẽ run rẩy.

10. Chương 10

Đầu vai Tề Trọng Khải nhú lại, bước nhanh về phía trước, kéo cổ tay cô, giọng điệu mềm mại.

- Anh có thể giải thích.

Mắt của đám người phía sau trừng to, cảm cũng như rút xuống đất.

- Giải thích cái gì? - Ngải Diễm nhìn anh chằm chằm, trong mắt tràn đầy tức giận.

- Em tỉnh táo lại, trước hết nghe anh nói.

- Ông trời của tôi – Quản lý bộ phận PR đi theo sau bỗng kêu lên, cho là Ngải Diễm đụng đến Tổng giám đốc, vội vàng xông tới đem tay cô lôi đi.

Ngải Diễm có chút thần thờ, nhưng bị ông kéo đi lại hiểu ra khoảng cách của hai người dường như càng lúc càng xa, thì ra luôn xa xôi như thế.

- Tổng giám đốc, tôi xin lỗi, đây là nhân viên mới nhận chức của bộ phận PR. Người mới, còn không hiểu được quy tắc....

- Câm miệng. - Tề Trọng Khải trợn mắt nhìn quản lý bộ phận PR đang thao thao bất tuyệt

- Anh là Tổng giám đốc của tập đoàn “Nguyệt Hoa”?! Đây thật cùng là sao vậy? - Ngải Diễm cảm giác sâu sắc, dùng một giọng nói hoang đường đưa lên cao, cơn tức giận ở ngực lan khắp toàn thân, tay đang buông lỏng tạo thành quả đấm.

Tề Trọng Khải đưa mắt lạnh lẽo đảo qua, quản lý bộ phận PR lập tức lùi về phía sau. Anh đi về phía Ngải Diễm, nghĩ cầm tay của cô, lại bị cô cố ý né tránh.

- Tự nhiên anh lại gạt em - Ngải Diễm giận đến rống to, cũng không để ý đến đám người đang đứng bên cạnh.

- Là từ khi bắt đầu em nhận sai thân phận của anh, không phải anh cố ý muốn gạt em. - Tề Trọng Khải tránh nặng tìm nhẹ, thay mình giải vây.

- Được, coi như vừa bắt đầu là em nhận lầm người, vậy tại sao anh cứ tiếp tục lừa gạt em? Anh cảm thấy chơi như vậy rất vui sao? Ngụy trang thành người khác rất thú vị à? Trời ạ! Anh chính là Tề Trọng Khải!

- Ngải Diễm thét

Cô cảm thấy mình suýt ngất xỉu, bởi vì quá mức tức giận, hốc mắt nóng lên.

- Anh thừa nhận anh che giấu thân phận của mình, đó là anh sai, nhưng tất cả đều có nguyên nhân. - Tề Trọng Khải nóng lòng, hai tay giữ lấy đầu vai của cô.

- Nguyên nhân gì? - Ngải Diễm lạnh lùng trừng anh, hốc mắt dần dần đỏ lên.

- Anh không hy vọng bởi vì em biết thân phận thật của anh, ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta. - Tề Trọng Khải nóng lòng giải thích.

Lời này vừa nói ra, những người không phận sự đứng bên cạnh đều thở dốc vì quá kinh ngạc, quản lý bộ phận PR đầu đau như đưa đám, khễ đám vào tâm can! Tin tức từ trên trời giáng xuống sao, sao không ai nói trước với ông vậy, mới vừa rồi còn chậm trễ tiếp đón bạn gái của tổng giám đốc, bây giờ làm sao mới tốt đây?

- Trong khoảng thời gian này, anh thấy em ngu ngốc lắm phải không, bị anh đùa quay vòng vòng rất thú vị phải không? Hại em còn cho là anh được phụ nữ bao nuôi từ nhỏ, mỗi ngày nghĩ tới đều cố gắng làm việc, không ngại vất vả chỉ vì muốn cho anh có cuộc sống tốt đẹp hơn, như thế khiến anh vui lắm sao? - Ngải Diễm cắn môi dưới, nước mắt nóng bỏng trượt dài trên gương mặt.

Tim Tề Trọng Khải như bị ai đâm, vô cùng đau xót, đưa tay muốn thay cô lau nước mắt, cô lại dùng sức đẩy anh ra.

- Tiểu Diễm, đừng như vậy, chúng ta cùng nói chuyện

- Nói cái gì? Nói em là đứa ngu ngốc bị anh lừa gạt, còn nói em ngu xuẩn đến mức nào? Tổng giám đốc Tề, tận hưởng trò chơi làm trai bao vui không? - ánh mắt Ngải Diễm như băng, nước mắt như nham thạch, đã thương tâm mắt của anh.

- Đủ rồi, em đi theo anh! - Tâm Tề Trọng Khải rét lạnh, dùng sức lực kéo lấy tay cô, muốn cùng cô đi vào thang máy.

Ngải Diễm dùng sức giãy giụa, thậm chí xoay người tưởng né được, nhưng tay mắt Tề Trọng Khải lanh lẹ, rõ ràng đưa hai tay ra ôm lấy cô vào lòng, cảnh mục kích này khiến tim mọi người không khỏi rung động.

- Buông tôi ra, không tôi sẽ kiện anh quấy nhiễu tình dục! - Ngải Diễm thét to, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại.

- Như vậy nếu anh không cố ý quấy rầy một chút, thật sự rất có lỗi với chính mình. - Dứt lời, Tề Trọng Khải nâng gương mặt vì tức giận mà đỏ bừng của cô lên, cúi đầu che cái môi mềm mại của cô lại.

Ngải Diễm quả thật giận điên lên, cô đá vào chân anh, lại bị anh gọn gàng tránh ra, còn ngược lại cuốn lấy cô, hạ thân thuận thế khẽ dựa vào cơ thể cô, khảm vào giữa chân của cô, hai hạ thân mập mạp mở dán chặt, xuyên thấu lớp quần áo dày tạo thành cảm xúc nóng rực.

Đình, thang máy lên tới một tầng lầu, đột nhiên mở ra, nhân viên bên ngoài muốn đi vào, chợt nhìn thấy bên trong có một đôi nam nữ kích tình dây dưa, không khí lửa nóng, lập tức bị sợ đến kêu to.

- Từ đâu ra đôi nam nữ đôi khát thế? Bây giờ là giờ làm việc! Có tin tôi đi báo cáo hay không... tổng giám đốc?! - Trong thang máy, người đàn ông mang vẻ nhếch nhác cùng tức giận tột độ, nhân viên nam chấn động, tay chân mềm nhũn ra, tài liệu trong tay rơi xuống đất.

- Thang máy có người, đi thang máy khác - Tề Trọng Khải dè xuống nút đóng cửa, lạnh lùng ném ra một câu.

- Tề Trọng Khải, anh là tên khốn kiếp! - Ngải Diễm dùng sức đâm vào bộ ngực anh. Trời ạ, hình ảnh mới vừa rồi cực kỳ mất thể diện đấy! Lại còn bị giễu cợt là nam nữ đôi khát!

- Lại muốn kiện anh? Vậy anh không khốn kiếp một chút, cũng quá có lỗi với chính mình rồi. - Tề Trọng Khải đỡ đôi tay cô lên, dè thân thể cô vào tường thang máy, bóng dáng mập mạp chồng chất mập mạp.

- Buông tôi ra! Tôi chán ghét anh! Tôi không muốn nhìn thấy anh. - Ngải Diễm quay mặt đi, môi Tề Trọng Khải rơi vào má cô, giọng nói quyết liệt của cô làm trái tim anh hung hăng đau đớn.

Từ đáy lòng Tề Trọng Khải khẽ nguyện rửa mình, thật ra thì cũng biết để cô vào Tập đoàn “Nguyệt Hoa” làm việc, muốn hướng cô thổ lộ chân tình bắt đầu hé mở, nhưng anh thủy chung không tìm được thời cơ thích hợp, liền dè lòng xuống, không nghĩ đến sẽ bị cô trực tiếp bắt gặp, hoàn toàn nằm ngoài tầm tay của anh.

- Diễm Diễm, bảo bối, em tỉnh táo nghe anh giải thích. - Anh nóng nảy, tâm hốt hoảng, chưa bao giờ anh có cảm giác lo sợ như bây giờ.

Cô che lỗ tai mình lại, nghiêng đầu không nhìn anh, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm cửa thang máy khép chặt, quyết định tránh xa câu trả lời của anh.

Anh bắt đắc dĩ, tâm vừa vội, mặc kệ cô có nghe hay không, vẫn là tiếp tục nói:

- Anh phải thừa nhận, mới bắt đầu anh cảm thấy em rất thú vị, do đó quyết định giả trang làm bạn trai giả của em, nhưng sau chuyến đi du lịch đó, anh đối với em là vô cùng nghiêm túc.

Cô mới không tin! Ký hợp đồng như thế, sau đó anh vẫn có thể thẳng thắn nói rõ mọi chuyện với cô, nhưng anh không có, hơn nữa còn tiếp tục giấu giếm, anh quả thực rất đáng ghét, rất xấu xa!

- Diễm Diễm, nếu như mà anh chỉ muốn vui chơi với em, lừa gạt anh, vậy hiện tại anh rất không cần phải giải thích với em, điểm này em cũng nên nghĩ qua chứ?

Ngải Diễm đang nóng giận, không từ nào nghe lọt vào tai, hốc mắt nóng lên, nước mắt tràn ra, cắn môi không để ỉn khóc thành tiếng.

Thấy thái độ của cô không chút mềm hoá, tâm Tề Trọng Khải càng sợ hơn, giọng nói có phần gấp gáp:

- Anh phải nói, gấp lại em bởi vì em không biết thân phận thật của anh, coi anh là người được phụ nữ bao nuôi từ nhỏ, nhưng vẫn tận tâm suy tính cho anh, anh rất cảm động, bởi vì chưa từng có phụ nữ nào lại đem anh và Tập đoàn Nguyệt Hoa tách ra, trong mắt cũng mọi người, anh vĩnh viễn bị đặt ngang bằng với tiền bạc và địa vị, loại cảm giác đó làm anh rất chán ghét, em có hiểu không?

Ánh mắt của cô nhanh chóng chói lọi, vẻ mặt bướng bỉnh mềm hóa đi một chút, hàm răng đang cắn môi dưới cũng từ từ buông ra.

Thấy thế, anh lại nói:

- Nhìn em thật lòng tốt với anh, không bởi vì nghề nghiệp giả của anh mà xem thường, ngược lại cảm thấy càng yêu thương anh, đi cùng với em không thể đến những nơi cao cấp, anh rất uất ức, cũng càng khẳng định tự mình sẽ tiếp tục cùng em sánh bước. Anh không nghĩ cứ thế lừa gạt em, lúc em khóc bởi vì phỏng vẫn thất bại, tâm tình như đưa đám thì anh liền quyết định muốn tìm một cơ hội thích lý để giải thích mọi chuyện với em.

Cuối cùng cô cũng chịu quay mặt lại, nhìn thẳng vào hai mắt thành khẩn của anh

- Cho nên, là anh vận dụng quyền lực tổng giám đốc, để cho em thuận lợi đi vào tập đoàn Nguyệt Hoa?

Anh không nói, cam chịu.

Cô cười khổ.

- Thì ra là như vậy, khó trách em trúng tuyển. Tề Trọng Khải, chuyện này khiến anh cười đã không?, rõ ràng là anh quy định không thể đi vào bằng cửa sau, thế mà anh lại phạm quy giúp em đi vào đây, anh làm như vậy cùng biển thủ có cái gì khác biệt?

- Chỉ cần em vui vẻ, không tuân nguyên tắc của chính mình cũng không có gì anh không làm được – Anh lau nước mắt trên gương mặt tái nhợt của cô, sự sợ hãi sẽ mất cô càng kéo dài.

- Nhưng em không vui. – Cô không có phôi tay của anh, ánh mắt lại như nhìn một người xa lạ.

- Điềm Điềm....

- Chia tay thôi. – Cô nhìn thẳng vào anh, ánh mắt kiên định.

- Anh không đồng ý - Anh không kìm chế được nổi nóng lòng, nên gầm nhẹ, hai cánh tay đem ôm cô thật chặt.

- Anh là Tổng giám đốc tập đoàn Nguyệt Hoa, không thích hợp cùng cô gái đường phố như em ở chung một chỗ – Cô dùng giọng đùa cợt mà nói.

- Ngải Tiểu Điềm, có phải em đang nói lẫy không, em không phải là thật lòng muốn chia tay. - Lửa giận trong anh bùng phát, hai mắt nguyền lên nhìn cô.

- Không đúng, em thật lòng cho là nên như thế. – Cô trốn khỏi nụ hôn của anh, ánh mắt ôn hoà, giống như thần thờ, giống như trong miệng đang bàn bạc chuyện của người khác, không có quan hệ gì với cô.

- Anh không chia tay, tuyệt đối không chia tay. – Anh tức giận nhắc lại lập trường của mình.

- Buông em ra, nếu không em bảo đảm sẽ hoàn toàn biến mất, không bao giờ để cho anh tìm ra em nữa. - Cô lạnh lùng nói.

Tề Trọng Khải nghe vậy toàn thân cứng đờ, không thể làm gì khác hơn là buông tay, từ nay về sau, đứng xa ngắm nhìn.

Ngải Điềm theo như bị cúp điện, sắc mặt trắng bệch tự mình đi ra ngoài, bước chân quá mức cứng nhắc như chỉ chạy sẽ ngã xuống. Tề Trọng Khải muốn giữ cô lại, nhưng chỉ có thể đứng nghiêm trong thang máy, trơ mắt nhìn cô đi qua một thang máy khác, từ trước biến mất khỏi tầm mắt anh.

Rời khỏi tập đoàn “Nguyệt Hoa”, Ngải Điềm bỏ quên cả áo khoác và túi xách lại văn phòng, trong túi chỉ còn lại tờ một trăm ngàn và vài tiền xu lẻ.

Cô lên xe buýt, đi tới công viên nhỏ, ngồi ở băng ghế dài, kinh ngạc nhìn công viên quen thuộc này.

Mặc dù đã là qua mùa xuân, nhiệt độ vẫn quá lạnh, gió đông thổi qua ống tay áo, lạnh đến thân thể cô co rút, dớn sức khẽ run rẩy, xoa xoa hai bàn tay đông cứng, không ngừng hà hơi.

Nâng ánh mắt mông lung lên, cô như trở về đêm giáng sinh hôm ấy, anh đi tới công viên này tìm cô, dừng lại, duỗi tay hướng về phía cô, hình ảnh kia thủy chung sâu đến chấn thương, lau không đi, lau không hết.

Tình duyên với đàn ông của cô rất kém cỏi, thật vất vả mới tìm được một người bạn trai, cũng không bắt cả hai tay hay lừa tiền, thế nhưng nay tiếp tục làm trò cười cho đám bạn ngày xưa.

Tề Trọng Khải là người đàn ông đầu tiên ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Cho là anh bị phụ nữ khác bao nuôi, đáy lòng cô rối rắm thật lâu, phiền não thật lâu, không ngờ tất cả đều là anh đang diễn trò.

Anh để cho cô có cảm giác mình như đứa ngốc. Cảm giác tệ hết biết rồi, cô không biết chuỗi ngày chung sống của hai người ra sao nữa, rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả, cô nên tin lời nói của anh không?

Ngải Diễm như đưa đám vùi mặt vào lòng bàn tay, sụt sùi trên đùi mình, tâm là hàng loạt đau nhói, hốc mắt nóng lên, nước mắt không có tiền đồ chảy xuống.

Tâm tình thiện lương của cô bị loạn, đầu thật là đau, cả trái tim cũng như muốn nổ tung —— nhưng cô lại còn nghĩ tới người đàn ông kia!

Trời ạ, cô nhất định là điên rồi!

Ngải Diễm lắc lắc đầu, nước mắt rơi xuống mu bàn tay, trong miệng lẩm bẩm kêu tên anh, không thể nhớ anh, không cần cùng anh sống chung, giống như tụng niệm bài thần chú nào đó để có thể tự mình lãng quên, nhưng ngược lại nó khiến cô càng nhớ thêm.

Không cần anh. Không thể nhớ anh. Không cần nhớ anh.

Tề Trọng Khải ngồi trên xe, thông qua cửa sổ xe, nhìn bóng dáng gầy yếu trên băng ghế dài trong công viên, lòng như bị lửa Phật thiêu đốt, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Cô tức giận và căm phẫn, đại khái có thể tìm anh hả giận, tại sao muốn một mình ngồi ở công viên? Cô lạnh như thế, lòng anh lại như bị dao cắt.

Nhìn cô ngẩng đầu lau nước mắt, gương mặt đỏ lên vì lạnh cũng không tính toán đứng dậy rời đi, Tề Trọng Khải không thể tiếp tục chịu đựng, anh đẩy cửa xe ra bước nhanh đi vào công viên.

- Em nhất định phải ngược đãi mình như vậy mới vui mừng?

Ngải Diễm ngẩn ra, đôi mắt đăm lệ nhìn người đàn ông bỗng dưng xuất hiện, tâm đau xót, nước mắt lại bắt đầu tràn lan.

- Anh không cần lo lắng cho tôi, tránh ra! Tôi không muốn gặp lại anh.

Tề Trọng Khải đem cô từ trên ghế dài kéo lên, không để ý đến cô vừa đánh vừa đá, giống như chỉ khê công kích, hai cánh tay vòng qua ôm cô vào trong ngực mình, nửa kéo chiếc áo khoác đen làm bằng lông cừu ra, khoác trên người cô.

- Em đánh anh, mắng anh cũng OK, nhưng không cần ngồi nói mát – Anh yêu thương không dứt ôm cô vào lòng.

- Chúng ta đã chia tay rồi! Anh không có tư cách trông nom tôi.

- Anh không có đồng ý chia tay.

- Anh đi chết đi! Tên lương gạt! Đại Phôi Đản!Ồ ồ ồ. Anh lừa tôi thật thâm. Anh coi tôi là món đồ chơi hả? Tự nhiên bị anh lừa bỡn, tôi đúng là ngu ngốc. Anh cùng những người đó hợp thành một. Muốn nhìn tôi xấu hổ, lấy tôi thành trò cười sao – Cô ở trong lòng anh xuất ra dòng lệ lạnh giá, khóc đến mắt không mở ra được, nước mắt chảy vào trong miệng, vừa đắng vừa mặn.

Anh ôm chặt cô, chặt đến không thể chặt hơn nữa, gương mặt tuấn tú tràn đầy áy náy, sau đó ở bên tai cô nói không biết bao nhiêu lần xin lỗi.

- Diễm Diễm, thật xin lỗi. Thật xin lỗi.

Không biết khóc bao lâu, cô mới nằm trong ngực anh, ý thức hôn mê, đôi mắt sưng đỏ như hai trái cà pháo, nước mắt an tĩnh chảy xuống, cả thân thể nóng bỏng như lửa đốt.

Đợi đến khi Tề Trọng Khải phát hiện thì ra là cô nóng sốt, ý thức mơ hồ không rõ, trong miệng lẩm bẩm mê sảng, anh ôm cô lên xe, chạy thẳng đến một bệnh viện cao cấp.

Hai ngày trước, cô vẫn nói mình choáng váng đầu, còn có chút nghẹt mũi, hình như là bị cảm, mới vừa rồi ngồi giữa gió đông, khó trách sẽ càng sốt cao.

Sau khi bác sĩ khám xong, cô khóc không chịu châm cứu, Tề Trọng Khải bó tay với cô, không thể làm gì khác hơn là mang cô về nhà. Xuống xe, ôm cô vào trong nhà, cô vẫn đẩy anh ra, la hét phải về nhà mình, anh không chịu, dám ôm cô vào giữa phòng, thay cô cởi ra quần áo, trói buộc cô nằm lên giường.

- Lạnh quá. Ô ô. - Bởi vì sốt cao, ý thức của cô nửa tỉnh táo nửa hôn mê, một nhiệt độ lạnh truyền đến.

Anh cởi tay áo cuối cùng ra, lấy khăn lông nóng tới, thay cô lau chùi thân thể, xử lý tốt xong lại bắt cô uống thuốc, kết quả dạ dày cô trống không bởi vì không chịu nổi gương gạo, tự nhiên phun xuống đất.

Anh không có buồn bã, không có la hét, lấy khăn ra lau dọn tất cả, sau đó gọi điện thoại bảo quản gia đến đây một chuyến.

Quản gia tới, giúp anh hầm cháo, chuẩn bị bữa tối đơn giản xong liền rời đi, còn dư lại giao cho anh.

Ôm lấy Ngải Diễm ý thức mơ hồ, Tề Trọng Khải dụ dỗ cô, tự mình dứt cô ăn cháo nóng, sau đó lại dụ dỗ cô uống thuốc.

Giày vò nhau cả buổi tối, cho đến nửa đêm cô hết sốt, mờ mịt ngủ, anh mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở mép giường, nắm lấy đôi tay nhỏ bé và lạnh lẽo của cô, nghỉ ngơi một chút.

Không biết ngủ bao lâu, Ngải Diễm chợt bị ác mộng làm thức tỉnh, đôi mắt sưng đỏ liền truyền đến một trận đau đớn, cô mới nhớ đến tình cảnh cách đây không lâu mình ngồi ở công viên khóc đến thê thảm, dĩ nhiên cũng nhớ nguyên nhân mình khóc rống, trái tim lập tức co thắt đau đớn.

Nhưng, khi cô xoay mặt lại, nhìn thấy Tề Trọng Khải tựa vào mép giường, đưa mắt về phía cô, dưới mí mắt có vết thâm quầng nhạt, tóc cũng tán loạn rồi, xem ra có chút nhếch nhác, mà tay phải của anh vẫn nắm chặt tay cô, mặc dù đang ngủ cũng không còn buông ra, nắm thật chặt, thật chặt.

Một khắc kia, lòng của cô chấn động mãnh liệt, mắt chưa xót, phấp phấp kích động.

Cô nhẹ nhàng chuyển mình, muốn đem tay trái thu lại, nhưng vẫn kinh động đến anh, anh lập tức tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền dùng tay đặt lên trán cô kiểm tra nhiệt độ.

Xác nhận nhiệt độ cơ thể cô khôi phục bình thường, anh mới buông lỏng đầu vai.

- Cám ơn trời đất, cuối cùng cơn sốt cũng qua rồi.

Nghe được những lời này của anh, cả trái tim cô cũng chưa, anh thật lo lắng cho cô, vì chăm sóc cô, mà đem mình trở thành nhếch nhác như thế.

Trong lúc bất chợt, trong lòng cô xông lên một cỗ áy náy, cảm thấy câu kính lúc trước thật là trẻ con. . . .

Nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô ngăn ngán nước mắt, trái tim Tề Trọng Khải co rụt lại, khẽ nâng gương mặt cô lên, lo lắng hỏi:

- Còn không thoải mái? Anh dẫn em đến bệnh viện chích có được hay không? Anh biết em sợ chích, nhưng chích mới nhanh, nghe lời của anh, hả?

Cô lắc đầu một cái, giọng nói cứng nhắc:

- Thân thể đã tốt hơn nhiều. Không cần chích. Hiện tại mấy giờ rồi? Anh ăn cơm chưa? Công ty thì sao? Tổng giám đốc lại dám bỏ việc sao?

Nhìn ra tâm tình đang nghĩ đông nghĩ tây của cô, anh thở phào nhẹ nhõm, không khỏi đem lo lắng trong lòng buông xuống, cùng với cô trò chuyện, giọng nói dịu dàng giống như trộn lẫn mật ngọt.

- Anh rất khỏe mạnh, đôi bụng chút không chết đâu. Công ty nếu như ít đi một người không đi làm mà không hoạt động được, những kẻ kia đã bị anh sớm cho nghỉ việc rồi, yên tâm, người phía dưới rất biết làm việc.

- Anh vẫn. Ở bên cạnh chăm sóc em? – Cô yên tâm, bắt đầu hỏi chuyện khác.

- Quần gia đã tới, giúp anh nấu cháo. - Anh rất thành thực, không có giành công.

- Hình như mới vừa rồi em ới phải không? – Cô lúng túng nháy mắt mấy cái, trong đầu thoáng qua một đoạn phim ngắn.

- Anh dọn dẹp rồi, không có việc gì. – Mặt anh nâng lên một tia cười.

Anh nói không có việc gì, nhưng trong trí nhớ của cô không phải là không có chuyện gì, cô nhớ cô ới rất thăm, bởi vì khi đó rất tức giận, anh cầm khăn bông giúp cô lau cơ thể, cô còn ác liệt đẩy mặt của anh ra.

Trời ạ. Cô rất quá đáng! Người đàn ông này là vì cô thật sự, quan tâm cô, thời điểm cô phát sốt ngủ mê man, anh không đi đâu luôn bên cạnh chăm sóc cô.

- Xảy ra chuyện gì? Có phải nơi nào không thoải mái không? - Thấy cô lại khóc, anh khẩn trương đến gần chết, ngón tay em ái giúp cô lau những viên trên châu.

- Không có. Chỉ là em chợt phát hiện, em thật yêu anh. - Cô hít chóp mũi một cái, đôi tay từ trong mềm vươn ra, vòng qua tấm lưng vững chãi của anh.

Đầu tiên anh hơi sững sờ, dòng máu nóng bỗng xông lên đầu, ngực cũng ầm lên.

- Không phải em đang giận anh sao?

- Tức, rất giận. Nhưng vẫn rất thích anh, sẽ không ai giống như anh vậy, khi em ngã bệnh, luôn bên cạnh chăm sóc em... Em tức giận, nhưng vẫn là yêu anh. Có lẽ cũng là bởi vì quá yêu anh, cho nên khi hiểu rõ chân tướng mới tức giận như thế. - Nếu đổi lại là người bình thường, khi biết được sự thật có thể sớm vui mừng còn nhảy múa rồi, nhưng cô lại không chịu nổi cảnh người mình yêu lừa gạt mình, mới giận đến nóng sốt ngã bệnh.

Đúng rồi, cũng bởi vì yêu anh, cho nên mới không cách nào cho phép anh lừa dối cô.

Có lẽ vì nguyên nhân ngã bệnh, nên đầu óc choáng váng, cô nằm mơ gặp rất nhiều ác mộng, những thứ ác mộng kia có điểm chung chính là anh xoay người tránh mặt cô, cô không cách nào nhận được nỗi đau như thế.

Trong một khắc con người ta yếu ớt nhất, mới có thể thấy rõ tim của mình, nhận rõ người nào là người yêu mình nhất.

Anh kích động hôn lên má cô, đôi mắt trở nên sưng đỏ, gương mặt tuần tú tràn ra nụ cười thiên sứ.

- Điềm Điềm, cảm ơn em. Còn nữa, anh cũng yêu em, anh sẽ không yêu ai hơn em, cho nên anh tuyệt đối không đồng ý chia tay, em nên nhanh chóng từ bỏ cái ý nghĩ đó đi.

Cô cười cười, gạt đầu đồng ý, đôi môi tái nhợt bị anh hôn nên trở thành một đóa Tường Vi diễm lệ, anh mê đôi môi xinh đẹp và hấp dẫn của cô, nội tâm của cô đơn thuần chỉ mang sắc hồng của tình yêu và sắc vàng của ánh mặt trời, anh tựa như dòng mạch nóng, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, hai người đưa mắt nhìn nhau cười, ngôn ngữ ngược lại chỉ là phụ trợ.

Không khí tĩnh mịch trong phút giây, tâm anh bắt đầu động đậy, hơi thở của anh không thể trở lại bình thường, trong đầu chợt thoáng qua một loại ý niệm mãnh liệt. Anh đưa bàn tay vào dưới gối, rút ra cái gì đó rồi kéo bàn tay của cô ra, cô đưa đôi mắt mê hoặc nhìn xuống, chợt nhìn thấy đồng xu ước nguyện được anh đặt vào tay cô.

- Anh muốn ước nguyện. - Anh mỉm cười đưa mắt nhìn cô, nhiệt độ trong mắt đủ để hòa tan tất cả mọi thứ trên đời.

- Được – Cô cũng mỉm cười.

- Anh hi vọng, anh có một ước nguyện vô cùng trẻ con là được bên em cả đời. Chớ hoài nghi, đúng là anh đang cầu hôn em.

Cô ngơ ngẩn, niềm hạnh phúc trong nháy mắt khiến ngực cô đập nhanh, trên môi nở ra nụ cười viên mãn.

- Em nháy mắt rồi, biểu hiện là em đồng ý – Anh nắm chặt tay đang cầm đồng xu ước nguyện của cô, ôm trọn lòng bàn tay ấy, đặt lên môi cô một nụ hôn.

- Em nguyện ý. – Cô chống tay lên, tựa đầu vào vai anh, đôi mắt đắm lệ mộng lung nói lời hẹn ước, sau đó trong lúc anh vẫn còn hôn môi mình, lại lần nữa để nụ cười má lúm đồng tiền hiện ra.

Cô không may mắn có gương mặt xinh đẹp, không có tiền bạc kinh người, trong bóp da rút không ra còn vài tờ tiền lớn; nhưng cô rất may mắn, lại tìm được một người đàn ông miệng lưỡi xấu xa, nhưng là cực phẩm số lượng có hạn. Ừ, không bồi thường, không kiếm, vừa vặn gặp nhau.

-Hoàn thành-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dan-ong-xau-hiem-co>